

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 331

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 53

15 decembrie 2010

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic** 1
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei** 12
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei** 48
- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei** 84

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 de modificare a Directivelor 98/26/CE, 2002/87/CE, 2003/6/CE, 2003/41/CE, 2003/71/CE, 2004/39/CE, 2004/109/CE, 2005/60/CE, 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2009/65/CE cu privire la competențele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ⁽¹⁾** 120

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

Preț: 8 EUR

(continuare în pagina următoare)

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

II Acte fără caracter legislativ

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) nr. 1096/2010 al Consiliului din 17 noiembrie 2010 privind acordarea unor competențe specifice Băncii Centrale Europene referitoare la funcționarea Comitetului european pentru risc sistemic** 162

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 1092/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2010

privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Stabilitatea financiară este o condiție prealabilă pentru ca economia reală să ofere locuri de muncă, credite și creștere. Criza financiară a pus în evidență deficiențe importante în domeniul supravegherii financiare care nu a reușit să anticipeze evoluțiile macroprudențiale negative sau să prevină acumularea de riscuri excesive în sistemul financiar.
- (2) Parlamentul European a solicitat în mod repetat asigurarea unor condiții de concurență cu adevărat echitabile pentru toți actorii de la nivelul Uniunii și a subliniat eșecurile semnificative în ceea ce privește supravegherea exercitată de Uniune asupra unor piețe financiare din ce în ce mai integrate [în Rezoluția sa din 13 aprilie 2000 referitoare la

Comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului normativ pentru piețele financiare: plan de acțiune ⁽⁴⁾, în Rezoluția sa din 21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană ⁽⁵⁾, în Rezoluția sa din 11 iulie 2007 privind politica în domeniul serviciilor financiare (2005-2010) – Cartea Albă ⁽⁶⁾, în Rezoluția sa din 23 septembrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind fondurile speculative și fondurile de capital privat ⁽⁷⁾ și în Rezoluția sa din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere ⁽⁸⁾, precum și în Poziția sa din 22 aprilie 2009 referitoare la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ⁽⁹⁾ și în Poziția sa din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit ⁽¹⁰⁾].

- (3) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt prezidat de Jacques de Larosière să formuleze recomandări cu privire la modul în care pot fi consolidate mecanismele europene de supraveghere, pentru a proteja mai bine cetățenii și pentru a reinstaura încrederea în sistemul financiar.
- (4) În raportul său final, prezentat la 25 februarie 2009 („raportul de Larosière”), grupul la nivel înalt a recomandat, printre altele, înființarea unui organism la nivelul Uniunii care să fie însărcinat cu supravegherea riscurilor din sistemul financiar în ansamblul său.

⁽¹⁾ JO C 270, 11.11.2009, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 22 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

⁽⁴⁾ JO C 40, 7.2.2001, p. 453.

⁽⁵⁾ JO C 25 E, 29.1.2004, p. 394.

⁽⁶⁾ JO C 175 E, 10.7.2008, p. 392.

⁽⁷⁾ JO C 8 E, 14.1.2010, p. 26.

⁽⁸⁾ JO C 9 E, 15.1.2010, p. 48.

⁽⁹⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 214.

⁽¹⁰⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 292.

- (5) În comunicarea sa din 4 martie 2009 intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a salutat și a oferit o largă susținere recomandărilor formulate în raportul de Larosière. În cadrul reuniunii sale din 19 și 20 martie 2009, Consiliul European a convenit asupra necesității de a îmbunătăți reglementarea și supravegherea instituțiilor financiare din cadrul Uniunii și de a utiliza raportul de Larosière ca bază de acțiune.
- (6) În comunicarea sa din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, Comisia a sugerat o serie de reforme ale mecanismelor actuale de protejare a stabilității financiare la nivelul Uniunii, incluzând în special crearea unui comitet european pentru risc sistemic (CERS), responsabil cu supravegherea macroprudențială. Consiliul, la 9 iunie 2009, și Consiliul European, în cadrul reuniunii sale din 18 și 19 iunie, au susținut sugestiile Comisiei și au salutat intenția Comisiei de a înainta propuneri legislative prin care noul cadru să fie instituit în cursul anului 2010. În acord cu punctul de vedere al Comisiei, Consiliul a concluzionat, printre altele, că Banca Centrală Europeană (BCE) „ar trebui să furnizeze sprijin analitic, statistic, administrativ și logistic pentru CERS, bazându-se și pe consiliere tehnică din partea băncilor centrale și a autorităților de supraveghere naționale”. Asistența acordată CERS de către BCE, precum și sarcinile atribuite CERS nu ar trebui să aducă atingere principiului independenței BCE în îndeplinirea atribuțiilor sale, în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (7) Date fiind integrarea piețelor financiare internaționale, precum și riscul de contagiune al crizelor financiare, este necesar un angajament ferm din partea Uniunii la nivel global. CERS ar trebui să beneficieze de expertiza unui comitet științific la nivel înalt și să își asume toate responsabilitățile necesare la nivel global pentru a se asigura că vocea Uniunii se face auzită privind aspectele referitoare la stabilitatea financiară, în special printr-o strânsă cooperare cu Fondul Monetar Internațional (FMI) și cu Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF), din partea cărora se așteaptă emiterea de avertizări timpurii cu privire la riscurile macroprudențiale la nivel mondial, precum și cu toți partenerii Grupului celor douăzeci (G-20).
- (8) CERS ar trebui să contribuie, printre altele, la punerea în aplicare a recomandărilor formulate de FMI, CSF și Banca Reglementelor Internaționale (BRI) către G-20.
- (9) Raportul din 28 octombrie 2009 întocmit de FMI, BRI și CSF intitulat „Orientări pentru evaluarea importanței sistemice a instituțiilor, piețelor și instrumentelor financiare: considerații inițiale” și prezentat miniștrilor de finanțe și guvernatorilor Băncilor Centrale ai G-20 prevede, de asemenea, că evaluarea riscurilor sistemice poate varia în funcție de mediul economic. Aceasta va depinde totodată de infrastructura financiară și de mecanismele de gestionare a crizei, precum și de capacitatea de a face față deficiențelor în momentul apariției acestora. Instituțiile financiare pot avea o importanță sistemică pentru sistemele financiare și economiile locale, naționale și internaționale. Criteriile principale care ajută la identificarea importanței sistemice a piețelor și a instituțiilor sunt mărimea (volumul de servicii financiare prestate de componentele individuale ale sistemului financiar), substituibilitatea (măsura în care alte componente ale sistemului pot presta aceleași servicii în cazul unei deficiențe) și interconectarea (legăturile cu celelalte componente ale sistemului). O evaluare bazată pe aceste trei criterii ar trebui însoțită de indicarea vulnerabilităților financiare și a capacității cadrului instituțional de a face față deficiențelor financiare și ar trebui să ia în considerare o gamă largă de factori suplimentari cum ar fi, printre altele, complexitatea structurilor specifice și a modelelor de afaceri, gradul de autonomie financiară, intensitatea și domeniul de aplicare ale supravegherii, transparența mecanismelor financiare și legăturile care ar putea afecta riscul general al instituțiilor.
- (10) Misiunea CERS ar trebui să fie aceea de a supraveghea și de a evalua riscurile sistemice în condiții normale în vederea diminuării expunerii sistemului la riscul de disfuncționalitate a componentelor sistemice și în vederea îmbunătățirii rezistenței sistemului financiar la șocuri. În această privință, CERS ar trebui să contribuie la asigurarea stabilității financiare și la atenuarea efectelor negative asupra pieței interne și a economiei reale. Pentru a-și îndeplini obiectivele, CERS ar trebui să analizeze toate informațiile relevante.
- (11) Mecanismele actuale ale Uniunii pun prea puțin accentul pe supravegherea macroprudențială și pe interconexiunile dintre evoluțiile din mediul macroeconomic mai larg și sistemul financiar. Responsabilitatea pentru analiza macroprudențială rămâne fragmentată și este efectuată de diverse autorități la niveluri diferite, fără a exista un mecanism care să garanteze faptul că riscurile macroprudențiale sunt identificate adecvat și că se emit în mod clar avertismente și recomandări care să fie urmate și transpuse în acțiuni. Funcționarea corespunzătoare a sistemului financiar al Uniunii și a sistemului financiar mondial, precum și atenuarea eventualelor amenințări la adresa acestora, necesită o coerență sporită între supravegherea macroprudențială și supravegherea microprudențială.
- (12) Un sistem nou conceput de supraveghere macroprudențială necesită un lider credibil și recunoscut. Astfel, dat fiind rolul său cheie și credibilitatea sa pe plan intern și internațional, și în spiritul recomandărilor formulate în raportul de Larosière, președintele BCE ar trebui să exercite prerogativele CERS pentru un prim mandat de cinci ani după intrarea în vigoare a prezentului regulament. În plus, ar trebui sporite cerințele privind responsabilitatea, iar organismele CERS ar trebui să poată beneficia de o gamă largă de expertiză, pregătire și opinii.

- (13) Raportul de Larosière prevede, de asemenea, că supravegherea macroprudențială nu are însemnătate decât dacă poate avea un efect asupra supravegherii la nivel microprudențial, iar supravegherea microprudențială nu poate proteja în mod eficace stabilitatea financiară fără a lua în considerare în mod adecvat evoluțiile la nivel macroprudențial.
- (14) Ar trebui instituit un Sistem european de supraveghere financiară (SESF), care să reunească, sub forma unei rețele, toți actorii angajați în activități de supraveghere financiară la nivel național și la nivelul Uniunii. Respectând principiul cooperării loiale în conformitate cu articolul 4 alineatul(3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF ar trebui să coopereze pe bază de încredere și deplin respect reciproc, în special pentru a garanta că informațiile care circulă între ele sunt adecvate și fiabile. La nivelul Uniunii, rețeaua ar trebui să fie compusă din CERS și trei autorități de supraveghere microprudențială: Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ (denumite, în continuare, în mod colectiv „AES”).
- (15) Uniunea are nevoie de un organism aparte, responsabil cu supravegherea macroprudențială a sistemului său financiar, care să identifice riscurile la adresa stabilității financiare și, acolo unde este necesar, să emită avertismente de risc și recomandări în vederea adoptării unor măsuri în fața acestor riscuri. În consecință, CERS ar trebui să fie instituit sub forma unui nou organism independent, care să acopere toate sectoarele financiare precum și schemele de garanțare. CERS ar trebui să fie responsabil cu realizarea supravegherii macroprudențiale la nivelul Uniunii și ar trebui să nu aibă personalitate juridică.
- (16) CERS ar trebui să fie format dintr-un Consiliu general, un Comitet director, un secretariat, un Comitet consultativ științific și un Comitet consultativ tehnic. Componenta Comitetului consultativ științific ar trebui să țină seama de norme adecvate în materie de conflict de interese adoptate de Consiliul general. Instituirea Comitetului consultativ tehnic ar trebui să ia în considerare structurile existente în vederea evitării oricăror suprapuneri.
- (17) CERS ar trebui să emită avertismente și, acolo unde consideră necesar, recomandări fie de natură generală, fie de natură specifică, care să se adreseze în special Uniunii în ansamblul său sau unuia sau mai multor state membre, sau uneia sau mai multor AES, sau uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere, cu un calendar definit pentru luarea măsurilor relevante care se impun.
- (18) CERS ar trebui să stabilească un cod de culori pentru a permite părților interesate să evalueze mai bine natura riscurilor.
- (19) În vederea creșterii influenței și legitimității lor, aceste avertismente și recomandări ar trebui transmise, de asemenea, în condiții de strictă confidențialitate, Consiliului și Comisiei și, în cazul în care sunt adresate uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere, ar trebui transmise AES. Deliberările din cadrul Consiliului ar trebui pregătite de Comitetul economic și financiar (CEF) în conformitate cu rolul acestuia din urmă, astfel cum este definit în TFUE. Pentru a pregăti discuțiile din cadrul Consiliului și pentru a oferi Consiliului în timp util consiliere cu privire la măsurile de adoptat, CERS ar trebui să informeze CEF în mod periodic și ar trebui să primească textele tuturor avertismentelor și recomandărilor de îndată ce acestea au fost adoptate.
- (20) De asemenea, CERS ar trebui să monitorizeze respectarea avertismentelor și recomandărilor sale, pe baza rapoartelor întocmite de destinatari, pentru a se asigura că avertismentele și recomandările sale sunt urmate în mod efectiv. Destinatarii recomandărilor ar trebui să acționeze pe baza acestora și să justifice în mod corespunzător cazurile de lipsă de acțiune (mecanismul „acțiune sau explicații”). În cazul în care CERS consideră că reacția este neadecvată, acesta ar trebui să informeze, în condiții de strictă confidențialitate, destinatarii, Consiliul și, dacă este cazul, autoritatea europeană de supraveghere în cauză.
- (21) CERS ar trebui să decidă, de la caz la caz și după informarea Consiliului cu suficient timp înainte pentru ca acesta să poată reacționa, dacă o recomandare ar trebui să rămână confidențială sau să fie făcută publică, ținând seama de faptul că aducerea acesteia la cunoștința publicului poate contribui la respectarea recomandărilor în anumite situații.
- (22) În cazul în care CERS detectează un risc care ar putea pune serios în pericol buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar al Uniunii sau a unor părți ale acestuia, ar trebui ca CERS să informeze de urgență Consiliul cu privire la această situație. În cazul în care CERS consideră că ar putea interveni o situație de urgență, acesta ar trebui să contacteze Consiliul și să îi transmită o evaluare a situației. Ulterior, Consiliul ar trebui să evalueze necesitatea adoptării unei decizii adresate AES prin care să stabilească existența unei situații de urgență. Pe parcursul acestui proces, protecția corespunzătoare a confidențialității este de importanță capitală.
- (23) CERS ar trebui să raporteze Parlamentului European și Consiliului cel puțin anual și mai frecvent în caz de dificultăți financiare pe scară largă. Dacă este cazul, Parlamentul European și Consiliul ar trebui să poată invita CERS să examineze chestiuni specifice privind stabilitatea financiară.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 12 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ A se vedea pagina 48 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ A se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial.

- (24) BCE și băncile centrale naționale ar trebui să dețină un rol principal în supravegherea macroprudențială, datorită competențelor și responsabilităților lor existente în domeniul stabilității financiare. Autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să fie implicate pentru a furniza expertiza lor specifică. Participarea autorităților însărcinate cu supravegherea microprudențială la lucrările CERS este esențială pentru garantarea faptului că evaluarea riscului macroprudențial se bazează pe informații complete și exacte referitoare la evoluțiile din sistemul financiar. În consecință, președinții AES ar trebui să fie membri cu drept de vot. Un reprezentant al autorităților naționale de supraveghere competente în cauză din fiecare stat membru ar trebui să participe la reuniunile Consiliului general fără drept de vot. Din motive de transparență, 15 persoane independente ar trebui să ofere CERS expertiză externă prin intermediul Comitetului consultativ științific.
- (25) Participarea unui membru al Comisiei în cadrul CERS va contribui la stabilirea unei legături cu supravegherea macroeconomică și financiară a Uniunii, în timp ce prezența președintelui CEF va reflecta rolul ministerelor responsabile de finanțe ale statelor membre și rolul Consiliului în asigurarea stabilității financiare și efectuarea supravegherii economice și financiare.
- (26) Este esențial ca membrii CERS să își exercite îndatoririle cu imparțialitate și să aibă în vedere numai stabilitatea financiară a Uniunii în ansamblul său. În cazul în care nu se poate ajunge la un consens, voturile referitoare la avertismente și recomandări în cadrul CERS nu ar trebui ponderate, iar deciziile ar trebui luate, de regulă, cu majoritate simplă.
- (27) Interconectarea instituțiilor și piețelor financiare implică necesitatea ca monitorizarea și evaluarea potențialelor riscuri sistemice să se bazeze pe un set amplu de date și indicatori macroeconomici și microfinanciar relevanți. Aceste riscuri sistemice includ riscul de perturbare a serviciilor financiare care este cauzat de o disfuncționalitate importantă a întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia și care poate produce consecințe negative grave asupra pieței interne și asupra economiei reale. Toate tipurile de instituții, intermediari, piețe, infrastructuri și instrumente financiare pot avea o importanță sistemică. Prin urmare, CERS ar trebui să aibă acces la toate informațiile necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile, păstrând în același timp confidențialitatea acestor informații după cum este necesar.
- (28) Măsurile de colectare a informațiilor prevăzute în prezentul regulament sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor CERS și nu ar trebui să aducă atingere cadrului juridic al Sistemului statistic european în domeniul statisticii. Prezentul regulament nu ar trebui, prin urmare, să aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ⁽¹⁾ și Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ⁽²⁾.
- (29) Participanții la piață pot avea contribuții valoroase la înțelegerea evoluțiilor care influențează sistemul financiar. Atunci când este cazul, CERS ar trebui, prin urmare, să consulte părțile interesate din sectorul privat, inclusiv reprezentanți ai sectorului financiar, asociații ale consumatorilor, grupuri de utilizatori din domeniul serviciilor financiare, înființate de Comisie sau prin legislația Uniunii, și să le ofere posibilitatea de a-și prezenta observațiile.
- (30) Înființarea CERS ar trebui să contribuie în mod direct la atingerea obiectivelor pieței interne. Supravegherea macroprudențială a sistemului financiar la nivelul Uniunii este o parte integrantă a noilor mecanisme generale de supraveghere în Uniune, deoarece aspectele macroprudențiale sunt strâns legate de atribuțiile de supraveghere microprudențială atribuite AES. Părțile interesate nu vor putea avea încrederea necesară pentru a se implica în activități financiare transfrontaliere decât după ce se vor institui mecanisme care să țină cont într-o măsură suficientă de interdependența riscurilor microprudențiale și a celor macroprudențiale. CERS ar trebui să monitorizeze și să evalueze riscurile care amenință stabilitatea financiară, generate de evoluții care pot avea impact la nivel sectorial sau la nivelul sistemului financiar în ansamblu. Prin abordarea acestor riscuri, CERS ar trebui să contribuie direct la o structură de supraveghere integrată la nivelul Uniunii, necesară pentru promovarea unor reacții politice oportune și coerente la nivelul statelor membre, prevenindu-se astfel abordările divergente și îmbunătățindu-se funcționarea pieței interne.
- (31) Curtea de Justiție, în hotărârea sa din 2 mai 2006 în cauza C-217/04 (Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene) a susținut că „nimic din formularea articolului 95 din Tratatul CE [actualul articol 114 din TFUE] nu implică faptul că destinatarii măsurilor adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul dispoziției respective pot fi doar statele membre individuale. Legiuitorul poate considera necesară instituirea unui organism comunitar care să aibă responsabilitatea de a contribui la punerea în aplicare a unui proces de armonizare în cazurile în care, pentru a facilita punerea în practică și aplicarea uniformă a actelor bazate pe acea dispoziție, pare a fi oportună adoptarea de măsuri de sprijin și de măsuri-cadru fără caracter obligatoriu” ⁽³⁾. CERS ar trebui să contribuie la stabilitatea financiară necesară pentru aprofundarea integrării financiare pe piața internă prin monitorizarea riscurilor sistemice și prin emiterea de avertismente și recomandări, atunci când este cazul. Aceste sarcini sunt strâns legate de obiectivele legislației Uniunii privind piața internă a serviciilor financiare. Prin urmare, CERS ar trebui instituit în temeiul articolului 114 din TFUE.

(1) JO L 87, 31.3.2009, p. 164.

(2) JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

(3) Rapoartele Curții Europene 2006, pagina I-03771, punctul 44.

- (32) După cum se sugerează în raportul de Larosière, este necesară o abordare în etape, iar Parlamentul European și Consiliul ar trebui să realizeze o reexaminare completă a SESF, CERS și AES până la 17 decembrie 2013.
- (33) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume o supraveghere macroprudențială eficace a sistemului financiar al Uniunii, nu poate fi realizat în mod satisfăcător la nivelul statelor membre din cauza integrării piețelor financiare din Uniune, și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Instituirea

- (1) Se instituie un Comitet european pentru risc sistemic (CERS). Acesta are sediul la Frankfurt pe Main.
- (2) CERS face parte din Sistemul european de supraveghere financiară (SESF), al cărui scop este de a asigura supravegherea sistemului financiar al Uniunii.
- (3) SESF cuprinde:
- (a) CERS;
- (b) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010;
- (d) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010;
- (e) Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere (Comitetul comun) prevăzut la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010;
- (f) autoritățile competente sau de supraveghere din statele membre specificate în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

- (4) Respectând principiul cooperării loiale în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF cooperează pe bază de încredere și deplin respect reciproc, în special pentru a garanta că informațiile care circulă între ele sunt adecvate și fiabile.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „instituție financiară” înseamnă orice întreprindere care intră sub incidența legislației menționate la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, precum și orice altă întreprindere sau entitate din Uniune a cărei activitate principală are un caracter similar;
- (b) „sistem financiar” înseamnă toate instituțiile financiare, piețele, produsele și infrastructurile piețelor;
- (c) „risc sistemic” înseamnă riscul de perturbare a sistemului financiar care poate genera consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală. Toate tipurile de entități financiare intermediare, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură.

Articolul 3

Misiune, obiective și atribuții

- (1) CERS răspunde de supravegherea macroprudențială a sistemului financiar în Uniune, în vederea contribuției la prevenirea sau reducerea riscurilor sistemice la adresa stabilității financiare a Uniunii care sunt rezultatul evoluțiilor din sistemul financiar și luând în considerare evoluțiile macroeconomice, pentru evitarea perioadelor de dificultăți financiare la scară largă. CERS contribuie la funcționarea armonioasă a pieței interne, garantând, astfel, o contribuție sustenabilă a sectorului financiar la creșterea economică.
- (2) În vederea atingerii obiectivelor prevăzute la alineatul (1), CERS îndeplinește următoarele atribuții:
- (a) să determine și/sau să colecteze, precum și să analizeze, toate informațiile relevante și necesare pentru atingerea obiectivelor descrise la alineatul (1);
- (b) să identifice și să clasifice riscurile sistemice în funcție de prioritate;
- (c) să emită avertismente, atunci când aceste riscuri sistemice sunt considerate importante și să facă publice avertismentele respective, după caz;
- (d) să formuleze recomandări pentru acțiunile de remediere ca răspuns la riscurile identificate și să facă publice recomandările respective, după caz;

- (e) atunci când CERS consideră că poate apărea o situație de urgență, potrivit articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, să emită un avertisment confidențial adresat Consiliului și să prezinte Consiliului o evaluare a situației, pentru a permite Consiliului să evalueze necesitatea de a adopta o decizie adresată AES prin care să stabilească existența unei situații de urgență;
- (f) să monitorizeze măsurile adoptate în urma avertismentelor și recomandărilor;
- (g) să coopereze îndeaproape cu toate părțile la SESF; dacă este cazul, să furnizeze AES informațiile referitoare la riscurile sistemice necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora; și, în special, în colaborare cu AES, să elaboreze un set comun de indicatori cantitativi și calitativi (tablou de riscuri) pentru a identifica și a măsura riscul sistemic;
- (h) să participe, după caz, în cadrul Comitetului comun;
- (i) să își coordoneze activitatea cu organizațiile financiare internaționale, în special FMI și CSF, precum și cu organisme relevante din țări terțe, cu privire la chestiunile legate de supravegherea macroprudențială;
- (j) să îndeplinească alte atribuții conexe, în conformitate cu legislația Uniunii.

CAPITOLUL II

ORGANIZAREA

Articolul 4

Structura

- (1) CERS are un Consiliu general, un Comitet director, un secretariat, un Comitet consultativ științific și un Comitet consultativ tehnic.
- (2) Consiliul general adoptă deciziile necesare pentru asigurarea îndeplinirii atribuțiilor conferite CERS în temeiul articolului 3 alineatul (2).
- (3) Comitetul director furnizează asistență în cadrul procesului decizional al CERS prin pregătirea reuniunilor Consiliului general, prin revizuirea documentelor care urmează să fie discutate, precum și prin monitorizarea progreselor înregistrate în activitățile în curs ale CERS.
- (4) Secretariatul este responsabil de activitatea de zi cu zi a CERS. Acesta asigură sprijin analitic, statistic, administrativ și logistic de înaltă calitate pentru CERS, sub conducerea președintelui acestuia și a Comitetului director, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1096/2010 al Consiliului⁽¹⁾. Secretariatul beneficiază de asemenea de consiliere tehnică din partea AES, a băncilor centrale naționale și a autorităților naționale de supraveghere.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 162 din prezentul Jurnal Oficial.

- (5) Comitetul consultativ științific și Comitetul consultativ tehnic menționate la articolele 12 și 13 oferă consultanță și asistență cu privire la aspecte relevante pentru activitatea CERS.

Articolul 5

Președintele și vicepreședintele CERS

- (1) CERS este prezidat de președintele BCE pentru un mandat de cinci ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament. Pentru mandatele ulterioare, președintele CERS este desemnat în conformitate cu modalitățile determinate pe baza reexaminării prevăzute la articolul 20.
- (2) Prim-vicepreședintele este ales de către membrii Consiliului general al BCE și din rândul acestora, pentru un mandat de 5 ani, ținând seama de necesitatea unei reprezentări echilibrate a statelor membre în ansamblu și în raportul dintre cele a căror monedă este euro și cele a căror monedă nu este euro. Mandatul prim-vicepreședintelui poate fi reinnoit o singură dată.
- (3) Al doilea vicepreședinte este președintele Comitetului comun, astfel cum este numit în temeiul articolului 55 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.
- (4) Președintele și vicepreședintele prezintă în fața Parlamentului European, în cadrul unei audieri publice, modul în care intenționează să-și îndeplinească sarcinile care le-au fost atribuite în temeiul prezentului regulament.

- (5) Președintele prezidează reuniunile Consiliului general și ale Comitetului director.

- (6) Vicepreședinții prezidează, în ordinea precedenței, reuniunile Consiliului general și/sau ale Comitetului director atunci când președintele nu poate participa.

- (7) În cazul în care mandatul unui membru al Consiliului general al BCE ales în funcția de prim-vicepreședinte se încheie înainte de sfârșitul perioadei de cinci ani sau în cazul în care, din orice motiv, prim-vicepreședintele nu este în măsură să-și îndeplinească îndatoririle, se alege un nou prim-vicepreședinte, în conformitate cu alineatul (2).

- (8) Președintele îndeplinește funcția de reprezentare externă a CERS.

Articolul 6

Consiliul general

- (1) Sunt membri cu drept de vot ai Consiliului general:
- (a) președintele și vicepreședintele BCE;
- (b) guvernatorii băncilor centrale naționale;

- (c) un membru al Comisiei;
 - (d) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană);
 - (e) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale);
 - (f) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe);
 - (g) președintele și cei doi vicepreședinți ai Comitetului consultativ științific;
 - (h) președintele Comitetului consultativ tehnic.
- (2) Sunt membri fără drept de vot ai Consiliului general:
- (a) un reprezentant la nivel înalt din fiecare stat membru din cadrul autorităților naționale de supraveghere competente, în conformitate cu alineatul (3);
 - (b) președintele Comitetului economic și financiar (CEF).
- (3) În ceea ce privește reprezentarea autorităților naționale de supraveghere în conformitate cu alineatul (2) litera (a), respectivii reprezentanți la nivel înalt din fiecare stat membru ocupă această poziție prin rotație în funcție de punctele discutate, cu excepția cazului în care autoritățile naționale de supraveghere dintr-un anumit stat membru au convenit asupra unui reprezentant comun.
- (4) Consiliul general elaborează regulamentul de procedură al CERS.

Articolul 7

Imparțialitatea

- (1) Când participă la activitățile Consiliului general și la cele ale Comitetului director și când desfășoară orice altă activitate legată de CERS, membrii CERS își îndeplinesc atribuțiile cu imparțialitate și numai în interesul Uniunii în ansamblul său. Aceștia nu solicită și nici nu acceptă instrucțiuni din partea statelor membre, a instituțiilor Uniunii sau a oricăror altor organisme publice sau private.
- (2) Membrii Consiliului general (atât cei cu drept de vot, cât și cei fără drept de vot) nu pot deține funcții în sectorul financiar.
- (3) Nici statele membre, nici instituțiile Uniunii Europene și nici alte organisme publice sau private nu încearcă să influențeze membrii CERS în îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (2).

Articolul 8

Secretul profesional

- (1) Membrii Consiliului general și orice alte persoane care lucrează sau au lucrat în cadrul CERS sau în legătură cu acesta (inclusiv personalul relevant al băncilor centrale, al Comitetului consultativ științific, al Comitetului consultativ tehnic, al AES și al autorităților naționale de supraveghere competente din statele

membre) nu divulgă informații care fac obiectul secretului profesional, chiar și după ce sarcinile acestora au încetat.

- (2) Informațiile primite de membrii CERS sunt utilizate numai în contextul sarcinilor acestora și pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (2).

(3) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 16 și aplicării dreptului penal, nicio informație confidențială primită de persoanele menționate la alineatul (1) într-un context profesional nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât instituțiile financiare individuale să nu poată fi identificate.

(4) CERS, împreună cu AES, stabilește și instituie proceduri specifice în materie de confidențialitate pentru protejarea informațiilor privind instituțiile financiare individuale și a informațiilor prin care pot fi identificate instituțiile financiare individuale.

Articolul 9

Reuniunile Consiliului general

(1) Reuniunile plenare ordinare ale Consiliului general sunt convocate de președintele CERS și au loc cel puțin de patru ori pe an. Reuniunile extraordinare pot fi convocate la inițiativa președintelui CERS sau la cererea cel puțin a unei treimi din membrii Consiliului general cu drept de vot.

(2) Fiecare membru este prezent în persoană la reuniunile Consiliului general și nu poate fi reprezentat.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), un membru care se află în imposibilitatea de a participa la reuniuni pentru o perioadă de cel puțin trei luni poate numi un supleant. De asemenea, membrul respectiv poate fi înlocuit de o persoană care a fost numită formal în conformitate cu normele privind substituirea temporară a reprezentanților, în vigoare în cadrul instituției vizate.

(4) Dacă este cazul, pot fi invitați să ia parte la reuniunile Consiliului general reprezentanți la nivel înalt ai organizațiilor financiare internaționale care desfășoară activități cu legătură directă cu atribuțiile CERS prevăzute la articolul 3 alineatul (2).

(5) Participarea la activitatea CERS poate fi deschisă reprezentanților la nivel înalt ai autorităților relevante din țările terțe, în special din țările SEE, aceasta fiind strict limitată la chestiunile care prezintă o importanță deosebită pentru țările respective. CERS poate institui mecanisme care să specifice în special natura, amploarea și aspectele procedurale ale implicării țărilor terțe respective în activitatea CERS. Aceste mecanisme pot prevedea reprezentarea, în mod ad-hoc, în calitate de observator, în cadrul Consiliului general și ar trebui să privească numai chestiuni care prezintă importanță pentru țările respective, excluzând orice caz în care poate fi discutată situația instituțiilor financiare individuale sau a statelor membre.

(6) Reuniunile sunt confidențiale.

Articolul 10

Modalități de vot în cadrul Consiliului general

(1) Fiecare membru cu drept de vot din Consiliul general deține un vot.

(2) Fără a aduce atingere procedurilor de vot prevăzute la articolul 18 alineatul (1), Consiliul general decide cu majoritatea simplă a membrilor prezenți cu drept de vot. În caz de egalitate de voturi, președintele CERS deține votul decisiv.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), este necesară o majoritate de două treimi din voturile exprimate pentru a adopta o recomandare sau pentru a face publice un avertisment sau o recomandare.

(4) Un cvorum de două treimi din membrii cu drept de vot este necesar pentru efectuarea oricărui vot în cadrul Consiliului general. În cazul în care cvorumul nu este întrunit, președintele CERS poate convoca o reuniune extraordinară în cadrul căreia deciziile pot fi adoptate cu un cvorum de o treime. Regulamentul de procedură menționat la articolul 6 alineatul (4) stabilește un preaviz adecvat pentru convocarea unei reuniuni extraordinare.

Articolul 11

Comitetul director

(1) Comitetul director se compune din următorii membri:

- (a) președintele și prim-vicepreședintele CERS;
- (b) vicepreședintele BCE;
- (c) alți patru membri ai Consiliului general, care sunt, de asemenea, membri ai Consiliului general al BCE, ținând seama de necesitatea unei reprezentări echilibrate a statelor membre în ansamblu și în raportul dintre cele a căror monedă este euro și cele a căror monedă nu este euro. Aceștia sunt alși de către membrii Consiliului general care sunt, de asemenea, membri ai Consiliului general al BCE, și din rândul acestora, pentru o perioadă de trei ani;
- (d) un membru al Comisiei;
- (e) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană);
- (f) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale);
- (g) președintele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe);

(h) președintele CEF;

(i) președintele Comitetului consultativ științific; și

(j) președintele Comitetului consultativ tehnic.

Orice loc rămas vacant în cadrul Comitetului director din categoria membrilor aleși se ocupă prin alegerea unui nou membru de către Consiliul general.

(2) Reuniunile Comitetului director sunt convocate de către președintele CERS cel puțin trimestrial, înainte de fiecare reuniune a Consiliului general. Președintele CERS poate convoca, de asemenea, reuniuni ad-hoc.

Articolul 12

Comitetul consultativ științific

(1) Comitetul consultativ științific este compus din președintele Comitetului consultativ tehnic și din 15 experți care reprezintă o gamă largă de aptitudini și experiență, propuși de Comitetul director și aprobați de Consiliul general pentru un mandat reînnoibil de patru ani. Persoanele nominalizate nu sunt membre ale AES și sunt selecționate pe baza competențelor lor generale și în funcție de experiența lor diversă în mediul academic sau în alte sectoare, în special în întreprinderile mici și mijlocii sau în cadrul sindicatelor, sau în calitate de furnizori sau de consumatori de servicii financiare.

(2) Președintele și cei doi vicepreședinți ai Comitetului consultativ științific sunt numiți de Consiliul general în urma unei propuneri a președintelui CERS și dispun fiecare, de un nivel înalt de experiență și cunoștințe relevante, de exemplu prin apartenența la mediul academic în domeniul bancar, al valorilor mobiliare/piețelor sau al asigurărilor și al pensiilor ocupaționale. Președinția Comitetului consultativ științific ar trebui asigurată, prin rotație, de una dintre aceste trei persoane.

(3) Comitetul consultativ științific oferă consultanță și asistență CERS în conformitate cu articolul 4 alineatul (5), la cererea președintelui CERS.

(4) Secretariatul CERS sprijină lucrările Comitetului consultativ științific, iar șeful secretariatului participă la reuniunile sale.

(5) După caz, Comitetul consultativ științific organizează consultări timpurii cu părțile interesate, precum participanții la piață, organizațiile consumatorilor și experții din mediile academice, într-un mod deschis și transparent, ținând seama în același timp de obligația de confidențialitate.

(6) Comitetului consultativ științific i se pun la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile cu succes.

Articolul 13

Comitetul consultativ tehnic

- (1) Comitetul consultativ tehnic este alcătuit din:
- (a) un reprezentant al fiecărei bănci centrale naționale și un reprezentant al BCE;
 - (b) un reprezentant al fiecărui stat membru din cadrul autorităților naționale de supraveghere competente, în conformitate cu al doilea paragraf;
 - (c) un reprezentant al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană);
 - (d) un reprezentant al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale);
 - (e) un reprezentant al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe);
 - (f) doi reprezentanți ai Comisiei;
 - (g) un reprezentant al CEF; și
 - (h) un reprezentant al Comitetului consultativ științific.

Autoritățile de supraveghere din fiecare stat membru aleg un reprezentant în cadrul Comitetului consultativ tehnic. În ceea ce privește reprezentarea autorităților naționale de supraveghere în conformitate cu primul paragraf litera (b), respectivii reprezentanți ocupă această poziție prin rotație în funcție de punctele discutate, cu excepția cazului în care autoritățile naționale de supraveghere dintr-un anumit stat membru au convenit asupra unui reprezentant comun.

- (2) Președintele Comitetului consultativ tehnic este numit de Consiliul general în urma unei propuneri a președintelui CERS.
- (3) Comitetul consultativ tehnic oferă consultanță și asistență CERS în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) la cererea președintelui CERS.
- (4) Secretariatul CERS sprijină lucrările Comitetului consultativ tehnic, iar șeful secretariatului participă la reuniunile sale.
- (5) Comitetului consultativ tehnic i se pun la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a-și îndeplini atribuțiile cu succes.

Articolul 14

Alte surse de consultanță

La îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (2), CERS solicită, dacă este cazul, opiniile părților interesate relevante din sectorul privat.

CAPITOLUL III

ATRIBUȚII

Articolul 15

Colectarea și schimbul de informații

- (1) CERS furnizează AES informațiile referitoare la riscuri care sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora.
- (2) AES, Sistemul European al Băncilor Centrale (SEBC), Comisia, autoritățile naționale de supraveghere și autoritățile naționale din domeniul statisticii cooperează îndeaproape cu CERS și îi furnizează toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor acestuia în conformitate cu legislația Uniunii.
- (3) Sub rezerva articolului 36 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, CERS poate solicita informații din partea AES, de regulă într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât instituțiile financiare individuale să nu poată fi identificate.
- (4) Înainte de a solicita informații în conformitate cu prezentul articol, CERS ia în primul rând în considerare statisticile existente întocmite, difuzate și elaborate de Sistemul statistic european și de SEBC.
- (5) În cazul în care informațiile solicitate nu sunt disponibile sau nu sunt puse la dispoziție în timp util, CERS poate solicita informațiile din partea SEBC, a autorităților naționale de supraveghere sau a autorităților naționale din domeniul statisticii. În cazul în care informațiile continuă să nu fie disponibile, CERS le poate solicita statului membru vizat, fără a aduce atingere prerogativelor conferite Consiliului, Comisiei (Eurostat), BCE, Eurosistemului și respectiv SEBC în domeniul statisticii și al colectării datelor.
- (6) În cazul în care CERS solicită informații care nu sunt prezentate într-o formă sintetică sau agregată cererea motivată explică de ce datele privind respectiva instituție financiară individuală sunt considerate a fi relevante din punct de vedere sistemic și necesare, având în vedere situația care prevalează pe piață.
- (7) Înaintea fiecărei solicitări de informații care nu sunt prezentate într-o formă sintetică sau agregată, CERS consultă Autoritatea europeană de supraveghere în cauză pentru a se asigura că cererea este justificată și proporțională. În cazul în care Autoritatea europeană de supraveghere în cauză nu consideră că cererea este justificată și proporțională, aceasta returnează fără întârziere cererea CERS și solicită justificări suplimentare. După transmiterea de către CERS a acestor justificări suplimentare autorității europene de supraveghere în cauză, informațiile solicitate sunt transmise CERS de către destinatarul cererii, cu condiția ca aceștia să aibă acces în mod legal la informațiile pertinente.

*Articolul 16***Avertismente și recomandări**

(1) Atunci când identifică riscuri semnificative pentru atingerea obiectivului menționat la articolul 3 alineatul (1), CERS emite avertismente și, dacă este cazul, formulează recomandări pentru acțiuni de remediere, inclusiv, după caz, pentru inițiative legislative.

(2) Avertismentele și recomandările emise de CERS în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) literele (c) și (d) pot fi de natură generală sau specifică și se adresează în special Uniunii în ansamblul său, unuia sau mai multor state membre, uneia sau mai multor AES sau uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere. În cazul în care un avertisment sau o recomandare se adresează uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere, statul sau statele membre în cauză sunt de asemenea informate cu privire la aceasta. Recomandările includ un termen specific de adoptare a unui răspuns. De asemenea, recomandările pot fi adresate Comisiei în ceea ce privește legislația relevantă a Uniunii.

(3) În momentul transmiterii către destinatari în conformitate cu alineatul (2), avertismentele și recomandările se transmit, în condiții de strictă confidențialitate, și Consiliului și Comisiei, iar în cazul în care se adresează uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere, se transmit AES.

(4) Pentru a spori gradul de sensibilizare cu privire la riscurile din economia Uniunii și pentru a le prioritiza, CERS, în strânsă cooperare cu celelalte părți la SESF, elaborează un cod de culori care să corespundă situațiilor create de diferite niveluri de risc.

După ce se elaborează criteriile pentru o astfel de clasificare, avertismentele și recomandările CERS vor indica, de la caz la caz și dacă este necesar, cărei categorii de risc îi aparțin.

*Articolul 17***Monitorizarea recomandărilor CERS**

(1) În cazul în care o recomandare menționată la articolul 3 alineatul (2) litera (d) se adresează Comisiei, unuia sau mai multor state membre, uneia sau mai multor AES sau uneia sau mai multor autorități naționale de supraveghere, destinatarii comunică CERS și Consiliului acțiunile întreprinse drept răspuns la recomandare și justifică în mod corespunzător cazurile de lipsă de acțiune. Dacă este cazul, CERS informează fără întârziere AES, în condiții de strictă confidențialitate, cu privire la răspunsurile primite.

(2) În cazul în care CERS decide că nu s-a dat curs recomandării sale sau că destinatarii nu au justificat în mod adecvat lipsa lor de acțiune, acesta informează, în condiții de strictă confidențialitate, destinatarii, Consiliul și, dacă este cazul, autoritatea europeană de supraveghere în cauză.

(3) În cazul în care CERS a luat o decizie în temeiul alineatului (2) cu privire la o recomandare care a fost făcută publică în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 18 alineatul (1), Parlamentul European poate invita președintele CERS să prezinte respectiva decizie, iar destinatarii pot solicita să ia parte la un schimb de păreri.

*Articolul 18***Avertismente și recomandări publice**

(1) Consiliul general decide, de la caz la caz, după informarea prealabilă a Consiliului cu suficient timp înainte pentru ca acesta să poată reacționa, dacă ar trebui ca un avertisment sau o recomandare să fie făcute publice. Fără a aduce atingere articolului 10 alineatul (3), un cvorum de două treimi se aplică întotdeauna cu privire la deciziile luate de Consiliul general în temeiul prezentului alineat.

(2) Dacă Consiliul general decide să facă public un avertisment sau o recomandare, acesta informează în prealabil destinatarii.

(3) Destinatariilor avertismentelor și recomandărilor făcute publice de CERS li se asigură, de asemenea, dreptul de a-și face publice pozițiile și justificările ca reacție a acestora.

(4) Atunci când Consiliul general decide să nu facă public un avertisment sau o recomandare, destinatarii și, dacă este cazul, Consiliul și AES, iau toate măsurile necesare pentru protejarea naturii confidențiale a acestora.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 19***Responsabilitate și obligații de raportare**

(1) Cel puțin o dată pe an, și mai frecvent în cazul unor tulburări financiare extinse, președintele CERS este invitat pentru o audiere anuală la Parlamentul European, care marchează publicarea raportului anual al CERS către Parlamentul European și Consiliu. Aceste audieri se desfășoară separat de dialogul monetar dintre Parlamentul European și președintele BCE.

(2) Raportul anual menționat la alineatul (1) conține informațiile pe care Consiliul general al CERS decide să le facă publice, în conformitate cu articolul 18. Raportul anual se pune la dispoziția publicului.

(3) De asemenea, CERS examinează aspecte specifice la invitația Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei.

(4) Parlamentul European poate solicita președintelui CERS să participe la o audiere a comisiilor competente ale Parlamentului European.

(5) Președintele CERS organizează discuții confidențiale care au loc verbal de cel puțin două ori pe an și mai des dacă se consideră necesar, în spatele ușilor închise, cu președintele și vicepreședintele Comisiei pentru afaceri economice și monetare din cadrul Parlamentului European, cu privire la activitatea în curs a CERS. Se încheie un acord între CERS și Parlamentul European cu privire la modalitățile detaliate de organizare a acestor reuniuni, în vederea asigurării deplinei confidențialități, în conformitate cu articolul 8. CERS transmite Consiliului o copie a acestui acord.

Articolul 20

Reexaminare

Până la 17 decembrie 2013, Parlamentul European și Consiliul examinează prezentul regulament, pe baza unui raport al Comisiei

și, după primirea unui aviz din partea BCE și a AES, Parlamentul European și Consiliul stabilesc dacă este necesar ca misiunea și organizarea CERS să fie reexaminată.

Parlamentul European și Consiliul reexaminează în special modalitățile de desemnare sau de alegere a președintelui CERS.

Articolul 21

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
O. CHASTEL

**REGULAMENTUL (UE) NR. 1093/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 24 noiembrie 2010**

**de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare
a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene (1),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social
European (2),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară (3),

întrucât:

- (1) Criza financiară din 2007 și 2008 a scos la lumină deficiențe majore ale supravegherii în sectorul financiar, atât în cazuri individuale, cât și la nivelul sistemului în ansamblu. Modelele naționale de supraveghere nu au reușit să țină pasul cu globalizarea financiară și cu realitatea piețelor financiare europene, bazate pe integrare și interconectare, în cadrul cărora numeroase instituții financiare desfășoară activități transfrontaliere. Criza a adus în prim-plan deficiențe în domeniul cooperării, coordonării, al aplicării coerente a dreptului Uniunii și al încrederii între autoritățile naționale de supraveghere.
- (2) Înainte și în timpul crizei financiare, Parlamentul European a solicitat îndreptarea către o supraveghere europeană mai integrată pentru a se asigura condiții reale de concurență echitabilă pentru toți actorii la nivelul Uniunii și pentru a reflecta integrarea tot mai mare a piețelor financiare din Uniune [în rezoluțiile sale din 13 aprilie 2000 cu privire la comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru piețele financiare: plan de acțiune (4), din 21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană (5), din 11 iulie 2007 privind politica serviciilor financiare (2005-2010) – Cartea albă (6), din 23 septembrie 2008 conținând recomandări pentru Comisie privind fondurile speculative și fondurile

de capital privat (7) și din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere (8), precum și în pozițiile sale din 22 aprilie 2009 cu privire la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (9) și din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit (10)].

- (3) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt condus de Jacques de Larosière să facă recomandări privind modul de consolidare a mecanismelor europene de supraveghere în vederea unei protecții sporite a cetățenilor și pentru a reda încrederea în sistemul financiar. În raportul său final prezentat la 25 februarie 2009 (raportul de Larosière), grupul la nivel înalt a recomandat consolidarea cadrului de supraveghere pentru a se reduce pe viitor riscul apariției crizelor financiare și gravitatea acestora. Acesta a recomandat reformarea structurii de supraveghere a sectorului financiar în Uniune. Respectivul grup a conchis, de asemenea, că ar trebui creat un sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere, una pentru sectorul bancar, una pentru sectorul valorilor mobiliare și una pentru sectorul asigurărilor și pensiilor ocupaționale, și a recomandat crearea unui comitet european pentru risc sistemic. Raportul a reprezentat reformele pe care experții le-au considerat necesare și pentru care trebuie începută imediat activitatea.
- (4) În comunicarea sa din 4 martie 2009, intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a propus prezentarea unui proiect legislativ de înființare a unui Sistem european de supraveghere financiară și a unui Comitet european pentru risc sistemic. În comunicarea din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, aceasta a oferit mai multe detalii despre organizarea posibilă a acestui nou cadru de supraveghere, care reflecta principiul director al raportului de Larosière.
- (5) În concluziile sale din 19 iunie 2009, Consiliul European a confirmat că ar trebui instituit un Sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere. Sistemul ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității și consecvenței supravegherii naționale, consolidarea controlului grupurilor transfrontaliere și constituirea unui cadru de reglementare unic aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă. Consiliul a

(1) JO C 13, 20.1.2010, p. 1.

(2) Avizul din 22 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

(3) Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

(4) JO C 40, 7.2.2001, p. 453.

(5) JO C 25 E, 29.1.2004, p. 394.

(6) JO C 175 E, 10.7.2008, p. 392.

(7) JO C 8 E, 14.1.2010, p. 26.

(8) JO C 9 E, 15.1.2010, p. 48.

(9) JO C 184 E, 8.7.2010, p. 214.

(10) JO C 184 E, 8.7.2010, p. 292.

subliniat faptul că autoritățile europene de supraveghere ar trebui, de asemenea, să aibă competențe de supraveghere în ceea ce privește agențiile de rating de credit și a invitat Comisia să pregătească propuneri concrete cu privire la modul în care Sistemul european al supraveghetorilor financiari ar putea juca un rol important în situații de criză, insistând asupra faptului că deciziile luate de autoritățile europene de supraveghere nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

- (6) La 17 iunie 2010, Consiliul European a convenit asupra faptului că „statele membre ar trebui să introducă sisteme de taxe și impozite asupra instituțiilor financiare pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și pentru a stabili stimulente în vederea limitării riscului sistemic. Astfel de taxe sau impozite ar trebui să fie parte a unui cadru de soluționare credibil. Se solicită de urgență continuarea lucrărilor privind principalele caracteristici ale acestora și ar trebui evaluate cu atenție aspectele condițiilor de concurență echitabilă și impacturile cumulative ale diferitelor măsuri de reglementare”.
- (7) Criza financiară și economică a creat riscuri reale și grave la adresa stabilității sistemului financiar și a funcționării pieței interne. Reinstaurarea și menținerea unui sistem financiar stabil și fiabil reprezintă o premisă esențială pentru păstrarea încrederii și coerenței în cadrul pieței interne și, prin aceasta, pentru păstrarea și îmbunătățirea condițiilor necesare pentru crearea unei piețe interne funcționale și complet integrate în domeniul serviciilor financiare. Mai mult, piețele financiare mai dezvoltate și integrate oferă mai multe oportunități de finanțare și diversificare a riscurilor și contribuie astfel la îmbunătățirea capacității economiilor de a absorbi șocurile.
- (8) Uniunea a atins limitele acțiunilor care pot fi întreprinse pe baza statutului actual al comitetelor autorităților europene de supraveghere. Uniunea nu poate rămâne într-o asemenea situație, în care nu există un mecanism care să garanteze că autoritățile naționale de supraveghere iau cele mai bune decizii posibile în materie de supraveghere în cazul instituțiilor financiare transfrontaliere; în care colaborarea și schimburile de informații între autoritățile naționale de supraveghere sunt insuficiente: în care desfășurarea de acțiuni comune de către autoritățile naționale necesită mecanisme complicate pentru a ține seama de numeroasele diferențe sub aspectul cerințelor în materie de reglementare și supraveghere; în care soluțiile naționale sunt de cele mai multe ori singura opțiune fezabilă pentru a răspunde la probleme la nivelul Uniunii și în care există interpretări diferite ale aceluiași text juridic. Sistemul european de supraveghere financiară (denumit în continuare „SESF”) ar trebui să fie conceput în așa fel încât să corecteze aceste deficiențe și să ofere un sistem conform cu obiectivul unei piețe financiare stabile și unice a Uniunii pentru servicii financiare care să conecteze autoritățile naționale de supraveghere în cadrul unei rețele puternice la nivelul Uniunii.
- (9) SESF ar trebui să fie o rețea integrată de autorități de supraveghere naționale și la nivelul Uniunii, supravegherea de zi cu zi fiind lăsată în seama instituțiilor la nivel național. Ar trebui, de asemenea, realizată o mai mare armonizare și o

aplicare coerentă a normelor aplicabile instituțiilor financiare și piețelor pe întreg teritoriul Uniunii. Pe lângă Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (denumită în continuare „Autoritatea”), ar trebui instituite o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), precum și un Comitet comun al autorităților europene de supraveghere (denumit în continuare „Comitetul comun”). Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) ar trebui să facă parte din SESF în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate în prezentul regulament și în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.

- (10) Autoritățile europene de supraveghere (denumite în continuare colectiv „AES”) ar trebui să înlocuiască Comitetul european al inspectorilor bancari instituit prin Decizia 2009/78/CE a Comisiei ⁽²⁾, Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ⁽³⁾ și Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ⁽⁴⁾ și ar trebui să preia toate sarcinile și competențele respectivelor comitete, inclusiv continuarea, după caz, a activității și a proiectelor în curs. Sfera de activitate a fiecărei autorități europene de supraveghere ar trebui să fie clar definită. AES ar trebui să fie răspunzătoare în fața Parlamentului European și a Consiliului. Când această răspundere este legată de chestiuni transsectoriale care au fost coordonate de către Comitetul comun, AES ar trebui să fie răspunzătoare, prin Comitetul comun, pentru această coordonare.
- (11) Autoritatea ar trebui să acționeze pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne, în special prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere care să țină seama de interesele variate ale tuturor statelor membre și de caracterul diferit al instituțiilor financiare. Autoritatea ar trebui să protejeze valori publice precum stabilitatea sistemului financiar, transparența piețelor și a produselor financiare și protecția depozitenților și a investitorilor. De asemenea, Autoritatea ar trebui să prevină arbitrajul de reglementare, să garanteze condiții de concurență egale și să consolideze coordonarea internațională în domeniul supravegherii, în beneficiul întregii economii, inclusiv al instituțiilor financiare și al altor părți interesate, al consumatorilor și al angajaților. Atribuțiile sale ar trebui să includă, de asemenea, promovarea convergenței în materie de supraveghere și consilierea instituțiilor Uniunii în domeniul reglementării și supravegherii pentru activități bancare, plăți și bani electronici, precum și în ceea ce privește chestiuni conexe legate de guvernarea corporativă, auditul și raportarea financiară. Autorității ar trebui să i se confere și anumite responsabilități în ceea ce privește activitățile financiare existente și cele noi.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 23.

⁽³⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 28.

⁽⁴⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

- (12) De asemenea, Autoritatea ar trebui să poată interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate și în condițiile prevăzute în actele legislative menționate în prezentul regulament. Dacă este necesar să se efectueze o asemenea interdicție temporară, în cazul unei situații de urgență, Autoritatea ar trebui să acționeze în acest mod în conformitate cu condițiile prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care o interdicție sau o restricție temporară a anumitor activități financiare are un impact transsectorial, legislația sectorială ar trebui să prevadă ca Autoritatea să se consulte și să își coordoneze acțiunea, după caz, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), prin intermediul Comitetului comun.
- (13) Autoritatea ar trebui să țină cont în mod adecvat de impactul activităților sale asupra concurenței și inovării pe piața internă, asupra competitivității Uniunii la nivel mondial, asupra incluziunii financiare și asupra noii strategii a Uniunii pentru ocuparea forței de muncă și creștere economică.
- (14) Pentru a-și realiza obiectivele, Autoritatea ar trebui să aibă personalitate juridică și să beneficieze de autonomie administrativă și financiară.
- (15) Pe baza activității organismelor internaționale, riscul sistemic ar trebui definit ca un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru piața internă și economia reală. Toate tipurile de intermediari, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură.
- (16) Riscul transfrontalier include toate riscurile cauzate de dezechilibre economice sau disfuncționalități financiare în întreaga Uniune sau în anumite părți ale acesteia, care pot avea consecințe negative semnificative asupra tranzacțiilor dintre operatorii economici din două sau mai multe state membre, asupra funcționării pieței interne sau asupra finanțelor publice ale Uniunii sau ale oricăruia dintre statele membre ale acesteia.
- (17) Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea sa din 2 mai 2006 în cauza C-217/04 (Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene) a susținut că: „nimic din formularea articolului 95 din Tratatul CE [actualul articol 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] nu implică faptul că destinatarii măsurilor adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul dispoziției respective pot fi doar statele membre individuale. Legiuitorul poate considera necesară instituirea unui organism comunitar responsabil de a contribui la punerea în aplicare a unui proces de armonizare în cazurile în care, pentru a facilita punerea în practică și aplicarea uniformă a actelor bazate pe acea dispoziție, pare a fi oportună adoptarea de măsuri de sprijin și de măsuri-cadru fără caracter obligatoriu”⁽¹⁾. Misiunea și sarcinile Autorității – sprijinirea autorităților naționale de supraveghere competente în procesul de interpretare și aplicare consecventă a normelor Uniunii și participarea la stabilitatea financiară necesară pentru integrarea financiară – sunt strâns legate de obiectivele acquis-ului Uniunii în ceea ce privește piața internă a serviciilor financiare. Prin urmare, Autoritatea ar trebui instituită în temeiul articolului 114 din TFUE.
- (18) Urmatoarele acte legislative stabilesc sarcinile autorităților competente din statele membre, inclusiv cooperarea între acestea și cooperarea cu Comisia: Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit⁽²⁾, Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit⁽³⁾ și Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor⁽⁴⁾.
- (19) Legislația existentă ale Uniunii care reglementează domeniul acoperit de prezentul regulament include, de asemenea, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar⁽⁵⁾, Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare⁽⁶⁾, Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 cu privire la informațiile privind plătitorul care însoțesc transferurile de fonduri⁽⁷⁾, Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică⁽⁸⁾ și, părțile relevante ale Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului⁽⁹⁾, Directivei 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum⁽¹⁰⁾ și ale Directivei 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne⁽¹¹⁾.

(1) Rapoartele Curții Europene 2006, pagina I-03771, punctul 44.

(2) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

(3) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

(4) JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

(5) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

(6) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

(7) JO L 345, 8.12.2006, p. 1.

(8) JO L 267, 10.10.2009, p. 7.

(9) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

(10) JO L 271, 9.10.2002, p. 16.

(11) JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

- (20) Este de dorit ca Autoritatea să promoveze o abordare consecventă în domeniul garantării depozitelor, pentru a asigura condiții egale de concurență și un tratament echitabil al deponenților pe întreg teritoriul Uniunii. Dat fiind că sistemele de garantare a depozitelor sunt supuse mai degrabă controlului în statele membre decât supravegherii prudențiale, Autoritatea ar trebui să-și poată exercita competențele conferite în temeiul prezentului regulament în ceea ce privește atât sistemul de garantare a depozitelor, cât și operatorul acestui sistem.
- (21) În conformitate cu Declarația nr. 39 cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, elaborarea de standarde tehnice de reglementare necesită o formă de expertiză tehnică specifică domeniului serviciilor financiare. Este necesar să se permită Autorității să furnizeze astfel de expertiză, inclusiv cu privire la standardele sau la părțile din standarde care nu se bazează pe proiecte de standarde tehnice elaborate de Autoritate însăși.
- (22) Este necesar să se introducă un instrument eficient pentru elaborarea de standarde tehnice armonizate de reglementare în ceea ce privește serviciile financiare pentru a garanta, de asemenea, printr-o reglementare unică, condiții egale de concurență și un nivel adecvat de protecție a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca Autoritatea, în calitate de organism cu înaltă specializare, să aibă sarcina de a elabora, în domeniile definite de dreptul Uniunii, proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu presupun opțiuni de politică publică.
- (23) Comisia ar trebui să aprobe respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru ca acestea să producă efecte juridice obligatorii. Acestea ar trebui să facă obiectul unor modificări doar în situații foarte limitate și extraordinare, deoarece Autoritatea este actorul în legătură strânsă cu piețele financiare și care cunoaște cel mai bine funcționarea zilnică a piețelor financiare. Proiectele de standarde tehnice de reglementare ar face obiectul unor modificări dacă acestea ar fi incompatibile cu dreptul Uniunii, nu ar respecta principiul proporționalității sau ar contraveni principiilor fundamentale ale pieței interne a serviciilor financiare reflectate în acquis-ul Uniunii în materie de legislație privind serviciile financiare. Comisia nu ar trebui să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea. Pentru a asigura un proces rapid și fără dificultăți de adoptare a respectivelor standarde, decizia Comisiei de a aproba proiecte de standarde tehnice de reglementare ar trebui să fie luată într-un termen-limită.
- (24) Având în vedere cunoștințele tehnice ale Autorității în domeniile în care ar trebui elaborate standarde tehnice de reglementare, ar trebui să se țină seama de intenția declarată a Comisiei de a se baza, de regulă, pe proiectele de standarde tehnice de reglementare care îi sunt prezentate de către Autoritate, în vederea adoptării actelor delegate corespunzătoare. Cu toate acestea, în cazul în care Autoritatea nu transmite un proiect de standard tehnic de reglementare în termenele stabilite în actul legislativ relevant, ar trebui să se asigure de obținerea unui rezultat efectiv al exercitării delegării de competențe și de menținerea eficienței procesului de luare a deciziilor. Prin urmare, în aceste cazuri, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare, în lipsa unui proiect din partea Autorității.
- (25) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 291 din TFUE.
- (26) În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul de a emite ghiduri și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii. Pentru a asigura transparența și a încuraja respectarea de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări, autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a publica motivele nerespectării de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări.
- (27) Garantarea aplicării corecte și integrale a dreptului Uniunii este o premisă esențială pentru integritatea, transparența, eficiența și buna funcționare a piețelor financiare, pentru stabilitatea sistemului financiar și pentru existența unor condiții neutre de concurență pentru instituțiile financiare din Uniune. Prin urmare, ar trebui instituit un mecanism prin care Autoritatea să abordeze cazurile de neaplicare a dreptului Uniunii sau de aplicare incorectă a acestuia, care constituie o încălcare a dreptului Uniunii. Acest mecanism ar trebui să se aplice în domeniile în care dreptul Uniunii definește obligații clare și necondiționate.
- (28) Pentru a permite un răspuns proporțional în cazurile de aplicare incorectă sau insuficientă a dreptului Uniunii, ar trebui să se aplice un mecanism în trei etape. În primul rând, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să ancheteze aplicarea care se pretinde a fi incorectă sau insuficientă a obligațiilor prevăzute de dreptul Uniunii de către autoritățile naționale în practica de supraveghere a acestora, anchetă care să se încheie cu o recomandare. În al doilea rând, atunci când autoritatea națională competentă nu dă curs recomandării, Comisia ar trebui să fie împuternicită să emită un aviz formal ținând seama de recomandarea Autorității, prin care să solicite autorității competente să ia măsurile necesare pentru a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii.
- (29) În al treilea rând, pentru a surmonta situațiile excepționale de lipsă persistentă de acțiune din partea autorității competente în cauză, Autoritatea ar trebui împuternicită, în ultimă instanță, să adopte decizii adresate instituțiilor financiare individuale. Această competență ar trebui să se limiteze la circumstanțe excepționale în care o autoritate competentă nu respectă avizul formal care îi este adresat și în care dreptul Uniunii este direct aplicabil instituțiilor financiare în temeiul reglementărilor existente sau viitoare la nivelul Uniunii.

- (30) Amenințările grave la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității sistemului financiar din Uniune necesită o reacție rapidă și concertată la nivelul Uniunii. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Competența de a stabili existența unei situații de urgență ar trebui să fie conferită Consiliului, pe baza unei cereri din partea oricăreia dintre AES, din partea Comisiei sau a CERS.
- (31) Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Acțiunile întreprinse de Autoritate în această privință nu ar trebui să aducă atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE de a iniția proceduri de încălcare a dreptului Uniunii împotriva statului membru al autorității de supraveghere în cauză pentru faptul că nu a luat măsurile respective, și nu ar trebui să aducă atingere dreptului Comisiei, în astfel de circumstanțe, de a elabora măsuri cu caracter intermediar în conformitate cu regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene. Mai mult, acțiunile respective nu ar trebui să aducă atingere oricărei forme de răspundere a statului membru în cauză care poate fi angajată în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru nu iau măsurile impuse de Autoritate.
- (32) Pentru a garanta o supraveghere eficientă și eficace, precum și o reprezentare echilibrată a punctelor de vedere ale autorităților competente din diferite state membre, Autoritatea ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordurile în contexte transfrontaliere dintre aceste autorități competente, decizia să având caracter obligatoriu, inclusiv în ceea ce privește colegiile de supraveghere. Ar trebui prevăzută o fază de conciliere, în cursul căreia autoritățile competente pot ajunge la un acord. Competența Autorității ar trebui să acopere dezacordurile cu privire la procedură sau la conținutul unei acțiuni sau a unei lipse de acțiune a unei autorități competente a unui stat membru în cazul în care în actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate în prezentul regulament. Într-o astfel de situație, una dintre autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să aibă dreptul de a sesiza Autoritatea cu privire la chestiune, iar Autoritatea ar trebui să acționeze în conformitate cu prezentul regulament. Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să impună autorităților competente vizate să ia măsuri specifice sau să se abțină de la a lua măsuri pentru a soluționa chestiunea și pentru a asigura respectarea dreptului Uniunii, cu efecte obligatorii pentru autoritățile competente vizate. Dacă o autoritate competentă nu respectă decizia de soluționare care îi este adresată, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să adopte decizii adresate direct instituțiilor financiare în domeniile din dreptul Uniunii direct aplicabile acestora. Competența de a adopta astfel de decizii ar trebui să se aplice numai ca ultimă soluție și atunci numai pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a dreptului Uniunii. În cazul în care legislația relevantă a Uniunii conferă competențe discreționare autorităților competente ale statelor membre, deciziile adoptate de Autoritate nu pot înlocui exercitarea competențelor discreționare în cauză în conformitate cu legislația Uniunii.
- (33) Criza a dovedit că actualul sistem de cooperare între autoritățile naționale ale căror competențe sunt limitate la state membre individuale este insuficient în ceea ce privește instituțiile financiare care operează la nivel transfrontalier.
- (34) Grupurile de experți instituite de către statele membre pentru examinarea cauzelor crizei și pentru a face propuneri de îmbunătățire a reglementării și supravegherii sectorului financiar au confirmat că metodele actuale nu reprezintă o bază solidă pentru viitoarea reglementare și pentru supravegherea instituțiilor financiare transfrontaliere în ansamblul Uniunii.
- (35) După cum se indică și în raportul de Larosière, „în esență, avem două alternative: prima este reprezentată de soluțiile protecționiste de tip «fiecare pentru el» sau cea de a doua – cooperarea europeană consolidată, pragmatică, profundă, în beneficiul tuturor, pentru păstrarea unei economii mondiale deschise. Aceasta din urmă va genera câștiguri economice de netăgăduit”.
- (36) Colegiile de supraveghere joacă un rol important în supravegherea eficientă, efectivă și consecventă a instituțiilor financiare care își desfășoară activitatea în mai multe state. Autoritatea ar trebui să contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și consecvente a colegiilor de supraveghere și, în această privință, să aibă un rol principal în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile financiare transfrontaliere din întreaga Uniune. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să aibă drepturi depline de participare la colegiile de supraveghere pentru a raționaliza funcționarea colegiilor și schimbul de informații din cadrul acestora și pentru a favoriza convergența și consecvența între colegii în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii. După cum relevă raportul de Larosière, „denaturarea concurenței și arbitrajul de reglementare generat de practici de supraveghere diferite trebuie evitate, deoarece au potențialul de a submina stabilitatea financiară – printre altele prin încurajarea orientării activității financiare către țări cu supraveghere laxă. Sistemul de supraveghere trebuie să fie perceput ca fiind echitabil și echilibrat.”
- (37) Convergența în domeniul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză, inclusiv al mecanismelor de finanțare, este necesară pentru a asigura internalizarea costurilor de către sistemul financiar și abilitatea autorităților publice de restructurare a instituțiilor financiare falimentare, minimizând totodată impactul falimentelor asupra sistemului financiar, dependența de fondurile publice pentru salvarea băncilor și utilizarea resurselor din sectorul public, limitând pagubele aduse economiei și coordonând aplicarea măsurilor naționale de soluționare a situațiilor de criză. În acest sens, este imperativă elaborarea unui set comun de norme privind un set complet de instrumente pentru prevenirea și restructurarea băncilor falimentare, care să abordeze în special crizele în cazul instituțiilor mari, transfrontaliere sau interconectate și, de asemenea, ar trebui să se evalueze atât necesitatea de a conferi autorității competente relevante suplimentare, cât și modalitatea în care băncile și instituțiile de economii ar putea să transforme protecția deponenților într-o prioritate.

- (38) În cadrul actualei revizuirii a Directivei 94/19/CE și a Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori ⁽¹⁾, se observă intenția Comisiei de a acorda o atenție deosebită necesității de a asigura o mai bună armonizare în cadrul Uniunii. În sectorul asigurărilor, se observă de asemenea intenția Comisiei de a examina posibilitatea introducerii unor norme ale Uniunii de protejare a titlurilor polițelor de asigurare în cazul falimentului unei societăți de asigurare. AES ar trebui să joace un rol important în aceste domenii și ar trebui să li se confere competențe corespunzătoare în ceea ce privește sistemele europene de garantare a depozitelor.
- (39) Delegarea de sarcini și responsabilități poate fi un instrument util în funcționarea rețelei autorităților de supraveghere pentru reducerea suprapunerii sarcinilor de supraveghere, pentru favorizarea cooperării și pentru raționalizarea, prin aceasta, a procesului de supraveghere, precum și pentru reducerea sarcinilor impuse instituțiilor financiare. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să ofere un temelie juridic clar pentru această delegare. Statele membre ar trebui să fie în măsură să introducă condiții specifice pentru delegarea de responsabilități, de exemplu în ceea ce privește informarea și notificarea cu privire la mecanismele de delegare, respectând regula generală conform căreia delegarea ar trebui să fie permisă. Delegarea sarcinilor înseamnă efectuarea acestora de către Autoritate sau de către o altă autoritate națională de supraveghere decât cea responsabilă, în timp ce responsabilitatea deciziilor în materie de supraveghere îi revine în continuare autorității care delegă sarcinile. Prin delegarea responsabilităților, Autoritatea sau o autoritate națională de supraveghere (delegatul) ar trebui să poată decide într-o chestiune de supraveghere în nume propriu în locul autorității care delegă sarcinile. Delegările ar trebui să respecte principiul conform căruia se alocă o competență de supraveghere unei autorități de supraveghere care este cel mai bine plasată pentru a întreprinde o acțiune în privința chestiunii respective. Ar fi oportună o realocare a responsabilităților, de exemplu, din motive legate de economiile de scară sau de gamă, de coerența la nivelul supravegherii unui grup, precum și de utilizarea optimă a competențelor tehnice existente printre autoritățile naționale de supraveghere. Deciziile luate de către delegat ar trebui să fie recunoscute de autoritatea care delegă și de alte autorități competente ca fiind hotărâtoare, dacă respectivele decizii se situează în limitele mandatului delegării. Legislația relevantă a Uniunii ar putea oferi mai multe precizări cu privire la principiile realocării responsabilităților printr-un acord. Autoritatea ar trebui să faciliteze și să monitorizeze acordurile privind delegarea sarcinilor convenite între autoritățile naționale de supraveghere prin toate modalitățile adecvate.
- Autoritatea ar trebui să fie informată în prealabil cu privire la acordurile privind delegările care urmează a fi încheiate, pentru a putea emite un aviz unde este cazul. Autoritatea ar trebui să centralizeze publicarea unor astfel de acorduri pentru a garanta informarea rapidă, transparentă și ușor accesibilă cu privire la acorduri a tuturor părților implicate. Autoritatea ar trebui să identifice și să difuzeze cele mai bune practici privind delegarea și acordurile de delegare.
- (40) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ convergența în materie de supraveghere în ansamblul Uniunii cu scopul de a institui o cultură comună de supraveghere.
- (41) Evaluările inter pares constituie un instrument rentabil și eficient în vederea favorizării consecvenței în cadrul rețelei supraveghetorilor financiari. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să elaboreze cadrul metodologic pentru aceste evaluări și să le organizeze în mod regulat. Evaluările ar trebui să se concentreze nu numai asupra convergenței dintre practicile în materie de supraveghere, ci și asupra capacității supraveghetorilor de a ajunge la rezultate de înaltă calitate în acest domeniu, precum și asupra independenței autorităților competente. Rezultatele evaluărilor inter pares ar trebui date publicității cu acordul autorității competente care face obiectul evaluării. Cele mai bune practici ar trebui, de asemenea, identificate și date publicității.
- (42) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ elaborarea unei reacții coordonate la nivelul Uniunii în materie de supraveghere, în special pentru a asigura buna funcționare și integritatea piețelor financiare și stabilitatea sistemului financiar din Uniune. Pe lângă dreptul său de a lua măsuri în situații de urgență, Autorității ar trebui, prin urmare, să i se încredințeze o funcție de coordonare generală în cadrul SESF. Acțiunile Autorității ar trebui să se axeze în mod deosebit pe buna circulație a tuturor informațiilor pertinente între autoritățile competente.
- (43) Pentru a proteja stabilitatea financiară este necesară identificarea din timp a tendințelor, a riscurilor potențiale și a punctelor vulnerabile aferente nivelului microprudențial, într-un context transfrontalier și transectorial. Autoritatea ar trebui să monitorizeze și să evalueze aceste evoluții în domeniul său de competență și, dacă este necesar, să informeze Parlamentul European, Consiliul, Comisia, celelalte autorități europene de supraveghere și CERS în mod regulat sau, dacă este necesar, în mod ad hoc. Autoritatea ar trebui de asemenea să inițieze și să coordoneze, în cooperare cu CERS, exercițiile de simulare a crizelor la nivelul Uniunii pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare în cazul evoluțiilor negative ale pieței, și ar trebui să garanteze aplicarea unei metodologii a acestor exerciții cât mai consecvente la nivel național. Pentru a își exercita funcțiile în mod corespunzător, Autoritatea ar trebui să efectueze analize economice ale piețelor și ale impactului evoluțiilor potențiale ale acestora.
- (44) Având în vedere globalizarea serviciilor financiare și importanța tot mai mare a standardelor internaționale, Autoritatea ar trebui să încurajeze dialogul și cooperarea cu autoritățile de supraveghere din afara Uniunii. De asemenea, ar trebui să fie împuternicită să dezvolte contacte și să încheie acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere și administrațiile din țări terțe și cu organizații internaționale, cu respectarea deplină a rolurilor existente și competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii. Participarea la activitățile Autorității ar trebui să fie deschisă țărilor care au încheiat acorduri cu Uniunea conform cărora au adoptat și aplică dreptul Uniunii, iar autoritatea ar trebui să poată coopera cu

(¹) JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

- țările terțe care aplică o legislație care a fost recunoscută ca fiind echivalentă cu cea a Uniunii.
- (45) Autoritatea ar trebui să servească drept un organism independent consultativ, în domeniul său de competență, pentru Parlamentul European, Consiliu și Comisie. Fără a aduce atingere competențelor autorităților competente în cauză, Autoritatea ar trebui să poată emite un aviz cu privire la evaluarea prudențială a fuziunilor și achizițiilor în temeiul Directivei 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE ⁽¹⁾, în cazurile în care directiva respectivă impune consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre.
- (46) Pentru a-și îndeplini în mod eficace sarcinile, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul să solicite toate informațiile necesare. Pentru a se evita suprapunerea obligațiilor de raportare ale instituțiilor financiare, aceste informații ar trebui în mod normal să fie transmise de autoritățile naționale de supraveghere care sunt cele mai apropiate de piețele și instituțiile financiare, precum și să țină seama de statisticile deja existente. Cu toate acestea, în ultimă instanță, Autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a adresa în mod direct o solicitare de informații bine întemeiată și motivată unei instituții financiare atunci când o autoritate națională competentă nu furnizează sau nu poate furniza respectivele informații în timp util. Autoritățile statelor membre ar trebui să fie obligate să sprijine Autoritatea în asigurarea respectării acestor cereri directe. În acest context este esențial să se lucreze pe baza unor formate de raportare comune. Măsurile de colectare a informațiilor nu ar trebui să aducă atingere cadrului juridic al Sistemului statistic european și al Sistemului European al Băncilor Centrale în domeniul statistic. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să nu aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ⁽²⁾ și Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ⁽³⁾.
- (47) Colaborarea strânsă între Autoritate și CERS este esențială pentru o funcționare pe deplin eficace a CERS și pentru a garanta că avertismentelor și recomandărilor sale li se dă curs. Autoritatea și CERS ar trebui să facă schimb reciproc de orice informații pertinente. Datele aferente întreprinderilor individuale ar trebui furnizate numai în urma unei cereri motivate. La primirea de avertismente sau recomandări adresate de CERS Autorității sau unei autorități naționale de supraveghere, Autoritatea ar trebui să asigure că acestora li se dă curs în mod adecvat.
- (48) Autoritatea ar trebui să consulte părțile interesate cu privire la standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ghiduri și recomandări și să le ofere acestora o posibilitate rezonabilă de a formula observații cu privire la măsurile propuse. Înainte de adoptarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare sau punere în aplicare, ghiduri și recomandări, Autoritatea ar trebui să realizeze un studiu de impact. Din motive de eficiență, ar trebui utilizat în acest scop un Grup al părților interesate din domeniul bancar, care să reprezinte în proporții egale instituțiile de credit și de investiții din Uniune, reprezentând diversele modele și dimensiuni ale instituțiilor și întreprinderilor financiare, inclusiv, după caz, investitori instituționali și alte instituții financiare care folosesc servicii financiare, întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), sindicatele, mediul academic, consumatorii și alți utilizatori cu amănuntul ai serviciilor bancare. Grupul părților interesate din domeniul bancar ar trebui să funcționeze ca o interfață cu alte grupuri de utilizatori din domeniul serviciilor financiare instituite de către Comisie sau prin legislația Uniunii.
- (49) Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar care reprezintă organizații non-profit sau mediul academic ar trebui să primească compensații adecvate care să le permită persoanelor care nu sunt nici bine finanțate, nici reprezentanți ai industriei, să participe integral la dezbaterea privind regulamentul financiar.
- (50) Statele membre au o responsabilitate centrală în asigurarea gestionării coordonate a crizelor, precum și în procesul de menținere a stabilității financiare în situații de criză, în special în ceea ce privește stabilizarea și redresarea instituțiilor financiare vulnerabile. Deciziile luate de Autoritate în situații de urgență sau de dezacorduri care afectează stabilitatea unei instituții financiare nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Ar trebui înființat un mecanism prin care statele membre pot să invoce această clauză de salvagardare și să înainteze în ultimă instanță cazul Consiliului în vederea obținerii unei decizii. Cu toate acestea, nu ar trebui să se abuzeze de acest mecanism de salvagardare, în special în ceea ce privește o decizie luată de autoritate care nu are un impact fiscal semnificativ sau concret, precum reducerea venitului legată de interzicerea temporară, din motive de protecție a consumatorului, a unor activități sau produse specifice. La luarea unei decizii în temeiul mecanismului de salvagardare, Consiliul ar trebui să voteze pe baza principiului conform căruia fiecărui membru îi corespunde un vot. Este oportun să i se confere Consiliului un rol în acest caz, date fiind responsabilitățile specifice ale statelor membre în acest sens. Dată fiind sensibilitatea subiectului, ar trebui asigurate măsuri stricte de confidențialitate.
- (51) În procedurile sale de luare a deciziilor, Autoritatea ar trebui să respecte normele și principiile generale ale Uniunii cu privire la procesul echitabil și transparență. Dreptul

⁽¹⁾ Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participații în sectorul financiar (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

⁽²⁾ JO L 87, 31.3.2009, p. 164.

⁽³⁾ JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

- destinatariilor deciziilor Autorității de a își prezenta punctul de vedere ar trebui să fie pe deplin respectat. Actele Autorității ar trebui să facă parte integrantă din dreptul Uniunii.
- (52) Un consiliu al supraveghetorilor compus din directorii autorităților competente relevante din fiecare stat membru și condus de președintele Autorității ar trebui să fie principalul organ decizional al Autorității. Reprezentanți ai Comisiei, ai CERS, ai Băncii Centrale Europene, ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) și ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui să participe în calitate de observatori. Membrii consiliului supraveghetorilor ar trebui să acționeze independent și doar în interesul Uniunii.
- (53) Ca regulă generală, consiliul supraveghetorilor ar trebui să ia decizii cu majoritate simplă în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru beneficiază de un vot. Cu toate acestea, în cazul actelor cu caracter general, inclusiv al celor legate de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, ghiduri și recomandări pentru chestiuni bugetare, precum și în cazul solicitărilor din partea unui stat membru de reexaminare a unei decizii a Autorității de a interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare, este oportun să se aplice regulile privind votul cu majoritate calificată prevăzute în articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și în Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Cazurile referitoare la soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile naționale de supraveghere ar trebui examinate de un grup restrâns, obiectiv, compus din membri care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente ce sunt parte la dezacord și nici nu au vreun interes în conflict și nici legături directe cu autoritățile competente în cauză. Componenta grupului ar trebui să fie echilibrată în mod corespunzător. Orice decizie a grupului ar trebui aprobată de consiliul supraveghetorilor cu majoritatea simplă a membrilor, în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru dispune de un vot. Cu toate acestea, în ceea ce privește deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup ar putea fi respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.
- (54) Un consiliu de administrație compus din președintele Autorității, reprezentanți ai autorităților naționale de supraveghere și ai Comisiei ar trebui să se asigure că Autoritatea își îndeplinește misiunea și sarcinile care îi revin. Consiliului de administrație ar trebui să i se confere puterea necesară, printre altele, de a propune programul de lucru anual și multianual, de a exercita anumite competențe bugetare, de a adopta planul Autorității privind politica în materie de personal, de a adopta unele dispoziții speciale cu privire la dreptul de a avea acces la documente și de a propune raportul anual.
- (55) Autoritatea ar trebui să fie reprezentată de un președinte cu normă întreagă, numit de consiliul supraveghetorilor pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare, în urma unei proceduri deschise de selecție organizate și gestionate de consiliul supraveghetorilor, asistat de Comisie. Pentru desemnarea primului președinte al Autorității, Comisia ar trebui, printre altele, să elaboreze o listă restrânsă de candidați pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare. Pentru desemnările ulterioare, oportunitatea de a dispune de o listă restrânsă elaborată de Comisie ar trebui să fie reexaminată într-un raport care urmează să fie realizat în temeiul prezentului regulament. Înainte ca persoana selecționată să își preia funcțiile, și în termen de maxim o lună de la selecționarea sa de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European ar trebui să aibă dreptul, după audierea persoanei selecționate, să obiecteze cu privire la desemnarea persoanei respective.
- (56) Gestionarea Autorității ar trebui încredințată unui director executiv, care ar trebui să aibă dreptul de a participa la întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație fără drept de vot.
- (57) Pentru a garanta consecvența transsectorială în ceea ce privește activitățile AES, acestea ar trebui să se coordoneze strâns prin intermediul Comitetului comun și să ajungă la poziții comune atunci când este necesar. Comitetul comun ar trebui să coordoneze funcțiile AES cu privire la conglomeratele financiare și alte chestiuni transsectoriale. Atunci când este necesar, actele care sunt acoperite și de domeniul de competență al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) sau al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui adoptate în paralel de autoritatea europeană de supraveghere în cauză. Comitetul comun ar trebui prezidat prin rotație pe durata unui mandat de 12 luni de președinții AES. Președintele Comitetului comun ar trebui să fie și vicepreședinte al CERS. Comitetul comun ar trebui să aibă personal propriu, furnizat de cele trei AES, pentru a permite schimburile de informații pe cale informală și dezvoltarea unei culturi comune de supraveghere în cadrul AES.
- (58) Este necesar să se garanteze că părțile afectate de deciziile adoptate de Autoritate pot recurge la căi de atac adecvate. Pentru a proteja în mod eficace drepturile părților și din motive de economie procedurală, pentru domeniile în care Autoritatea are dreptul de a lua decizii, părțile ar trebui să aibă dreptul de a contesta aceste decizii în fața unei comisii de apel. Din motive de eficiență și consecvență, comisia de apel ar trebui să fie un organism comun AES, independent de structurile administrative și de reglementare ale acestora. Deciziile comisiei de apel ar trebui să facă obiectul unui recurs în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- (59) Pentru ca Autoritatea să fie pe deplin autonomă și independentă, ar trebui să i se acorde un buget autonom cu venituri provenind în special din contribuții obligatorii din partea autorităților naționale de supraveghere și din bugetul general al Uniunii Europene. Finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul unui acord încheiat de autoritatea bugetară în conformitate cu punctul 47 din Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie din 17 mai 2006 privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară ⁽¹⁾. Ar trebui să se aplice procedura bugetară a Uniunii. Auditarea conturilor ar trebui efectuată de Curtea de Conturi. Bugetul global face obiectul procedurii de descărcare de gestiune.
- (60) Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽²⁾ ar trebui să se aplice Autorității. Autoritatea ar trebui să adere, de asemenea, la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽³⁾.
- (61) Pentru a garanta condiții deschise și transparente de angajare și tratamentul echitabil al personalului Autorității, acestuia ar trebui să i se aplice Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene ⁽⁴⁾.
- (62) Este esențială protejarea secretelor de afaceri și a altor informații confidențiale. Confidențialitatea informațiilor puse la dispoziția Autorității și care sunt schimbate în rețea ar trebui să facă obiectul unor norme de confidențialitate riguroase și eficiente.
- (63) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽⁵⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ⁽⁶⁾, se aplică pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament.
- (64) Pentru a asigura funcționarea transparentă a Autorității, Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei ⁽⁷⁾ ar trebui să se aplice Autorității.
- (65) Țările terțe ar trebui să poată participa la activitățile Autorității în conformitate cu acorduri corespunzătoare care urmează să fie încheiate de către Uniune.
- (66) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere prudentială, protejarea deponenților și investitorilor, protejarea integrității, eficienței și bune funcționări a piețelor financiare, menținerea stabilității sistemului financiar și consolidarea coordonării internaționale în materie de supraveghere, nu se pot realiza în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (67) Autoritatea ar trebui să preia toate sarcinile și competențele actuale ale Comitetului european al inspectorilor bancari și, prin urmare, Decizia 2009/78/CE a Comisiei ar trebui să fie abrogată de la data instituirii Autorității, iar Decizia nr. 716/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de instituire a unui program comunitar de sprijinire a activităților specifice în domeniul serviciilor financiare, al raportării financiare și al auditului ⁽⁸⁾ ar trebui modificată în consecință. Date fiind structurile și operațiunile deja existente ale Comitetului european al inspectorilor bancari, este important să se asigure o foarte strânsă cooperare între acest comitet și Comisie atunci când se stabilesc mecanismele tranziției corespunzătoare, pentru a se garanta că perioada în care Comisia este responsabilă de organizarea administrativă și de funcționarea administrativă inițială a Autorității este cât mai limitată.
- (68) Este necesar să se stabilească un termen-limită pentru aplicarea prezentului regulament pentru a garanta că Autoritatea este pregătită corespunzător pentru a-și începe activitatea și pentru a garanta o tranziție fără dificultăți dinspre Comitetul european al inspectorilor bancari. Autoritatea ar trebui să fie finanțată în mod adecvat. Cel puțin inițial, Autoritatea ar trebui să fie finanțată în proporție de 40 % din fondurile Uniunii și de 60 % din contribuțiile statelor membre, efectuate în conformitate cu ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranziției.
- (69) Pentru a permite instituirea Autorității la 1 ianuarie 2011, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

(1) JO C 139, 14.6.2006, p. 1.

(2) JO L 136, 31.5.1999, p. 1.

(3) JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

(4) JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(5) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

(6) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

(7) JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

(8) JO L 253, 25.9.2009, p. 8.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

INSTITUIREA ȘI STATUTUL JURIDIC

Articolul 1

Instituirea și domeniul de activitate

(1) Prezentul regulament instituie Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), (denumită în continuare „Autoritatea”).

(2) Autoritatea acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament și în cadrul domeniului de aplicare a Directivei 2006/48/CE, Directivei 2006/49/CE, Directivei 2002/87/CE, Regulamentului (CE) nr. 1781/2006, Directivei 94/19/CE și, în măsura în care aceste acte se aplică instituțiilor financiare și de credit și autorităților competente care le supraveghează, de părțile relevante ale Directivei 2005/60/CE, Directivei 2002/65/CE, Directivei 2007/64/CE și ale Directivei 2009/110/CE, fiind incluse de asemenea toate directivele, regulamentele și deciziile adoptate în baza acestor acte, precum și orice alte acte juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, care conferă sarcini Autorității.

(3) Autoritatea acționează, de asemenea, în domeniul activităților instituțiilor de credit, ale conglomeratelor financiare, ale societăților de investiții, ale instituțiilor de plată și ale instituțiilor emitente de monedă electronică, în legătură cu aspecte care nu sunt abordate în mod direct în actele menționate la alineatul (2), inclusiv aspecte de guvernanta corporativă, raportare financiară și audit, cu condiția ca astfel de acțiuni ale Autorității să fie necesare pentru asigurarea aplicării eficace și consecvente a actelor respective.

(4) Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere prerogativelor Comisiei, în special celor stabilite prin articolul 258 din TFUE referitoare la garantarea respectării legislației Uniunii.

(5) Obiectivul Autorității este acela de a proteja interesul public prin contribuția la stabilitatea și eficacitatea sistemului financiar pe termen scurt, mediu și lung, pentru economia, cetățenii și întreprinderile Uniunii. Autoritatea contribuie la:

- (a) îmbunătățirea funcționării pieței interne, incluzând, în special, un nivel solid, eficient și consistent de reglementare și supraveghere;
- (b) garantarea integrității, transparenței, eficienței și bune funcționări a piețelor financiare;
- (c) consolidarea coordonării internaționale în domeniul supravegherii;
- (d) prevenirea arbitrajului de reglementare și promovarea condițiilor de concurență echitabile;
- (e) garantarea unei reglementări și supravegheri corespunzătoare cu privire la asumarea riscurilor de credit și a altor riscuri; și
- (f) îmbunătățirea protecției consumatorilor.

În aceste scopuri, Autoritatea contribuie la garantarea aplicării consecvente, eficiente și efective a actelor menționate la alineatul (2), favorizează convergența în materie de supraveghere, furnizează avize Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și realizează analize economice ale piețelor pentru a promova îndeplinirea obiectivului Autorității.

Atunci când își exercită atribuțiile conferite de prezentul regulament, Autoritatea acordă o atenție deosebită oricăror riscuri sistemice prezentate de instituțiile financiare al căror faliment poate afecta funcționarea sistemului financiar sau a economiei reale.

În îndeplinirea atribuțiilor sale, Autoritatea acționează independent și obiectiv și exclusiv în interesul Uniunii.

Articolul 2

Sistemul european de supraveghere financiară

(1) Autoritatea face parte dintr-un Sistem european de supraveghere financiară (SESF). Obiectivul principal al SESF este de a asigura aplicarea corespunzătoare a normelor aplicabile sectorului financiar pentru a menține stabilitatea financiară, generând astfel încredere în sistemul financiar în ansamblu și asigurând o protecție suficientă pentru clienții serviciilor financiare.

(2) SESF cuprinde:

- (a) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), în sensul sarcinilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 și în prezentul regulament;
- (b) Autoritatea;
- (c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
- (d) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;
- (e) Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere („Comitetul comun”), în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor prevăzute la articolele 54-57 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010;
- (f) autoritățile competente sau de supraveghere din statele membre, astfel cum sunt menționate în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 48 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ A se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial.

(3) Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat cu CERS, precum și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun, garantând consecvența transsectorială a activității și ajungând la poziții comune în domeniul supravegherii conglomeratelor financiare și în alte chestiuni transsectoriale.

(4) În conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF cooperează, în spiritul încrederii și al unui deplin respect reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele a unor informații pertinente și fiabile.

(5) Autoritățile de supraveghere care fac parte din SESF au obligația de a supraveghea instituțiile financiare care își desfășoară activitatea în Uniune în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 3

Răspunderea autorităților

Autoritățile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (a)-(d) răspund în fața Parlamentului European și a Consiliului.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instituții financiare” înseamnă „instituții de credit”, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, „întreprinderi de investiții”, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/49/CE și „conglomerate financiare”, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (14) din Directiva 2002/87/CE, cu excepția faptului că, în ceea ce privește Directiva 2005/60/CE, „instituții financiare” înseamnă instituții de credit și instituții financiare astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatele (1) și (2) din directiva respectivă;
2. „autorități competente” înseamnă:
 - (i) autoritățile competente astfel cum sunt definite în Directivele 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE și astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/110/CE;
 - (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile competente să asigure conformitatea instituțiilor financiare și de credit cu cerințele directivelor respective; și
 - (iii) în ceea ce privește sistemele de garantare a depozitelor, organismele care administrează aceste sisteme, în temeiul Directivei 94/19/CE, sau autoritățile publice care supraveghează aceste sisteme, în temeiul respectivei directive, în cazul în care funcționarea sistemelor de garantare a depozitelor este administrată de o societate privată.

Articolul 5

Statutul juridic

- (1) Autoritatea este un organism al Uniunii cu personalitate juridică.
- (2) În fiecare stat membru, Autoritatea deține cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice conform legislației naționale. În special, aceasta poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile sau imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.
- (3) Autoritatea este reprezentată de către președintele acesteia.

Articolul 6

Componența

Autoritatea cuprinde:

1. un consiliu al supraveghetorilor, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 43;
2. un consiliu de administrație, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 47;
3. un președinte, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 48;
4. un director executiv, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 53;
5. o comisie de apel, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 60.

Articolul 7

Sediul

Autoritatea își are sediul la Londra.

CAPITOLUL II

SARCINILE ȘI COMPETENȚELE AUTORITĂȚII

Articolul 8

Sarcinile și competențele Autorității

- (1) Autoritatea are următoarele sarcini:
 - (a) de a contribui la elaborarea de standarde și practici comune de înaltă calitate în materie de reglementare și supraveghere, în special prin furnizarea de avize către instituțiile Uniunii și prin elaborarea de ghiduri, recomandări și proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care trebuie să se bazeze pe actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2);

- (b) de a contribui la aplicarea consecventă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, în special prin sprijinirea unei culturi comune de supraveghere, garantarea unei aplicări consecvente, eficiente și eficace a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), prevenirea arbitrajului de reglementare, medierea și rezolvarea dezacordurilor între autoritățile competente, asigurarea unei supravegheri eficiente și consecvente a instituțiilor financiare, precum și a unei funcționări coerente a colegiilor de supraveghere și luarea de măsuri, printre altele, în situații de urgență;
- (c) de a stimula și a facilita delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente;
- (d) de a coopera îndeaproape cu CERS, în special prin furnizarea către CERS a informațiilor necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale și prin garantarea faptului că avertismentelor și recomandărilor CERS li se dă curs în mod corespunzător;
- (e) de a organiza și a realiza evaluări inter pares ale autorităților competente, inclusiv de a emite ghiduri și recomandări și de a identifica cele mai bune practici, pentru a consolida consecvența rezultatelor în materie de supraveghere;
- (f) de a monitoriza și a evalua evoluțiile pieței în domeniile sale de competență, inclusiv, după caz, tendințele în materie de credite în special pentru persoane fizice și IMM-uri;
- (g) de a realiza analize economice ale piețelor pentru a-și îndeplini atribuțiile în cunoștință de cauză;
- (h) de a promova protecția deponenților și a investitorilor;
- (i) de a contribui la funcționarea consecventă și coerentă a colegiilor de supraveghere, la monitorizarea, evaluarea și măsurarea riscurilor sistemice, la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare, asigurând un nivel înalt de protecție a deponenților și a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii și elaborând metode de restructurare a instituțiilor financiare falimentare, precum și o evaluare a necesității de a avea instrumente de finanțare corespunzătoare, în conformitate cu articolele 21-26;
- (j) de a realiza orice alte sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament sau în alte acte legislative;
- (k) de a publica pe site-ul său și de a actualiza periodic informațiile privind domeniul său de activitate, în special, în sfera sa de competență, informații privind instituțiile financiare înregistrate, pentru a garanta că informațiile sunt ușor accesibile publicului;
- (l) de a prelua, după caz, toate sarcinile existente și în curs ale Comitetului european al inspectorilor bancari (CEIB).
- (2) Pentru a efectua sarcinile menționate la alineatul (1), Autoritatea deține competențele prevăzute de prezentul regulament, în special:
- (a) de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în cazurile specifice menționate la articolul 10;
- (b) de a elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în cazurile specifice menționate la articolul 15;
- (c) de a emite ghiduri și recomandări, astfel cum se prevede la articolul 16;
- (d) de a emite recomandări în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (3);
- (e) de a lua decizii individuale adresate autorităților competente în cazurile specifice menționate la articolele 18 alineatul (3) și 19 alineatul (3);
- (f) în cazurile legate de dreptul direct aplicabil al Uniunii, de a lua decizii individuale adresate instituțiilor financiare în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (6), la articolul 18 alineatul (4) și la articolul 19 alineatul (4);
- (g) de a emite avize către Parlamentul European, Consiliu sau Comisie, astfel cum se prevede la articolul 34;
- (h) de a colecta informațiile necesare referitoare la instituțiile financiare astfel cum se prevede la articolul 35;
- (i) de a dezvolta metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care caracteristicile produselor și procesele de distribuție îl au asupra poziției financiare a instituțiilor și asupra protecției consumatorilor;
- (j) de a furniza o bază de date accesibilă la nivel central cu instituțiile financiare înregistrate în domeniul său de competență, în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 9

Sarcini legate de protecția consumatorilor și activitățile financiare

- (1) Autoritatea își asumă un rol principal în promovarea transparenței, simplității și echității pe piață pentru produsele sau serviciile financiare de consum din întreaga piață internă, inclusiv prin:
- (a) colectarea, analizarea și raportarea tendințelor de consum;
- (b) revizuirea și coordonarea inițiativelor de formare și educare în domeniul financiar de către autoritățile competente;
- (c) elaborarea de standarde de formare pentru acest sector; și
- (d) contribuții la elaborarea unor norme comune de publicare.

(2) Autoritatea monitorizează activitățile financiare noi și existente și poate adopta ghiduri și recomandări pentru a promova siguranța și soliditatea piețelor și convergența practicilor de reglementare.

(3) Autoritatea poate emite, de asemenea, avertizări în cazul în care o activitate financiară pune semnificativ în pericol îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 1 alineatul (5).

(4) Autoritatea instituie, ca parte integrantă a Autorității, un Comitet pentru inovare financiară care reunește toate autoritățile naționale de supraveghere competente în vederea realizării unei abordări coordonate a activității de reglementare și supraveghere a activităților financiare noi sau inovatoare și în vederea furnizării de consultanță pe care Autoritatea să o prezinte Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

(5) Autoritatea poate interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) și în condițiile prevăzute în respectivele acte, sau dacă acest lucru este necesar într-o situație de urgență în conformitate cu articolul 18 și în condițiile prevăzute în respectivul articol.

Autoritatea își revizuiște decizia menționată la primul paragraf la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată la trei luni. În cazul în care nu este reinnoită după această perioadă de trei luni, decizia expiră în mod automat.

Statele membre pot solicita Autorității să își reanalizeze decizia. În acest caz, Autoritatea decide în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) paragraful al doilea dacă își menține sau nu decizia.

Autoritatea poate analiza, de asemenea, necesitatea de a interzice sau a restricționa anumite tipuri de activități financiare și, dacă acest lucru este necesar, poate informa Comisia pentru a facilita adoptarea oricărui astfel de interdicții sau restricții.

Articolul 10

Standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Parlamentul European și Consiliul delegă Comisiei competența de a adopta standarde tehnice de reglementare, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a asigura o armonizare consecventă în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare. Autoritatea înaintează aceste proiecte de standarde Comisiei spre aprobare.

Standardele tehnice de reglementare sunt tehnice și nu implică decizii strategice sau de politică publică, iar conținutul lor este delimitat de actele legislative în temeiul cărora sunt elaborate.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia îl transmite imediat Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate aproba proiectele de standarde tehnice de reglementare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de reglementare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia retrimite Autorității proiectul de standard tehnic de reglementare, explicând de ce nu îl aprobă sau, după caz, explicând motivele pentru care au fost efectuate modificări. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni, Autoritatea nu a înaintat un proiect modificat al standardului tehnic de reglementare sau a înaintat un proiect de standard tehnic de reglementare modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante sau poate respinge standardul.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de reglementare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de reglementare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate solicita un astfel de proiect și stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care autoritatea nu transmite Comisiei proiectul de standard tehnic de reglementare în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de reglementare prin intermediul unui act delegat în absența unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau recomandări din partea Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de reglementare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul său de standard tehnic de reglementare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat în al patrulea paragraf, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia poate adopta standardul respectiv.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia îl poate modifica pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante. Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de reglementare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 11

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 7 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 16 decembrie 2010. Comisia prezintă un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competență se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă, în conformitate cu articolul 14.

(2) De îndată ce adoptă un standard tehnic de reglementare, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta standarde tehnice de reglementare îi este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 12-14.

Articolul 12

Revocarea delegării de competențe

(1) Parlamentul European sau de Consiliul pot revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 10.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revoce delegarea de competențe depune eforturi pentru informarea celeilalte instituții și a Comisiei într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în aceasta. Decizia nu aduce atingere standardelor tehnice de reglementare care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Obiecțiuni la standardele tehnice de reglementare

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termen de trei luni de la data notificării standardului tehnic de reglementare adoptat de Comisie. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu trei luni.

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de Autoritate, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni la acesta este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu o lună.

(2) În cazul în care, la expirarea termenului menționat la alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu a formulat obiecțiuni la standardul tehnic de reglementare, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în dispozițiile sale.

Standardul tehnic de reglementare poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni cu privire la standardul tehnic de reglementare își prezintă motivele care au stat la baza acestora.

Articolul 14

Neaprobarea sau modificarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Comisia nu aprobă un proiect de standard tehnic de reglementare sau îl modifică în conformitate cu articolul 10, aceasta informează Autoritatea, Parlamentul European și Consiliul, prezentând motivele pentru neaprobare.

(2) După caz, Parlamentul European sau Consiliul poate invita comisarul responsabil, împreună cu președintele Autorității, în termen de o lună de la informarea menționată la alineatul (1), pentru o reuniune ad hoc a comisiei competente a Parlamentului European sau a Consiliului, în vederea prezentării și explicării divergențelor.

Articolul 15

Standarde tehnice de punere în aplicare

(1) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de punere în aplicare, prin intermediul unor acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din TFUE, în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2). Standardele tehnice de punere în aplicare sunt tehnice, nu implică decizii strategice sau opțiuni de politică publică, iar conținutul lor are scopul de a stabili condițiile de punere în aplicare a actelor în cauză. Autoritatea înaintează proiectele sale de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei spre aprobare.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia îl transmite fără întârziere Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate prelungi acest termen cu o lună. Comisia poate aproba proiectul de standard tehnic de punere în aplicare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de punere în aplicare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia îl retrimite Autorității, explicând de ce nu intenționează să îl aprobe sau, după caz, explicând motivele modificările pe care le-a efectuat. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al cincilea, Autoritatea nu a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare modificat sau a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare care este modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante sau îl poate respinge.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de punere în aplicare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care Autoritatea nu transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Comisiei în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de punere în aplicare prin intermediul unui act de punere în aplicare și nu pe baza unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al patrulea, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante.

Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de punere în aplicare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 16

Ghiduri și recomandări

(1) În scopul stabilirii de practici consecvente, eficiente și eficiente în materie de supraveghere în cadrul SESF, și al garantării aplicării comune, uniforme și coerente a dreptului Uniunii, Autoritatea emite ghiduri și recomandări adresate autorităților competente sau instituțiilor financiare.

(2) Dacă este cazul, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la ghidurile și recomandările în cauză și analizează eventualele costuri și beneficii aferente. Aceste consultări și analize sunt proporționale cu domeniul de aplicare, natura și impactul ghidurilor sau recomandărilor. Autoritatea solicită, de asemenea, după caz, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul bancar menționat la articolul 37.

(3) Autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta aceste ghiduri și recomandări.

În termen de două luni de la emiterea unui ghid sau a unei recomandări, fiecare autoritate competentă confirmă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze respectivului ghid sau respectivei recomandări. În cazul în care o autoritate competentă nu se conformează sau nu intenționează să se conformeze, aceasta informează Autoritatea, prezentându-și motivele.

Autoritatea dă publicității faptul că autoritatea competentă respectivă nu intenționează să se conformeze ghidului sau recomandării în cauză. Autoritatea poate decide, de asemenea, de la caz la caz, să publice motivele prezentate de autoritatea competentă pentru care nu s-a conformat respectivului ghid sau respectivei recomandări. Autoritatea competentă primește o notificare prealabilă cu privire la această publicare.

Dacă acest lucru este prevăzut de către ghidul sau recomandarea în cauză, instituțiile financiare raportează în mod clar și detaliat dacă respectă ghidul sau recomandarea respectivă.

(4) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la ghidurile și recomandările emise, menționând autoritățile competente care nu s-au conformat acestora, prezentând modalitatea prin care Autoritatea intenționează să se asigure că autoritățile competente în cauză vor respecta recomandările și ghidurile sale în viitor.

Articolul 17

Încălcarea dreptului Uniunii

(1) Atunci când o autoritate competentă nu a aplicat actele menționate la articolul 1 alineatul (2) sau le-a aplicat într-un mod care pare să constituie o încălcare a legislației Uniunii, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare stabilite în conformitate cu articolele 10-15, în special prin negarantarea faptului că o instituție financiară îndeplinește cerințele stabilite în respectivele acte, Autoritatea acționează în conformitate cu competențele prevăzute la alineatele (2), (3) și (6) ale prezentului articol.

(2) La cererea uneia sau mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului, a Comisiei, a Grupului părților interesate din domeniul bancar sau din proprie inițiativă și după ce a informat autoritatea competentă vizată, Autoritatea poate ancheta pretinsa încălcare sau neaplicare a dreptului Uniunii.

Fără a aduce atingere competențelor stabilite la articolul 35, autoritatea competentă pune la dispoziția Autorității, fără întârziere, toate informațiile pe care Autoritatea le consideră necesare pentru ancheta sa.

(3) Cel târziu în termen de două luni de la demararea anchetei, Autoritatea poate adresa autorității competente în cauză o recomandare precizând măsurile necesare în vederea respectării dreptului Uniunii.

În termen de zece zile lucrătoare de la primirea recomandării, autoritatea competentă informează Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a garanta respectarea dreptului Uniunii.

(4) Dacă, în termen de o lună de la primirea recomandării Autorității, autoritatea competentă nu s-a conformat legislației Uniunii, Comisia poate, după ce a fost informată de Autoritate sau din proprie inițiativă, să emită un aviz formal prin care să îi ceară autorității competente să ia măsurile necesare pentru a respecta dreptul Uniunii. Avizul formal al Comisiei ține seama de recomandarea Autorității.

Comisia emite un astfel de aviz formal în termen de trei luni de la adoptarea recomandării. Comisia poate prelungi această perioadă cu o lună.

Autoritatea și autoritățile competente transmit Comisiei toate informațiile necesare.

(5) În termen de zece zile lucrătoare de la primirea avizului formal menționat la alineatul (4), autoritatea competentă informează Comisia și Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a se conforma avizului formal respectiv.

(6) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă avizul formal menționat la alineatul (4) în termenul menționat în avizul formal și când este necesară remedierea promptă a nerespectării în vederea menținerii sau restabilirii condițiilor neutre de concurență de pe piață sau în vederea garantării bunei funcționări și a integrității sistemului financiar, Autoritatea poate adopta, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele menționate la articolul 1 alineatul (2) se aplică direct instituțiilor financiare, o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acestuia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

Decizia Autorității este conformă cu avizul formal emis de Comisie în temeiul alineatului (4).

(7) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (6) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Atunci când adoptă o măsură în legătură cu chestiunile care fac obiectul unui aviz formal în temeiul alineatului (4) sau al unei decizii în temeiul alineatului (6), autoritățile competente respectă avizul formal corespunzător sau decizia corespunzătoare, după caz.

(8) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea indică autoritățile competente și instituțiile financiare care nu au respectat avizele formale și deciziile menționate la alineatele (4) și (6) din prezentul articol.

Articolul 18

Măsuri în situații de urgență

(1) În cazul unor evoluții negative care pot periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea, în totalitate sau în parte, a sistemului financiar din Uniune, Autoritatea facilitează în mod activ și, atunci când consideră că este necesar, coordonează eventualele măsuri luate de către autoritățile naționale de supraveghere competente relevante.

Pentru a putea îndeplini respectivul rol de facilitare și coordonare, Autoritatea este informată pe deplin cu privire la eventualele evoluții relevante și este invitată să participe în calitate de observator la eventualele reuniuni relevante ale autorităților naționale de supraveghere competente.

(2) Consiliul, după consultarea Comisiei și a CERS și, după caz, a AES, poate adopta o decizie adresată Autorității, prin care să se stabilească existența unei situații de urgență în sensul prezentului regulament, în urma unei cereri adresate de către Autoritate, Comisie sau CERS. Consiliul își revizuiște această decizie la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată pe lună. În cazul în care decizia nu este reînnoită la expirarea unui termen de o lună, aceasta expiră în mod automat. Consiliul poate declara întreruperea situației de urgență în orice moment.

În cazul în care CERS sau Autoritatea consideră că ar putea apărea o situație de urgență, acestea emit o recomandare confidențială adresată Consiliului și furnizează acestuia o evaluare a situației. Consiliul evaluează apoi necesitatea convocării unei reuniuni. În cadrul acestui proces, este garantată protecția adecvată a confidențialității.

În cazul în care Consiliul constată existența unei situații de urgență, acesta informează în mod corespunzător fără întârziere Parlamentul European și Comisia.

(3) Atunci când Consiliul a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) și în situații excepționale în care este necesară acțiunea coordonată a autorităților naționale pentru a reacționa la evoluții negative care pot pune în pericol grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia, Autoritatea poate adopta decizii individuale care să impună autorităților competente să ia măsurile necesare în conformitate cu legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) pentru a aborda orice astfel de evoluții prin garantarea faptului că instituțiile financiare și autoritățile competente îndeplinesc cerințele prevăzute în respectiva legislație.

(4) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității menționată la alineatul (3) în termenul prevăzut în respectiva decizie, Autoritatea poate, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv în standardele tehnice de reglementare și în standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte se aplică direct instituțiilor financiare, să adopte o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul respectivei legislații, inclusiv încetarea oricărei activități. Aceasta se aplică numai în situațiile în care o autoritate competentă nu aplică actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte, sau le aplică într-un mod care pare să fie o încălcare vădită a respectivelor acte și dacă este necesară remedierea de urgență pentru restabilirea bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu aspecte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

Articolul 19

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente în contexte transfrontaliere

(1) Fără a aduce atingere competențelor prevăzute la articolul 17, atunci când o autoritate competentă nu este de acord cu procedura sau cu conținutul unei măsuri sau cu lipsa de acțiune din partea unei autorități competente din alt stat membru în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea, la cererea uneia sau mai multor autorități competente în cauză, poate sprijini autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord, în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4) din prezentul articol.

În cazurile prevăzute de legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) și în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, poate fi identificat un dezacord între autoritățile competente din diferite state membre, Autoritatea poate, din proprie inițiativă, să sprijine autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4).

(2) Autoritatea stabilește un termen-limită pentru concilierea autorităților competente, ținând seama de eventualele termene specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), precum și de complexitatea și urgența situației. În această etapă, Autoritatea are rol de mediator.

(3) Dacă autoritățile competente în cauză nu au reușit să ajungă la un acord în cadrul fazei de conciliere menționată la alineatul (2), Autoritatea poate, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 44 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, să ia o decizie prin care să le impună acestora să adopte anumite măsuri sau să se abțină de la adoptarea de măsuri în vederea soluționării chestiunii, cu scopul de a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii, decizia având caracter obligatoriu pentru autoritățile competente vizate.

(4) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității, prin negarantarea faptului că o instituție financiară respectă cerințele care îi sunt direct aplicabile în temeiul actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate adopta o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune. Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu fapte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

(6) În raportul menționat la articolul 50 alineatul (2), președintele Autorității prezintă natura și tipul dezacordurilor survenite între autoritățile competente, înțelegerile la care s-a ajuns și deciziile luate pentru soluționarea unor astfel de dezacorduri.

Articolul 20

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente din sectoare diferite

Comitetul comun, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 19 și 56, soluționează dezacordurile transsectoriale care pot apărea între autorități competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 2 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 21

Colegiile de supraveghere

(1) Autoritatea contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, eficace și consecvente a colegiilor de supraveghere menționate în Directiva 2006/48/CE și la favorizarea coerenței aplicării dreptului Uniunii de către colegiile de supraveghere. În scopul asigurării convergenței între cele mai bune practici în materie de supraveghere, personalul Autorității are posibilitatea de a participa la activitățile colegiilor de supraveghere, inclusiv la examinări la fața locului efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente.

(2) Autoritatea are un rol de coordonare în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile transfrontaliere din Uniune, ținând seama de riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, menționat la articolul 23.

În sensul prezentului alineat și al alineatului (1) din prezentul articol, Autoritatea este considerată drept „autoritate competentă” în sensul legislației relevante.

Autoritatea poate:

- (a) să colecteze și să ofere toate informațiile relevante, în cooperare cu autoritățile competente, pentru a facilita activitatea colegiului și să înființeze și să gestioneze un sistem central pentru a pune astfel de informații la dispoziția autorităților competente din cadrul colegiului;
- (b) să inițieze și să coordoneze exerciții de simulare a crizelor la nivelul Uniunii, în conformitate cu articolul 32, pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare, în special riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, astfel cum este menționat la articolul 23, la evoluțiile negative ale pieței precum și o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic în situații de criză, asigurând aplicarea unei metodologii consecvente la nivel național pentru aceste exerciții și, după caz, să adreseze o recomandare autorității competente în vederea corectării aspectelor identificate în cadrul exercițiului de simulare a crizelor;
- (c) să promoveze activități de supraveghere eficiente și eficace, inclusiv evaluări ale riscurilor la care sunt sau pot fi expuse instituțiile financiare, astfel cum a fost stabilit în cadrul procesului de supraveghere prudențială sau în situații de criză;
- (d) să supervizeze, în conformitate cu sarcinile și competențele specificate în prezentul regulament, sarcinile îndeplinite de autoritățile competente și
- (e) să solicite deliberări suplimentare în cadrul unui colegiu, în toate situațiile în care consideră că decizia ar genera o aplicare incorectă a dreptului Uniunii sau nu ar contribui la obiectivul de convergență între practicile în materie de supraveghere. De asemenea, aceasta poate solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată programarea unei reuniuni a colegiului sau adăugarea unui punct pe ordinea de zi a unei reuniuni.

(3) Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește dispozițiile referitoare la funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere și poate emite ghiduri și recomandări adoptate în temeiul articolului 16 pentru a promova convergența activităților de supraveghere și a bunelor practici adoptate de colegiile de supraveghere.

(4) Autoritatea dispune de un rol de mediere, cu efecte obligatorii din punct de vedere juridic, pentru a soluționa dezacordurile dintre autoritățile competente în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19. Autoritatea poate lua decizii în materie de supraveghere care să fie direct aplicabile instituției în cauză, în conformitate cu articolul 19.

Articolul 22

Dispoziții generale

(1) Autoritatea ține seama în mod corespunzător de riscul sistemic, astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Aceasta abordează toate riscurile de perturbare a serviciilor financiare care:

- (a) sunt cauzate de o disfuncționalitate a întregului sistem financiar sau a unor părți ale acestuia; și
- (b) pot să genereze consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală.

Autoritatea ia în considerare, după caz, monitorizarea și evaluarea riscului sistemic, astfel cum au fost desfășurate de CERS și de Autoritate și răspunde avertismentelor și recomandărilor în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

(2) Autoritatea, în colaborare cu CERS, elaborează un set comun de indicatori cantitativi și calitativi (tablou de riscuri) pentru identificarea și măsurarea riscului sistemic.

De asemenea, Autoritatea elaborează un regim corespunzător de simulare de criză pentru a ajuta la identificarea instituțiilor care pot prezenta un risc sistemic. Aceste instituții sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(3) Fără a aduce atingere actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea elaborează, dacă este necesar, ghiduri și recomandări suplimentare pentru instituțiile financiare, pentru a ține seama de riscul sistemic prezentat de acestea.

Autoritatea garantează faptul că riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare este luat în considerare atunci când sunt elaborate proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în domeniile stabilite în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2).

(4) La solicitarea uneia sau a mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei sau din proprie inițiativă, Autoritatea poate desfășura o investigație pentru un anumit tip de instituție financiară sau tip de produs sau tip de conduită pentru a evalua amenințările potențiale la adresa stabilității sistemului financiar și pentru a formula recomandări corespunzătoare adresate autorităților competente vizate privind măsurile necesare.

În aceste scopuri, Autoritatea poate face uz de competențele care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament, inclusiv în temeiul articolului 35.

(5) Comitetul comun garantează coordonarea globală și trans-sectorială a activităților desfășurate în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 23

Identificarea și măsurarea riscului sistemic

(1) În consultare cu CERS, Autoritatea elaborează criteriile de identificare și de măsurare a riscului sistemic și un sistem corespunzător de simulare de criză care să includă o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic prezentat de instituțiile financiare în situații de criză. Instituțiile financiare care pot prezenta un risc sistemic sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(2) Autoritatea ține seama pe deplin de abordările internaționale relevante în elaborarea criteriilor de identificare și de măsurare a riscului sistemic prezentat de instituțiile financiare, inclusiv cele stabilite de Consiliul de Stabilitate Financiară, Fondul Monetar Internațional și Banca Reglementelor Internaționale.

Articolul 24

Capacitatea permanentă de a răspunde riscurilor sistemic

(1) Autoritatea se asigură că dispune de capacitatea specializată și permanentă de a răspunde în mod eficace materializării riscurilor sistemic menționate la articolele 22 și 23 și, în special, în ceea ce privește instituțiile care prezintă un risc sistemic.

(2) Autoritatea îndeplinește sarcinile care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament și al legislației menționate la articolul 1 alineatul (2), și contribuie la garantarea unei sistem coerent și coordonat de gestionare și de soluționare a crizelor în Uniune.

Articolul 25

Planuri de redresare și de restructurare

(1) Autoritatea contribuie și participă în mod activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare eficace și coerente, a procedurilor în situații de urgență și a măsurilor preventive pentru a minimaliza impactul sistemic al oricărei disfuncționalități.

(2) Autoritatea poate identifica cele mai bune practici care urmăresc facilitarea restructurării instituțiilor falimentare și, în special, a grupurilor transfrontaliere, prin modalități care să evite contaminarea, asigurând disponibilitatea instrumentelor adecvate, inclusiv a resurselor suficiente, și permițând ca situația instituțiilor sau a grupului să fie soluționată în mod ordonat, eficient din punct de vedere al costurilor și rapid.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, astfel cum se prevede în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-15.

Articolul 26

Sistemul european al sistemelor de garantare a depozitelor

(1) Autoritatea contribuie la consolidarea sistemului european al sistemelor naționale de garantare a depozitelor, acționând în limita competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament pentru a garanta aplicarea corectă a Directivei 94/19/CE, cu scopul de a se asigura că sistemele naționale de garantare a depozitelor sunt finanțate în mod corespunzător prin contribuții ale instituțiilor financiare, inclusiv ale instituțiilor financiare cu sediul în țări terțe, dar care sunt stabilite și primesc depozite în Uniune, în conformitate cu Directiva 94/19/CE și de a asigura un nivel ridicat de protecție pentru toți deponenții, într-un cadru armonizat în ansamblul Uniunii, care nu aduce atingere rolului de protecție și de stabilizare al sistemelor de garantare reciprocă, cu condiția ca acestea să respecte legislația Uniunii.

(2) Articolul 16 privind competențele Autorității de a adopta ghiduri și recomandări se aplică sistemelor de garantare a depozitelor.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în conformitate cu actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), prin procedura stabilită la articolele 10-15.

(4) Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special convergența sistemului european al sistemelor naționale de garantare a depozitelor.

Articolul 27

Sistemul european de soluționare bancară a situațiilor de criză și de mecanisme de finanțare

(1) Autoritatea contribuie la elaborarea metodelor pentru restructurarea instituțiilor financiare falimentare, în special a celor care pot prezenta un risc sistemic, prin modalități care să evite contaminarea și care să permită lichidarea acestora în mod ordonat și rapid, inclusiv, dacă este cazul, prin mecanisme coerente și solide de finanțare, după caz.

(2) Autoritatea contribuie la evaluarea necesității unui sistem de mecanisme de finanțare coerente, solide și credibile, cu instrumente de finanțare corespunzătoare legate de un set de mecanisme naționale coordonate de gestionare a crizelor.

Autoritatea contribuie la activitatea privind aspectele legate de concurența echitabilă și impacturile cumulative asupra instituțiilor financiare ale oricăror sisteme de taxe și contribuții care ar putea fi introduse pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și a stimulentei în vederea limitării riscului sistemic ca parte a unui cadru de soluționare coerent și credibil.

Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special analizarea posibilei consolidări a rolului Autorității în cadrul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză și, dacă este necesar, crearea unui fond de soluționare european.

Articolul 28

Delegarea de sarcini și responsabilități

(1) Autoritățile competente pot, cu acordul autorității delegate, să delege sarcini și responsabilități Autorității sau altor autorități competente, sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol. Statele membre pot crea mecanisme specifice privind delegarea de responsabilități, care trebuie respectate înainte ca autoritățile lor competente să încheie astfel de acorduri de delegare și pot limita mandatul delegării la nivelul necesar pentru supravegherea eficace a instituțiilor sau grupărilor financiare transfrontaliere.

(2) Autoritatea stimulează și facilitează delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente prin identificarea sarcinilor și responsabilităților care pot fi delegate sau realizate în comun și prin promovarea celor mai bune practici.

(3) Delegarea de responsabilități conduce la realocarea competențelor prevăzute în actele menționate la articolul 1 alineatul (2). Legea autorității delegate reglementează procedura, aplicarea și căile de atac administrative și judiciare cu privire la responsabilitățile delegate.

(4) Autoritățile competente informează Autoritatea cu privire la acordurile de delegare pe care intenționează să le încheie. Autoritățile competente aplică acordurile cel mai devreme la o lună după notificarea Autorității.

Autoritatea poate emite un aviz cu privire la acordul propus în termen de o lună după ce a fost informată.

Autoritatea publică prin mijloace adecvate toate acordurile de delegare încheiate de autoritățile competente, pentru a se asigura că toate părțile interesate sunt informate corespunzător.

Articolul 29

Cultura comună de supraveghere

(1) Autoritatea joacă un rol activ în elaborarea unei culturi comune de supraveghere la nivelul Uniunii și a unor practici de supraveghere consecvente, precum și în garantarea unor proceduri uniforme și a unor abordări coerente în ansamblul Uniunii. Autoritatea efectuează cel puțin următoarele activități:

- (a) furnizarea de avize autorităților competente;
- (b) promovarea unui schimb de informații bilateral și multilateral efectiv între autoritățile competente, respectându-se pe deplin dispozițiile aplicabile în materie de confidențialitate și de protecție a datelor prevăzute de legislația Uniunii în domeniu;
- (c) participarea la elaborarea unor standarde de supraveghere de înaltă calitate și uniforme, inclusiv a standardelor de raportare și a standardelor internaționale de contabilitate, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3);

- (d) reexaminarea aplicării standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare relevante adoptate de Comisie, a ghidurilor și recomandărilor emise de Autoritate și propunerea de amendamente atunci când este necesar; și
 - (e) elaborarea de programe de formare sectoriale și transectoriale, facilitarea schimburilor de personal și încurajarea autorităților competente să intensifice utilizarea programelor de detașare și a altor instrumente.
- (2) Autoritatea poate, dacă este cazul, să elaboreze noi instrumente practice și de convergență pentru promovarea abordărilor și practicilor comune în materie de supraveghere.

Articolul 30

Evaluări inter pares ale autorităților competente

- (1) Autoritatea organizează și realizează periodic evaluări inter pares ale unor activități sau ale tuturor activităților autorităților competente, pentru a consolida consecvența rezultatelor supravegherii. În acest scop, Autoritatea elaborează metode pentru a permite evaluarea obiectivă și compararea autorităților analizate. La efectuarea evaluărilor inter pares se ține seama de informațiile existente și evaluările efectuate deja cu privire la autoritatea competentă în cauză.
- (2) Evaluarea inter pares cuprinde următoarele elemente, fără a se limita la acestea:
- (a) gradul de adecvare al resurselor și al acordurilor privind guvernarea ale autorității competente, în special din punctul de vedere al aplicării efective a standardelor tehnice de reglementare și standardelor tehnice de punere în aplicare menționate la articolele 10-15 și a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și al capacității de a răspunde la evoluțiile pieței;
 - (b) gradul de convergență atins în aplicarea dreptului Uniunii și în ceea ce privește practicile de supraveghere, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare, ghidurile și recomandările adoptate în temeiul articolelor 10-16, precum și măsura în care practicile de supraveghere îndeplinesc obiectivele prevăzute de dreptul Uniunii;
 - (c) cele mai bune practici dezvoltate de unele autorități competente a căror adoptare ar putea fi benefică pentru alte autorități competente;
 - (d) eficacitatea și gradul de convergență atins în ceea ce privește executarea dispozițiilor adoptate pentru punerea în aplicarea a dreptului Uniunii, inclusiv măsurile și sancțiuni administrative aplicate persoanelor responsabile în cazul nerespectării acestor dispoziții.
- (3) Pe baza evaluării inter pares, Autoritatea poate emite ghiduri și recomandări în conformitate cu articolul 16. În temeiul acestui articol, autoritățile competente depun eforturi pentru a urma respectivele ghiduri și recomandări. Autoritatea ține seama de rezultatul evaluării inter pares atunci când elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare în conformitate cu articolele 10-15.

- (4) Autoritatea pune la dispoziția publicului cele mai bune practici care pot fi identificate pe baza evaluărilor inter pares. În plus, toate celelalte rezultate ale evaluărilor inter pares pot fi făcute publice sub rezerva acordului autorității competente care face obiectul evaluării inter pares.

Articolul 31

Funcția de coordonare

Autoritatea îndeplinește un rol de coordonare generală între autoritățile competente, în special în cazul unor evoluții negative care ar putea pune în pericol buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea sistemului financiar din Uniune.

Autoritatea promovează o reacție coordonată la nivelul Uniunii, printre altele prin:

- (a) facilitarea schimbului de informații între autoritățile competente;
- (b) determinarea sferei și, în măsura în care este posibil și oportun, verificarea fiabilității informațiilor care trebuie puse la dispoziția tuturor autorităților competente în cauză;
- (c) fără a aduce atingere articolului 19, efectuarea medierii facultative la cererea autorităților competente sau din proprie inițiativă;
- (d) notificarea imediată a CERS cu privire la orice posibilă situație de urgență;
- (e) adoptarea tuturor măsurilor necesare în cazul unor evoluții care pot pune în pericol funcționarea piețelor financiare în vederea facilitării coordonării acțiunilor întreprinse de autoritățile competente relevante;
- (f) centralizarea informațiilor primite în conformitate cu articolele 21 și 35 de la autoritățile competente ca rezultat al obligațiilor legale de raportare pentru instituțiile active în mai multe state membre; Autoritatea comunică aceste informații celorlalte autorități competente vizate.

Articolul 32

Evaluarea evoluțiilor pieței

- (1) Autoritatea monitorizează și evaluează evoluțiile pieței în domeniul său de competență și, atunci când este necesar, informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), CERS, Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la tendințele microprudențiale importante, riscurile potențiale și punctele vulnerabile. Autoritatea include în evaluările sale o analiză economică a piețelor pe care operează instituțiile financiare, precum și o evaluare a impactului evoluțiilor potențiale ale pieței asupra respectivelor instituții.

(2) În colaborare cu CERS, Autoritatea inițiază și coordonează evaluările la nivelul Uniunii ale rezistenței instituțiilor financiare la evoluțiile negative ale pieței. În acest scop, ea elaborează următoarele elemente, care urmează să fie aplicate de autoritățile competente:

- (a) metodologii comune pentru evaluarea efectului scenariilor economice asupra pozițiilor financiare ale unei instituții;
 - (b) abordări comune ale comunicărilor cu privire la rezultatele acestor evaluări ale rezistenței instituțiilor financiare;
 - (c) metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care anumite produse sau procese de distribuție îl au asupra poziției financiare a unei instituții și asupra deponenților, investitorilor și informării clienților.
- (3) Fără a aduce atingere sarcinilor CERS stabilite prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Autoritatea pune la dispoziția Parlamentului, Consiliului, Comisiei și CERS evaluări ale tendințelor, riscurilor potențiale și punctelor vulnerabile în domeniul său de competență, cel puțin o dată pe an și mai frecvent dacă este necesar.

Autoritatea introduce o clasificare a principalelor riscuri și puncte vulnerabile în respectivele evaluări și recomandă, atunci când este necesar, măsuri preventive sau corective.

(4) Autoritatea garantează o acoperire adecvată a evoluțiilor, riscurilor și punctelor vulnerabile transsectoriale, cooperând îndeaproape cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 33

Relații internaționale

(1) Fără a aduce atingere competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, Autoritatea poate stabili contacte și încheia acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere, organizațiile internaționale și cu administrațiile din țări terțe. Aceste acorduri nu creează obligații juridice pentru Uniune sau pentru statele membre ale acesteia și nici nu împiedică statele membre sau autoritățile lor competente să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu respectivele țări terțe.

(2) Autoritatea contribuie la pregătirea deciziilor în materie de echivalență în ceea ce privește sistemele de supraveghere din țări terțe în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

(3) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea prezintă acordurile administrative convenite cu organizațiile internaționale sau cu administrațiile țărilor terțe și sprijinul oferit în pregătirea deciziilor în materie de echivalență.

Articolul 34

Alte atribuții

(1) Autoritatea poate, la cererea Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei, sau din proprie inițiativă, să emită avize destinate Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind orice aspecte referitoare la domeniul său de competență.

(2) În ceea ce privește evaluările prudențiale ale fuziunilor și achizițiilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE și care, în conformitate cu directiva respectivă, necesită consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre, Autoritatea poate emite și publica, la cererea uneia dintre autoritățile competente în cauză, un aviz cu privire la o evaluare prudențială, mai puțin în raport cu criteriile de la articolul 19a alineatul (1) litera (e) din Directiva 2006/48/CE. Avizul se emite prompt și în orice caz înainte de finalul perioadei de evaluare în conformitate cu Directiva 2006/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE. Articolul 35 se aplică domeniilor cu privire la care autoritatea poate emite un aviz.

Articolul 35

Colectarea informațiilor

(1) La cererea Autorității, autoritățile competente ale statelor membre furnizează Autorității toate informațiile necesare pentru îndeplinirea mandatului conferit acesteia prin prezentul regulament, cu condiția ca destinatarul să aibă în mod legal acces la informațiile relevante și ca solicitarea de informații să fie proporțională cu natura mandatului în cauză.

(2) Autoritatea poate, de asemenea, solicita ca informațiile să-i fie transmise la intervale regulate și în formate specificate. Astfel de solicitări se efectuează, acolo unde este posibil, formate de raportare comune.

(3) La cererea justificată corespunzător a unei autorități competente dintr-un stat membru, Autoritatea poate oferi orice informație necesară pentru a permite autorității competente respective să își îndeplinească atribuțiile în conformitate cu obligațiile de secret profesional stabilite în legislația sectorială și la articolul 70.

(4) Înainte de a solicita informații în conformitate cu prezentul articol și pentru a evita duplicarea obligațiilor de raportare, Autoritatea ia în considerare statisticile existente relevante întocmite și difuzate de Sistemul statistic european și de Sistemul European al Băncilor Centrale.

(5) Atunci când informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util de către autoritățile competente, Autoritatea poate adresa o cerere justificată corespunzător și motivată altor autorități de supraveghere, ministerului responsabil pentru finanțe, în cazul în care acesta are la dispoziție sa informații prudențiale, băncii centrale naționale sau institutului statistic al statului membru în cauză.

(6) În cazul în care informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util în temeiul alineatelor (1) sau (5), Autoritatea poate adresa direct instituțiilor financiare implicate o cerere justificată corespunzător și motivată. În aceasta se explică de ce sunt necesare informațiile referitoare la instituțiile financiare implicate.

Autoritatea informează autoritățile competente în cauză cu privire la cereri în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (5).

La solicitarea autorității, autoritățile competente sprijină Autoritatea în procesul de colectare a acestor informații.

(7) Autoritatea poate utiliza informațiile confidențiale primite în temeiul prezentului articol exclusiv în scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 36

Relația cu CERS

(1) Autoritatea cooperează îndeaproape și regulat cu CERS.

(2) Autoritatea furnizează CERS, în timp util, informații regulate necesare pentru ca acesta să-și poată îndeplini atribuțiile. Orice date necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, care nu apar într-o formă sintetică sau agregată se furnizează CERS fără întârziere la primirea unei cereri motivate, după cum se menționează la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Autoritatea, în cooperare cu CERS, instituie proceduri interne adecvate pentru transmiterea informațiilor confidențiale, în special a informațiilor legate de instituțiile financiare individuale.

(3) Autoritatea garantează, în conformitate cu alineatele (4) și (5), că avertismentelor și recomandărilor emise de CERS menționate la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 li se dă curs în mod corespunzător.

(4) La primirea unui avertisment sau unei recomandări din partea CERS adresată Autorității, Autoritatea convoacă fără întârziere o întrunire a consiliului supraveghetorilor și evaluează implicațiile avertismentului sau recomandării în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor sale.

Autoritatea decide, prin procedura adecvată de luare a deciziilor, cu privire la orice măsuri care trebuie luate în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin prezentul regulament în vederea soluționării problemelor identificate în avertismente și recomandări.

Dacă nu acționează pe baza unei recomandări, Autoritatea explică CERS și Consiliului motivele acestei inacțiuni.

(5) La primirea unui avertisment sau a unei recomandări din partea CERS, adresată unei autorități naționale de supraveghere competente, Autoritatea face uz, după caz, de competențele conferite prin prezentul regulament pentru a garanta că avertismentului sau recomandării i se dă curs în timp util.

Atunci când destinatarul intenționează să nu dea curs recomandării CERS, acesta informează consiliul supraveghetorilor și discută cu acesta motivele inacțiunii sale.

Autoritatea competentă ține seama în mod corespunzător de opiniile consiliului supraveghetorilor atunci când informează Consiliul și CERS, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

(6) În îndeplinirea sarcinilor stabilite în prezentul regulament, Autoritatea ține seama în cea mai mare măsură de avertismentele și recomandările CERS.

Articolul 37

Grupul părților interesate din domeniul bancar

(1) În vederea facilitării consultării cu părțile interesate în domeniul care sunt relevante pentru sarcinile Autorității, se înființează un Grup al părților interesate din domeniul bancar. Grupul părților interesate din domeniul bancar este consultat cu privire la acțiunile întreprinse în conformitate cu articolele 10-15 referitor la standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare și, după caz și în măsura în care acestea nu privesc instituții financiare individuale, în conformitate cu articolul 16 referitor la ghiduri și recomandări. În cazul în care trebuie să se ia urgent măsuri, iar consultarea nu este posibilă, Grupul părților interesate din domeniul bancar este informat de îndată ce este posibil.

Grupul părților interesate din domeniul bancar se reunește de cel puțin patru ori pe an.

(2) Grupul părților interesate din domeniul bancar este compus din 30 de membri, reprezentând în proporții echilibrate instituțiile de credit și de investiții care operează în Uniune, reprezentanții angajaților acestora, precum și consumatorii, utilizatorii serviciilor bancare și reprezentanții IMM-urilor. Cel puțin cinci dintre membrii săi sunt reprezentanți independenți de vârf din mediul academic. Zece dintre membrii săi reprezintă instituții financiare, iar trei dintre aceștia reprezintă cooperative de credit și bănci de economii.

(3) Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar sunt numiți de consiliul supraveghetorilor, în urma unor propuneri din partea părților interesate. În luarea deciziei sale, consiliul supraveghetorilor asigură, în măsura în care este posibil, un echilibru geografic și de gen adecvat și o reprezentare corespunzătoare a părților interesate la nivelul Uniunii.

(4) Autoritatea furnizează toate informațiile necesare, sub rezerva respectării secretului profesional, conform articolului 70 și asigură asistența de secretariat adecvată pentru Grupul părților interesate din domeniul bancar. Se acordă o compensație adecvată membrilor Grupului părților interesate din domeniul bancar care reprezintă organizații non-profit, cu excepția reprezentanților industriei. În cadrul Grupului părților interesate din domeniul bancar se pot înființa grupuri de lucru pe probleme tehnice. Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar au un mandat de doi ani și jumătate, după care are loc o nouă procedură de selecție.

Membrii Grupului părților interesate din domeniul bancar pot avea două mandate succesive.

(5) Grupul părților interesate din domeniul bancar poate transmite Autorității avize și opinii pentru orice subiect legat de atribuțiile Autorității, acordând o atenție deosebită sarcinilor menționate la articolele 10-16 și la articolele 29, 30 și 32.

(6) Grupul părților interesate din domeniul bancar își adoptă propriul regulament de procedură cu o majoritate de două treimi a membrilor săi.

(7) Autoritatea publică avizele și opiniile Grupului părților interesate din domeniul bancar, precum și rezultatele consultărilor.

Articolul 38

Măsuri de salvagardare

(1) Autoritatea se asigură că nicio decizie adoptată în temeiul articolului 18 sau 19 nu afectează în niciun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

(2) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 19 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate notifica Autorității și Comisiei, în termen de două săptămâni de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

În termen de o lună de la notificarea efectuată de statul membru, Autoritatea informează statele membre dacă își menține, modifică sau revocă decizia. În cazul în care decizia se menține sau se modifică, Autoritatea precizează că responsabilitățile fiscale nu sunt afectate.

În cazul în care Autoritatea își menține decizia, Consiliul decide, cu majoritatea voturilor exprimate, în cadrul uneia dintre reuniunile sale, cel târziu la două luni după ce Autoritatea a informat statul membru în conformitate cu al patrulea paragraf, dacă decizia Autorității se menține.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să mențină decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al cincilea, decizia Autorității își încetează efectele.

(3) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 18 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate informa Autoritatea, Comisia și Consiliul, în termen de trei zile lucrătoare de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, cu privire la faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

Consiliul convoacă, în termen de zece zile lucrătoare, o reuniune și decide, cu o majoritate simplă a membrilor, cu privire la încetarea efectelor deciziei Autorității.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să revoce decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al patrulea, suspendarea deciziei Autorității încetează.

(4) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), Consiliul a luat decizia de a nu revoca decizia Autorității referitoare la articolul 18 alineatul (3), iar statul membru în cauză consideră în continuare că respectiva decizie a Autorității afectează responsabilitatea sa fiscală, statul membru respectiv poate informa Comisia și Autoritatea și poate solicita Consiliului să reexamineze chestiunea. Statul membru în cauză precizează în mod clar motivele pentru care nu este de acord cu decizia Consiliului.

În termen de patru săptămâni de la notificarea menționată la primul paragraf, Consiliul își confirmă decizia inițială sau ia o altă decizie în conformitate cu alineatul (3).

Consiliul poate prelungi termenul de patru săptămâni cu încă patru săptămâni, dacă circumstanțele impun acest lucru.

(5) Orice utilizare abuzivă a prezentului articol, în special în legătură cu o decizie a Autorității care nu are un impact fiscal semnificativ sau substanțial, este interzisă deoarece este incompatibilă cu piața internă.

Articolul 39

Procedurile decizionale

(1) Înainte de a lua deciziile prevăzute în prezentul regulament, Autoritatea informează orice destinatar identificat cu privire la intenția sa de a adopta o decizie, fixând un termen limită în care destinatarul își poate exprima părerea cu privire la problema în cauză, ținând seama pe deplin de urgența, complexitatea și posibilele consecințe ale situației. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis recomandărilor menționate la articolul 17 alineatul (3).

(2) Deciziile Autorității menționează motivele pe care se bazează.

(3) Destinatarii deciziilor Autorității sunt informați cu privire la căile de atac disponibile în temeiul prezentului regulament.

(4) Atunci când Autoritatea a luat o decizie în temeiul articolului 18 alineatele (3) sau (4), aceasta reexaminează periodic respectiva decizie.

(5) Deciziile pe care Autoritatea le adoptă în temeiul articolelor 17, 18 sau 19 se publică și menționează identitatea autorității competente sau a instituției financiare implicate, precum și conținutul principal al deciziei, cu excepția cazului în care o astfel de publicare este în conflict cu interesul legitim al instituțiilor financiare în ceea ce privește protecția secretelor comerciale sau ar putea periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia.

CAPITOLUL III

ORGANIZARE

SECȚIUNEA 1

Consiliul supraveghetorilor

Articolul 40

Componență

- (1) Consiliul supraveghetorilor este alcătuit din:
 - (a) președintele fără drept de vot;
 - (b) șefii autorităților publice naționale cu competență de supraveghere a instituțiilor de credit din fiecare stat membru, care se reunesc personal cel puțin de două ori pe an;
 - (c) un reprezentant fără drept de vot din partea Comisiei;
 - (d) un reprezentant fără drept de vot din partea Băncii Centrale Europene;
 - (e) un reprezentant fără drept de vot din partea CERS;
 - (f) un reprezentant fără drept de vot al fiecăreia dintre celelalte două autorități europene de supraveghere.
- (2) Consiliul supraveghetorilor convoacă periodic întâlniri cu Grupul părților interesate din domeniul bancar, cel puțin de două ori pe an.
- (3) Fiecare autoritate competentă este responsabilă de numirea în cadrul ei a unui supleant la nivel înalt, care poate înlocui membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) în cazul în care respectiva persoană nu poate participa.
- (4) Dacă autoritatea menționată la alineatul (1) litera (b) nu este o bancă centrală, membrul consiliului supraveghetorilor menționat la litera respectivă poate decide să aducă un reprezentant al băncii centrale din statul membru, fără drept de vot.
- (5) În statele membre în care există mai mult de o autoritate cu responsabilități de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile respective convin asupra unui reprezentant comun. Cu toate acestea, în cazul în care un anumit subiect care urmează să fie discutat de consiliul supraveghetorilor nu ține de competența autorității naționale reprezentate de membrul menționat la alineatul (1) litera (b), membrul respectiv poate aduce un reprezentant al autorității naționale competente, care nu are drept de vot.
- (6) Atunci când este chemat să acționeze în cadrul Directivei 94/19/CE, membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, dacă este cazul, de un reprezentant al organismelor relevante care administrează sistemele de garantare a depozitelor în fiecare stat membru, fără drept de vot.
- (7) Consiliul supraveghetorilor poate decide să admită observatori.

Directorul executiv poate participa la reuniunile consiliului supraveghetorilor, fără a avea drept de vot.

Articolul 41

Comitete și grupuri interne

- (1) Consiliul supraveghetorilor poate stabili comitete și grupuri interne pentru sarcini specifice atribuite consiliului supraveghetorilor și poate prevedea delegarea unor sarcini și decizii clar definite către comitetele și grupurile interne, către consiliul de administrație sau către președinte.
- (2) În vederea îndeplinirii scopurilor prevăzute la articolul 19, consiliul supraveghetorilor convoacă un grup independent, care să faciliteze soluționarea în mod imparțial a dezacordului, compus din președinte și doi dintre membri, care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente care sunt implicate în dezacord și care nu au niciun interes în conflictul în cauză și nici legături directe cu autoritățile competente implicate.
- (3) Sub rezerva articolului 19 alineatul (2), acest grup propune consiliului supraveghetorilor o decizie spre adoptare finală în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) al treilea paragraf.
- (4) Consiliul supraveghetorilor adoptă regulamentul de procedură al grupului menționat la alineatul (2).

Articolul 42

Independența

În exercitarea atribuțiilor care conferite consiliului supraveghetorilor în temeiul prezentului regulament, președintele și membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său și nu solicită sau nu acceptă instrucțiuni din partea instituțiilor sau organelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărei entități publice sau private.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze membrii consiliului supraveghetorilor în executarea atribuțiilor lor.

Articolul 43

Atribuții

- (1) Consiliul supraveghetorilor oferă consiliere pentru lucrările Autorității și este responsabil cu luarea deciziilor menționate la capitolul II.
- (2) Consiliul supraveghetorilor adoptă avize, recomandări și decizii și emite opiniile menționate la capitolul II.
- (3) Consiliul supraveghetorilor numește președintele.
- (4) Consiliul supraveghetorilor adoptă, înainte de data de 30 septembrie a fiecărui an, pe baza unei propuneri din partea consiliului de administrație, programul de lucru al Autorității pentru anul următor și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(5) La propunerea consiliului de administrație, consiliul supraveghetorilor adoptă raportul anual privind activitățile Autorității, inclusiv privind îndeplinirea sarcinilor președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl transmite până la data de 15 iunie a fiecărui an Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, Curții de Conturi și Comitetului Economic și Social European. Raportul se publică.

(6) Consiliul supraveghetorilor adoptă programul de lucru multianual al Autorității și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru multianual se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(7) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul în conformitate cu articolul 63.

(8) Consiliul supraveghetorilor își exercită funcția de autoritate disciplinară în raport cu președintele și directorul executiv și poate să îi revoce pe aceștia în conformitate cu articolul 48 alineatul (5) și, respectiv, cu articolul 51 alineatul (5).

Articolul 44

Luarea deciziilor

(1) Deciziile consiliului supraveghetorilor se iau cu majoritatea simplă a membrilor. Fiecare membru dispune de un vot.

În ceea ce privește actele specificate la articolele 10-16 și măsurile și deciziile adoptate în temeiul articolului 9 alineatul (5) paragraful al treilea și în temeiul capitolului VI și prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, consiliul supraveghetorilor ia decizii cu o majoritate calificată a membrilor săi, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii.

În ceea ce privește deciziile menționate la articolul 19 alineatul (3), referitor la deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup se consideră adoptată dacă este aprobată cu o majoritate simplă, cu excepția cazului în care este respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii.

Pentru toate celelalte decizii menționate la articolul 19 alineatul (3), decizia propusă de grup se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor consiliului supraveghetorilor. Fiecare membru dispune de un vot.

(2) Întunirile consiliului supraveghetorilor sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

(3) Consiliul supraveghetorilor își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(4) Regulamentul de procedură prevede în detaliu condițiile de vot, inclusiv, dacă este cazul, regulile referitoare la cворum. Membrii fără drept de vot și observatorii, cu excepția președintelui și a directorului executiv, nu participă la nicio discuție din cadrul consiliului supraveghetorilor referitoare la instituțiile financiare individuale, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolul 75 alineatul (3) sau în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

SECȚIUNEA 2

Consiliul de administrație

Articolul 45

Componență

(1) Consiliul de administrație se compune din președinte și alți șase membri ai consiliului supraveghetorilor, aleși de către și dintre membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor.

În afară de președinte, fiecare membru al consiliului de administrație are un supleant, care îl poate înlocui dacă nu poate participa.

Mandatul membrilor aleși de consiliul supraveghetorilor este de doi ani și jumătate. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată. Componența consiliului de administrație este echilibrată și proporțională și reflectă Uniunea în ansamblu. Mandatele se suprapun și se aplică un sistem corespunzător de rotație.

(2) Deciziile consiliului de administrație se adoptă cu majoritatea membrilor prezenți. Fiecare membru dispune de un vot.

Directorul executiv și un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile consiliului de administrație, fără a avea drept de vot.

Reprezentantul Comisiei are dreptul de a vota asupra aspectelor menționate la articolul 63.

Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(3) Reuniunile consiliului de administrație sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea cel puțin a unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

Consiliul de administrație se întrunește înaintea fiecărei reuniuni a consiliului supraveghetorilor și ori de câte ori consiliul de administrație consideră necesar. Consiliul de administrație se întrunește cel puțin de cinci ori pe an.

(4) Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură, să fie asistați de consultanți sau de experți. Membrii fără drept de vot, cu excepția directorului executiv, nu participă la discuțiile din cadrul consiliului de administrație referitoare la instituțiile financiare individuale.

*Articolul 46***Independența**

Membrii consiliului de administrație acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său, nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii consiliului de administrație în exercitarea sarcinilor acestora.

*Articolul 47***Atribuții**

(1) Consiliul de administrație se asigură că Autoritatea își duce la îndeplinire misiunea și își exercită atribuțiile care îi revin în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Consiliul de administrație propune un program de lucru anual și multianual spre adoptare de consiliul supraveghetorilor.

(3) Consiliul de administrație își exercită competențele bugetare în conformitate cu articolele 63 și 64.

(4) Consiliul de administrație adoptă planul privind politica de personal al Autorității și, în temeiul articolului 68 alineatul (2), măsurile de aplicare necesare ale Statutului funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”).

(5) Consiliul de administrație adoptă dispozițiile speciale privind dreptul de acces la documentele Autorității, în conformitate cu articolul 72.

(6) Consiliul de administrație propune un raport anual referitor la activitățile Autorității, inclusiv la sarcinile președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl prezintă consiliului supraveghetorilor spre aprobare.

(7) Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(8) Consiliul de administrație numește și revocă membrii comisiei de apel, în conformitate cu articolul 58 alineatele (3) și (5).

*SECȚIUNEA 3***Președintele***Articolul 48***Numire și atribuții**

(1) Autoritatea este reprezentată de un președinte, care este un expert independent cu normă întreagă.

Președintele este responsabil cu pregătirea lucrărilor consiliului supraveghetorilor și prezidează întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(2) Președintele este numit de consiliul supraveghetorilor, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea instituțiilor financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, în urma unei proceduri de selecție deschise.

Înainte de a-și prelua funcțiile și în termen de o lună de la selecționarea de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European poate, după audierea candidatului selecționat de consiliul supraveghetorilor, să prezente obiecții cu privire la desemnarea persoanei selecționate.

De asemenea, consiliul supraveghetorilor alege dintre membrii săi un supleant care preia funcțiile președintelui în absența acestuia. Acest supleant nu este ales dintre membrii consiliului de administrație.

(3) Mandatul președintelui este de cinci ani și poate fi prelunșit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al președintelui, consiliul supraveghetorilor evaluează:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare respectiva evaluare, consiliul supraveghetorilor poate prelunși mandatul președintelui dacă acest lucru este aprobat de Parlamentul European.

(5) Președintele poate fi revocat doar de Parlamentul European pe baza unei decizii adoptate de consiliul supraveghetorilor.

Președintele nu poate împiedica consiliul supraveghetorilor să discute chestiuni legate de persoana sa, în special necesitatea revocării sale, și nu poate fi implicat în deliberări referitoare la astfel de chestiuni.

*Articolul 49***Independența**

Fără a aduce atingere rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile președintelui, acesta din urmă nu poate nici solicita, nici accepta instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze președintele în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, președintele, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor numiri sau beneficii.

Articolul 50

Raportare

(1) Parlamentul European și Consiliul pot invita președintele sau supleantul acestuia, respectând pe deplin independența acestora, să facă o declarație. Președintele face o declarație în fața Parlamentului European și răspunde la toate întrebările adresate de membrii acestuia, ori de câte ori i se solicită acest lucru.

(2) Președintele prezintă Parlamentului European, la cerere și cu cel puțin 15 zile înainte de declarația menționată la alineatul (1), un raport scris privind principalele activități ale Autorității.

(3) În plus față de informațiile menționate la articolele 11-18 și la articolele 20 și 33, raportul include, de asemenea, orice informații relevante solicitate ad-hoc de Parlamentul European.

SECȚIUNEA 4

Directorul executiv

Articolul 51

Numire

(1) Autoritatea este gestionată de un director executiv, care este un expert independent cu normă întreagă.

(2) Directorul executiv este numit de consiliul supraveghetorilor, după confirmarea de către Parlamentul European și în urma unei proceduri de selecție deschisă, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea participanților la piețele financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, precum și în materie de management.

(3) Mandatul directorului executiv este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al directorului executiv, consiliul supraveghetorilor evaluează în special:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare evaluarea menționată la primul paragraf, consiliul supraveghetorilor poate prelungi o dată mandatul directorului executiv.

(5) Directorul executiv poate fi revocat doar în urma unei decizii a consiliului supraveghetorilor.

Articolul 52

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului de administrație, respectiv rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile directorului executiv, acesta din urmă nu trebuie nici să solicite, nici să accepte instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, a unui guvern al unui stat membru, sau a oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmărește să influențeze directorul executiv în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, directorul executiv, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Articolul 53

Atribuții

(1) Directorul executiv este responsabil cu gestionarea Autorității și pregătește lucrările consiliului de administrație.

(2) Directorul executiv este responsabil de punerea în aplicare a programului anual de lucru al Autorității sub îndrumarea consiliului supraveghetorilor și sub controlul consiliului de administrație.

(3) Directorul executiv ia măsurile necesare, în special adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea comunicărilor, pentru a garanta funcționarea Autorității în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Directorul executiv pregătește programul de lucru multi-anual menționat la articolul 47 alineatul (2).

(5) Până la 30 iunie, în fiecare an, directorul executiv pregătește programul de lucru pentru anul următor menționat la articolul 47 alineatul (2).

(6) Directorul executiv elaborează un proiect preliminar de buget al Autorității în temeiul articolului 63 și execută bugetul Autorității în temeiul articolului 64.

(7) În fiecare an, directorul executiv pregătește un proiect de raport care conține o secțiune privind activitățile de reglementare și de supraveghere ale Autorității și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.

(8) În ceea ce privește personalul Autorității, directorul executiv își exercită competențele stabilite la articolul 68 și gestionează chestiunile legate de personal.

CAPITOLUL IV

ORGANISME COMUNE ALE AUTORITĂȚILOR EUROPENE DE SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere

Articolul 54

Înființare

(1) Se înființează Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere.

(2) Comitetul comun funcționează ca un forum în cadrul căruia Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat și garantează coerența transsectorială cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), în special în ceea ce privește:

- conglomeratele financiare;
- contabilitatea și auditul;
- analizele microprudențiale ale evoluțiilor, riscurilor și vulnerabilităților transsectoriale care pun în pericol stabilitatea financiară;
- produsele de investiții cu amănuntul;
- măsurile de combatere a spălării banilor; și
- schimburile de informații cu CERS și dezvoltarea relațiilor dintre CERS și AES.

(3) Comitetul comun dispune de personal propriu furnizat de AES, care va îndeplini funcția de secretariat. Autoritatea alocă resursele adecvate în vederea acoperirii cheltuielilor administrative, de infrastructură și operaționale.

(4) În cazul în care o instituție financiară își desfășoară activitatea în mai multe sectoare, Comitetul comun soluționează dezaconsistențele în conformitate cu articolul 56.

Articolul 55

Componență

(1) Comitetul comun se compune din președinții AES și, dacă este cazul, președintele oricărui subcomitet înființat în temeiul articolului 57.

(2) Directorul executiv, un reprezentant al Comisiei și CERS pot participa în calitate de observatori la întrunirile Comitetului comun, precum și ale oricărui subcomitet menționat la articolul 57.

(3) Președintele Comitetului comun este numit pe baza unui sistem de rotație anual dintre președinții AES. Președintele Comitetului comun este și vicepreședinte al CERS.

(4) Comitetul comun își adoptă propriul regulament de procedură și îl publică. Regulamentul poate prevedea mai mulți participanți la întrunirile Comitetului comun.

Comitetul comun se întrunește cel puțin o dată la două luni.

Articolul 56

Poziții comune și acte comune

În cadrul atribuțiilor sale prevăzute la capitolul II și, în special, în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2002/87/CE, Autoritatea ajunge, dacă este cazul, la poziții comune cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe).

Actele care intră sub incidența articolelor 10-15 și a articolelor 17, 18 sau 19 din prezentul regulament, referitoare la aplicarea Directivei 2002/87/CE sau a oricăror alte acte ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2), care intră, de asemenea, în sfera de competență a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) sau a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) se adoptă în paralel de Autoritate, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), după caz.

Articolul 57

Subcomitete

(1) În sensul articolului 56, se înființează un subcomitet al Comitetului comun privind conglomeratele financiare.

(2) Respectivul subcomitet se compune din persoanele menționate la articolul 55 alineatul (1) și un reprezentant la nivel înalt provenind din actualul personal al autorității competente relevante din fiecare stat membru.

(3) Subcomitetul alege un președinte dintre membrii săi, care este, de asemenea, membru al Comitetului comun.

(4) Comitetul comun poate institui alte subcomitete.

SECȚIUNEA 2

Comisia de apel

Articolul 58

Componență și funcționare

(1) Comisia de apel este un organism comun al AES.

(2) Comisia de apel se compune din șase membri și șase supleanți, cu reputație și cunoștințe în domeniu consacrate și cu experiență profesională, inclusiv în domeniul supravegherii, experiență obținută la un nivel suficient de înalt în domeniul bancar, de asigurări, al pensiilor ocupaționale, al piețelor de valori mobiliare sau al altor servicii financiare, fiind excluși membrii actualului personal al autorităților competente sau al altor instituții naționale sau ale Uniunii care sunt implicați în activitățile Autorității. Comisia de apel dispune de o experiență juridică suficientă pentru a putea oferi consiliere juridică profesională cu privire la legalitatea exercitării de către Autoritate a competențelor sale.

Comisia de apel își desemnează președintele.

(3) Doi membri ai comisiei de apel și doi supleanți sunt numiți de către consiliul de administrație al Autorității fiind aleși de pe o listă propusă de Comisie, întocmită în urma unei invitații publice de manifestare a interesului publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și după consultarea consiliului supraveghetorilor.

Ceilalți membri sunt numiți în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Mandatul membrilor comisiei de apel este de cinci ani. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată.

(5) Un membru al comisiei de apel care a fost numit de consiliul de administrație al Autorității nu poate fi revocat pe durata mandatului decât în cazul în care s-a făcut vinovat de o abatere gravă, iar consiliul de administrație, după ce a consultat consiliul supraveghetorilor, a adoptat o decizie în acest sens.

(6) Deciziile comisiei de apel se adoptă cu voturile a cel puțin patru din cei șase membri ai săi. În cazul în care decizia atacată intră sub incidența prezentului regulament, această majoritate decizională cuprinde cel puțin unul dintre cei doi membri ai comisiei de apel numiți de către Autoritate.

(7) Comisia de apel este convocată de președinte atunci când este necesar.

(8) AES acordă comisiei de apel sprijinul adecvat în ceea ce privește funcționarea și secretariatul prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 59

Independență și imparțialitate

(1) Membrii comisiei de apel sunt independenți în luarea deciziilor. Ei nu sunt constrânși să respecte nicio instrucțiune. Aceștia nu îndeplinesc alte atribuții în raport cu Autoritatea, consiliul de administrație sau consiliul supraveghetorilor.

(2) Membrii comisiei de apel nu iau parte la procedurile de contestație introduse dacă au un interes personal în cauza respectivă, dacă au fost anterior implicați ca reprezentanți ai uneia dintre părți sau dacă au participat la adoptarea deciziei care face obiectul contestației.

(3) În cazul în care, dintr-unul din motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau din orice alt motiv, un membru al comisiei de apel consideră că un alt membru nu ar trebui să ia parte la procedurile de contestație, membrul respectiv informează comisia de apel cu privire la acest lucru.

(4) Oricare parte din cadrul unei proceduri de contestație poate ridica obiecții împotriva participării unui membru al comisiei de apel în baza oricăruia dintre motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau dacă este suspectat de părtinire.

O obiecție nici nu poate fi fundamentată pe criteriul de naționalitate a membrilor și nici nu este admisibilă dacă, deși conștientă de existența unui motiv de obiecție, partea la o procedură de contestație îndeplinește cu toate acestea o acțiune procedurală, alta decât cea de a ridica obiecții privind componența comisiei de apel.

(5) Comisia de apel decide cu privire la acțiunile care trebuie întreprinse în cazurile menționate la alineatele (1) și (2) fără participarea membrului în cauză.

În scopul luării acestei decizii, membrul în cauză este înlocuit în cadrul comisiei de apel de către supleantul său. Atunci când supleantul se găsește într-o situație similară, președintele autorității care a desemnat membrul care trebuie înlocuit desemnează un înlocuitor printre supleanții disponibili.

(6) Membrii comisiei de apel se angajează să acționeze independent și în interesul public.

În acest scop, aceștia redactează o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricăror interese care ar putea fi considerate drept susceptibile de a le afecta independența, fie orice interese directe sau indirecte care ar putea fi considerate susceptibile de a le afecta independența.

Toate aceste declarații sunt făcute publice, în fiecare an și în scris.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 60

Contestații

(1) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile competente, poate contesta o decizie a Autorității menționată la articolele 17, 18 și 19 și orice altă decizie adoptată de Autoritate în conformitate cu actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) care este adresată persoanei respective, precum și o decizie care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal persoana în cauză.

(2) Contestația, împreună cu expunerea de motive, se înaintează în scris la sediul Autorității, în termen de două luni de la data notificării deciziei către persoana vizată sau, în absența unei notificări, în termen de două luni de la data la care Autoritatea a publicat decizia sa.

Comisia de apel ia o decizie cu privire contestație în termen de două luni de la introducerea acesteia.

(3) O contestație efectuată în temeiul alineatului (1) nu are efect suspensiv.

Cu toate acestea, Comisia de apel poate, în cazul în care consideră că circumstanțele o cer, să suspende aplicarea deciziei contestate.

(4) În cazul în care contestația este admisibilă, comisia de apel examinează dacă aceasta este întemeiată. Comisia de apel invită părțile implicate să prezinte observațiile pe care le au cu privire la notificările emise de ea însăși sau cu privire la comunicările altor părți la procedura de contestație, cu respectarea termenelor stabilite. Părțile la procedurile de contestație au dreptul să își prezinte oral argumentele.

(5) Comisia de apel poate să confirme decizia luată de organismul competent al Autorității sau poate retrimite cazul organismului competent din cadrul Autorității. Decizia comisiei de apel este obligatorie pentru acest organism competent, care adoptă o decizie modificată privind cazul în speță.

(6) Comisia de apel își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(7) Deciziile adoptate de comisia de apel sunt motivate și se publică de către Autoritate.

Articolul 61

A acțiuni în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene

(1) O acțiune poate fi înaintată Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 263 din TFUE, pentru contestarea unei decizii luate de către comisia de apel, sau, în cazul în care nu există un drept de contestație în fața comisiei de apel, a unei decizii luate de Autoritate.

(2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor Autorității, în conformitate cu articolul 263 din TFUE.

(3) În cazul în care Autoritatea are obligația de a acționa, însă nu adoptă o decizie, poate fi înaintată o acțiune în constatarea omisiunii de a acționa în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 265 din TFUE.

(4) Autoritatea are obligația să ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINANCIARE

Articolul 62

Bugetul Autorității

(1) Veniturile Autorității, care este un organism european în conformitate cu articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Regulamentul financiar”), constau în principal din orice combinație dintre următoarele:

(a) contribuții obligatorii din partea autorităților publice naționale competente în domeniul supravegherii instituțiilor financiare, care sunt stabilite în conformitate cu o formulă bazată pe ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii. În sensul prezentului articol, articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii continuă să se aplice după termenul de 31 octombrie 2014 stabilit în acesta;

(b) o subvenție din partea Uniunii prevăzută în bugetul general al Uniunii Europene (Secțiunea Comisie);

(c) orice onorarii plătite Autorității în cazurile specificate de dispozițiile în domeniu ale dreptului Uniunii.

(2) Cheltuielile Autorității cuprind cel puțin cheltuielile cu personalul, salariile, cheltuielile administrative, de infrastructură, de formare profesională și operaționale.

(3) Se asigură un echilibru între venituri și cheltuieli.

(4) Toate veniturile și cheltuielile Autorității fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu financiar, care corespunde anului calendaristic, estimări care sunt prezentate în bugetul Autorității.

Articolul 63

Elaborarea bugetului

(1) Până la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul executiv elaborează un proiect de declarație estimativă privind veniturile și cheltuielile pentru anul financiar următor și îl înaintează consiliului de administrație și consiliului supraveghetorilor, împreună cu proiectul de schemă de personal. În fiecare an, consiliul supraveghetorilor, pe baza proiectului de declarație elaborat de directorul executiv și aprobat de consiliul de administrație, elaborează o declarație estimativă a veniturilor și a cheltuielilor Autorității pentru exercițiul financiar următor. Această declarație estimativă, incluzând un proiect de schemă de personal, se transmite Comisiei de către consiliul supraveghetorilor până la data de 31 martie. Înaintea adoptării declarației estimative, proiectul pregătit de directorul executiv se aprobă de consiliul de administrație.

⁽¹⁾ JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

(2) Raportul estimativ se transmite de către Comisie Parlamentului European și Consiliului (denumiți în continuare împreună „autoritatea bugetară”), împreună cu proiectul de buget al Uniunii Europene.

(3) Pe baza acestei declarații estimative, Comisia înscrie în proiectul de buget al Uniunii Europene previziunile pe care le consideră necesare, ținând cont de schema de personal și de cuantumul subvenției din bugetul general al Uniunii Europene în conformitate cu articolele 313 și 314 din TFUE.

(4) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a Autorității. Autoritatea bugetară autorizează creditele pentru subvenția destinată Autorității.

(5) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul Autorității. Acesta devine definitiv odată cu adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii Europene. Dacă este necesar, acesta se ajustează în consecință.

(6) Consiliul de administrație informează fără întârziere autoritatea bugetară cu privire la intenția sa de a executa orice proiect care ar putea avea implicații financiare semnificative pentru finanțarea bugetului său, în special orice proiect imobiliar, cum ar fi închirierea sau achiziționarea de imobile. Consiliul informează Comisia cu privire la acest lucru. În cazul în care una dintre autoritățile bugetare intenționează să emită un aviz, aceasta informează Autoritatea cu privire la intenția sa în termen de două săptămâni de la primirea informațiilor privind respectivul proiect. În absența unui răspuns, Autoritatea poate demara operațiunea planificată.

(7) Pentru primul an de funcționare a Autorității, care se încheie la 31 decembrie 2011, finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul acordului autorității bugetare, astfel cum se prevede la punctul 47 din Acordul interinstituțional privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară.

Articolul 64

Execuția și controlul bugetului

(1) Directorul executiv își exercită competențele de ordonator de credite și execută bugetul Autorității.

(2) Până la data de 1 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Autorității transmite contabilului Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor provizorii, precum și raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. De asemenea, contabilul Autorității trimite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European și Consiliului raportul privind gestiunea bugetară și financiară, până la data de 31 martie a anului următor.

Contabilul Comisiei consolidează apoi situația conturilor provizorii ale instituțiilor și ale organismelor descentralizate în conformitate cu articolul 128 din Regulamentul financiar.

(3) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi cu privire la conturile provizorii ale Autorității, în conformitate cu articolul 129 din Regulamentul financiar, directorul executiv elaborează, pe propria răspundere, situația conturilor finale ale Autorității și o trimite spre avizare consiliului de administrație.

(4) Consiliul de administrație emite un aviz cu privire la situația conturilor finale ale Autorității.

(5) Până la data de 1 iulie după încheierea exercițiului financiar, directorul executiv transmite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor finale împreună cu avizul consiliului de administrație.

(6) Situația contabilă definitivă este publicată.

(7) Directorul executiv comunică Curții de Conturi un răspuns la observațiile formulate de aceasta până la data de 30 septembrie. Acesta trimite, de asemenea, o copie a acestui răspuns consiliului de administrație și Comisiei.

(8) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia din urmă și în conformitate cu articolul 146 alineatul (3) din regulamentul financiar, toate informațiile necesare derulării eficiente a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză.

(9) La recomandarea Consiliului care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European aprobă descărcarea de gestiune a Autorității pentru execuția bugetului pentru anul financiar N, care cuprinde veniturile din bugetul general al Uniunii Europene și de la autoritățile competente, până la data de 15 mai a anului N + 2.

Articolul 65

Norme financiare

Normele financiare aplicabile Autorității se adoptă de către consiliul de administrație, după consultarea Comisiei. Aceste norme nu se pot abate de la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾, cu excepția situațiilor în care acest lucru este impus de necesități operaționale specifice indispensabile funcționării autorității și numai cu acordul prealabil al Comisiei.

Articolul 66

Măsuri antifraudă

(1) În scopul combaterii fraudei, corupției și a altor activități ilegale, Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 se aplică Autorității fără restricții.

(2) Autoritatea aderă la Acordul interinstituțional privind investigațiile interne efectuate de OLAF și adoptă fără întârziere dispoziții corespunzătoare pentru întregul personal al Autorității.

⁽¹⁾ JO L 357, 31.12.2002, p. 72.

(3) Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către Autoritate, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 67

Privilegiu și imunități

Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la TFUE se aplică Autorității și personalului acesteia.

Articolul 68

Personalul

(1) Statutul funcționarilor, regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate de comun acord de către instituțiile Uniunii în scopul aplicării acestora se aplică personalului Autorității, inclusiv directorului executiv și președintelui acesteia.

(2) Consiliul de administrație, de comun acord cu Comisia, adoptă măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din statutul funcționarilor.

(3) În ceea ce privește personalul său, Autoritatea exercită atribuțiile conferite autorității de numire conform statutului funcționarilor, precum și autorității împuternicite să încheie contracte conform regimului aplicabil celorlalți agenți.

(4) Consiliul de administrație adoptă dispoziții care să permită detașarea experților naționali din statele membre pe lângă Autoritate.

Articolul 69

Răspunderea Autorității

(1) În cazul răspunderii necontractuale, Autoritatea oferă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației statelor membre, pentru orice daune produse de ea însăși sau de membrii personalului său în exercițiul funcțiunii. Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competență pentru litigiile privind despăgubirile în cazul unor asemenea prejudicii.

(2) Răspunderea financiară personală și răspunderea disciplinară a personalului Autorității față de aceasta sunt guvernate de dispozițiile relevante aplicabile personalului Autorității.

Articolul 70

Obligația respectării secretului profesional

(1) Membrii consiliului supraveghetorilor și ai consiliului de administrație, directorul executiv și membrii personalului Autorității, inclusiv funcționarii detașați temporar din statele membre

și toate celelalte persoane care îndeplinesc sarcini pentru Autoritate pe baze contractuale, sunt supuși obligațiilor legate de secretul profesional în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii în domeniu, chiar și după ce aceștia și-au încetat atribuțiile.

Acestora li se aplică articolul 16 din Statutul funcționarilor.

În conformitate cu Statutul funcționarilor, după încetarea raportului de muncă, membrii personalului sunt supuși în continuare obligației de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii personalului Autorității în exercitarea atribuțiilor lor.

(2) Fără a aduce atingere cazurilor de aplicare a dreptului penal, nicio informație confidențială primită de persoanele menționate la alineatul (1) în exercitarea atribuțiilor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât instituțiile financiare individuale să nu poată fi identificate.

În plus, obligația prevăzută la alineatul (1) și la primul paragraf al prezentului alineat nu împiedică Autoritatea și autoritățile naționale de supraveghere să utilizeze informațiile pentru asigurarea respectării actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și, în special, pentru procedurile legale necesare pentru adoptarea deciziilor.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică Autoritatea să facă schimb de informații cu autoritățile naționale de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament și cu alte acte legislative ale Uniunii aplicabile instituțiilor financiare.

Aceste informații fac obiectul obligațiilor privind secretul profesional menționate la alineatele (1) și (2). Autoritatea stabilește în regulamentul intern de procedură modalitățile practice de punere în aplicare a normelor referitoare la confidențialitate menționate la alineatele (1) și (2).

(4) Autoritatea aplică Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 29 noiembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură ⁽¹⁾.

Articolul 71

Protecția datelor

Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Directivei 95/46/CE sau obligațiilor Autorității în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin.

Articolul 72

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică documentelor deținute de Autoritate.

⁽¹⁾ JO L 317, 3.12.2001, p. 1.

(2) Consiliul de administrație adoptă până la 31 mai 2011 măsurile practice pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

(3) Deciziile adoptate de către Autoritate în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unor plângeri către Ombudsman sau al unor proceduri pe lângă Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în urma contestației înaintate comisiei de apel, după caz, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 228 și 263 din TFUE.

Articolul 73

Regimul lingvistic

(1) Regulamentul nr. 1 al Consiliului privind determinarea limbilor utilizate de Comunitatea Economică Europeană ⁽¹⁾ se aplică Autorității.

(2) Consiliul de administrație decide cu privire la regimul lingvistic intern al Autorității.

(3) Serviciile de traducere necesare funcționării Autorității sunt efectuate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 74

Acordul privind sediul

Dispozițiile necesare referitoare la amplasarea sediului Autorității în statul membru în care aceasta este stabilită și facilitățile care trebuie oferite de statul respectiv, precum și normele specifice aplicabile în respectivul stat membru directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, angajaților Autorității și membrilor familiilor acestora se stabilesc într-un acord privind sediul încheiat între Autoritate și statul membru respectiv, după obținerea aprobării consiliului de administrație.

Statul membru respectiv asigură cele mai bune condiții posibile pentru buna funcționare a Autorității, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport adecvate.

Articolul 75

Participarea țărilor terțe

(1) Participarea la lucrările Autorității este deschisă țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea prin care au adoptat și aplică dreptul Uniunii în domeniul de competență al Autorității menționat la articolul 1 alineatul (2).

(2) Autoritatea poate coopera cu țările menționate la alineatul (1) care aplică o legislație recunoscută ca fiind echivalentă în domeniile de competență ale Autorității menționate la articolul 1 alineatul (2), astfel cum este prevăzut în acordurile internaționale încheiate de Uniune în conformitate cu articolul 216 din TFUE.

(¹) JO 17, 6.10.1958, p. 385.

(3) În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor menționate la alineatele (1) și (2), se stabilesc modalități precizând, în special, natura, sfera și aspectele procedurale ale participării țărilor menționate la alineatul (1) la activitățile Autorității, inclusiv dispoziții referitoare la contribuțiile financiare și la personal. Aceste modalități pot prevedea reprezentarea, în calitate de observator, în cadrul consiliului supraveghetorilor, însă garantează faptul că aceste țări nu participă la nicio discuție legată de instituții financiare individuale, în afară de cazul în care există un interes direct.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 76

Acțiuni pregătitoare

(1) După intrarea în vigoare a prezentului regulament și până la înființarea Autorității, CEIB colaborează îndeaproape cu Comisia pentru a pregăti înlocuirea CEIB de către Autoritate.

(2) După înființarea Autorității, Comisia îi revine răspunderea pentru instituirea administrativă și funcționarea administrativă inițială a Autorității până la numirea unui director executiv de către Autoritate.

În acest scop, până când directorul executiv își preia îndatoririle în urma numirii sale de către consiliul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 51, Comisia poate numi un funcționar cu titlu interimar care să îndeplinească funcțiile directorului executiv. Această perioadă se limitează la intervalul necesar pentru numirea unui director executiv al Autorității.

Directorul executiv interimar poate autoriza toate plățile acoperite de alocările prevăzute în bugetul Autorității, după aprobarea de către consiliul de administrație, și poate încheia contracte, inclusiv contracte de angajare, după adoptarea schemei de personal a Autorității.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere competențelor consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(4) Autoritatea este considerată succesorul legal al CEIB. Până la data înființării Autorității, toate activele și pasivele, precum și toate operațiunile în curs ale CEIB sunt transferate automat Autorității. CEIB întocmește o declarație care reflectă situația de încheiere a activelor și pasivelor sale la data transferului respectiv. Declarația respectivă este auditată și aprobată de CEIB și de către Comisie.

Articolul 77

Dispoziții tranzitorii privind personalul

(1) Prin derogare de la articolul 68, toate contractele de angajare și acordurile de detașare încheiate de CEIB sau de secretariatul acestuia și care sunt în vigoare la 1 ianuarie 2011 sunt onorate până la data la care expiră. Acestea nu pot fi prelungite.

(2) Tuturor membrilor personalului pe bază de contracte menționate la alineatul (1) li se dă posibilitatea de a încheia un contract de agent temporar în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți cu diferitele grade stabilite în schema de personal a Autorității.

După intrarea în vigoare a prezentului regulament, autoritatea abilitată să încheie contracte realizează o selecție internă limitată la membrii personalului care au contracte cu CEIB sau cu secretariatul acestuia, pentru a determina competența, eficiența și integritatea celor care urmează a fi angajați. Procedura de selecție internă ține seama pe deplin de aptitudinile și experiența demonstrate de persoana respectivă în exercitarea funcției sale anterior angajării.

(3) În funcție de tipul și de nivelul atribuțiilor care trebuie exercitate, candidaților aleși li se oferă contracte de agenți temporari pentru o durată care să corespundă cel puțin cu perioada rămasă din contractul anterior.

(4) Legislația națională în domeniul contractelor de muncă și celelalte instrumente relevante continuă să se aplice membrilor personalului cu contracte anterioare și care aleg să nu solicite un contract de agent temporari sau cărora nu li se oferă astfel de contracte, în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 78

Dispoziții naționale

Statele membre adoptă dispozițiile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea eficace a prezentului regulament.

Articolul 79

Modificări

Decizia nr. 716/2009/CE se modifică prin eliminarea CEIB de pe lista beneficiarilor prevăzută în secțiunea B din anexa la respectiva decizie.

Articolul 80

Abrogare

Decizia 2009/78/CE a Comisiei de instituire a CEIB se abrogă de la 1 ianuarie 2011.

Articolul 81

Reexaminare

(1) Până la 2 ianuarie 2014 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia publică un raport general privind experiența dobândită ca urmare a funcționării Autorității și a procedurilor prevăzute în prezentul regulament. Respectivul raport evaluează, printre altele:

- (a) convergența practicilor de supraveghere realizată de autoritățile competente;
 - (i) convergența independenței funcționale a autorităților competente și a standardelor echivalente guvernării corporative;

- (ii) imparțialitatea, obiectivitatea și autonomia Autorității;

- (b) funcționarea colegiilor de supraveghere;
- (c) progresul înregistrat în direcția convergenței în domeniul prevenirii, gestionării și al soluționării crizelor, inclusiv mecanisme de finanțare la nivelul Uniunii;
- (d) rolul Autorității în ceea ce privește riscul sistemic;
- (e) aplicarea clauzei de salvagardare prevăzute la articolul 38;
- (f) aplicarea rolului de mediere cu efecte obligatorii prevăzut la articolul 19.

(2) Raportul menționat la alineatul (1) evaluează, de asemenea:

- (a) oportunitatea continuării supravegherii separate pentru bănci, asigurări și pensii ocupaționale, valori mobiliare și piețe financiare;
- (b) oportunitatea desfășurării supravegherii prudențiale și supravegherii activității comerciale separat sau de către aceeași autoritate de supraveghere;
- (c) oportunitatea simplificării și consolidării arhitecturii SESF, în vederea îmbunătățirii coerenței dintre nivelurile macro și micro, precum și între AES;
- (d) coerența evoluției SESF cu evoluția la nivel mondial;
- (e) existența unui nivel suficient de diversitate și excelență în cadrul SESF;
- (f) adecvarea răspunderii și nivelului de transparență cu privire la cerințele de publicare;
- (g) adecvarea resurselor Autorității pentru a își îndeplini atribuțiile;
- (h) caracterul corespunzător al menținerii sediului Autorității sau oportunitatea mutării AES într-un sediu unic în vederea îmbunătățirii coordonării dintre acestea.

(3) În ceea ce privește chestiunea supravegherii directe a instituțiilor sau infrastructurilor cu activități paneuropene și ținând seama de evoluțiile pieței, Comisia elaborează un raport anual privind oportunitatea atribuirii unor atribuții de supraveghere suplimentare în acest domeniu Autorității.

(4) Raportul și orice propunere eventuală care îl însoțește se transmit Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 82

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2011, cu excepția articolului 76 și a articolului 77 alineatele (1) și (2), care se aplică de la data intrării în vigoare.

Autoritatea se înființează la 1 ianuarie 2011.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European

J. BUZEK

Președintele

Pentru Consiliu

O. CHASTEL

Președintele

REGULAMENTUL (UE) NR. 1094/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 24 noiembrie 2010

de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupationale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Criza financiară din 2007 și 2008 a scos la lumină deficiențe majore ale supravegherii în sectorul financiar, atât în cazuri individuale, cât și la nivelul sistemului în ansamblu. Modelele naționale de supraveghere nu au reușit să țină pasul cu globalizarea financiară și cu realitatea piețelor financiare europene, bazate pe integrare și interconectare, în cadrul cărora numeroase instituții financiare desfășoară activități transfrontaliere. Criza a adus în prim-plan deficiențe în domeniul cooperării, coordonării, al aplicării coerente a dreptului Uniunii și al încrederii între autoritățile naționale de supraveghere.
- (2) Înainte și în timpul crizei financiare, Parlamentul European a solicitat îndreptarea către o supraveghere europeană mai integrată pentru a se asigura condiții reale de concurență echitabilă pentru toți actorii la nivelul Uniunii și pentru a reflecta integrarea tot mai mare a piețelor financiare din Uniune (în rezoluțiile sale din 13 aprilie 2000 cu privire la comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru piețele financiare: plan de acțiune ⁽⁴⁾, din

21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană ⁽⁵⁾, din 11 iulie 2007 privind politica serviciilor financiare (2005-2010) - Cartea Albă ⁽⁶⁾, din 23 septembrie 2008 conținând recomandări pentru Comisie privind fondurile speculative și fondurile de capital privat ⁽⁷⁾ și din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere ⁽⁸⁾, precum și în pozițiile sale din 22 aprilie 2009 cu privire la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ⁽⁹⁾ și din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit ⁽¹⁰⁾).

- (3) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt condus de Jacques de Larosière să facă recomandări privind modul de consolidare a mecanismelor europene de supraveghere în vederea unei protecții sporite a cetățenilor și pentru a reda încrederea în sistemul financiar. În raportul său final prezentat la 25 februarie 2009 (raportul de Larosière), grupul la nivel înalt a recomandat consolidarea cadrului de supraveghere pentru a se reduce pe viitor riscul apariției crizelor financiare și gravitatea acestora. Acesta a recomandat reformarea structurii de supraveghere a sectorului financiar în Uniune. Respectivul grup a conchis, de asemenea, că ar trebui creat un sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere, una pentru sectorul bancar, una pentru sectorul valorilor mobiliare și una pentru sectorul asigurărilor și pensiilor ocupationale, și a recomandat crearea unui comitet european pentru risc sistemic. Raportul a reprezentat reformele pe care experții le-au considerat necesare și pentru care trebuie începută imediat activitatea.
- (4) În comunicarea sa din 4 martie 2009, intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a propus prezentarea unui proiect legislativ de înființare a unui Sistem european de supraveghere financiară și a unui Comitet european pentru risc sistemic. În comunicarea din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, aceasta a oferit mai multe detalii despre organizarea posibilă a acestui nou cadru de supraveghere, care reflecta principiul director al raportului de Larosière.

⁽¹⁾ JO C 13, 20.1.2010, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 22 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

⁽⁴⁾ JO C 40, 7.2.2001, p. 453.

⁽⁵⁾ JO C 25 E, 29.1.2004, p. 394.

⁽⁶⁾ JO C 175 E, 10.7.2008, p. 392.

⁽⁷⁾ JO C 8 E, 14.1.2010, p. 26.

⁽⁸⁾ JO C 9 E, 15.1.2010, p. 48.

⁽⁹⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 214.

⁽¹⁰⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 292.

- (5) În concluziile sale din 19 iunie 2009, Consiliul European a confirmat că ar trebui instituit un Sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere. Sistemul ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității și consecvenței supravegherii naționale, consolidarea controlului grupurilor transfrontaliere și constituirea unui cadru de reglementare unic aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă. Consiliul a subliniat faptul că autoritățile europene de supraveghere ar trebui, de asemenea, să aibă competențe de supraveghere în ceea ce privește agențiile de rating de credit și a invitat Comisia să pregătească propuneri concrete cu privire la modul în care Sistemul european al supraveghetorilor financiari ar putea juca un rol important în situații de criză, insistând asupra faptului că deciziile luate de autoritățile europene de supraveghere nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre.
- (6) Criza financiară și economică a creat riscuri reale și grave la adresa stabilității sistemului financiar și a funcționării pieței interne. Reinstaurarea și menținerea unui sistem financiar stabil și fiabil reprezintă o premisă esențială pentru păstrarea încrederii și coerenței în cadrul pieței interne și, prin aceasta, pentru păstrarea și îmbunătățirea condițiilor necesare pentru crearea unei piețe interne funcționale și complet integrate în domeniul serviciilor financiare. Mai mult, piețele financiare mai dezvoltate și integrate oferă mai multe oportunități de finanțare și diversificare a riscurilor și contribuie astfel la îmbunătățirea capacității economiilor de a absorbi șocurile.
- (7) Uniunea a atins limitele acțiunilor care pot fi întreprinse pe baza statutului actual al comitetelor autorităților europene de supraveghere. Uniunea nu poate rămâne într-o asemenea situație, în care nu există un mecanism care să garanteze că autoritățile naționale de supraveghere iau cele mai bune decizii posibile în materie de supraveghere în cazul instituțiilor financiare transfrontaliere; în care colaborarea și schimburile de informații între autoritățile naționale de supraveghere sunt insuficiente; în care desfășurarea de acțiuni comune de către autoritățile naționale necesită mecanisme complicate pentru a ține seama de numeroasele diferențe sub aspectul cerințelor în materie de reglementare și supraveghere; în care soluțiile naționale sunt de cele mai multe ori singura opțiune fezabilă pentru a răspunde la probleme la nivelul Uniunii și în care există interpretări diferite ale aceluiași text juridic. Sistemul european de supraveghere financiară (denumit în continuare „SESF”) ar trebui să fie conceput în așa fel încât să corecteze aceste deficiențe și să ofere un sistem conform cu obiectivul unei piețe financiare stabile și unice a Uniunii pentru servicii financiare care să conecteze autoritățile naționale de supraveghere în cadrul unei rețele puternice la nivelul Uniunii.
- (8) SESF ar trebui să fie o rețea integrată de autorități de supraveghere naționale și la nivelul Uniunii, supravegherea de zi cu zi fiind lăsată în seama instituțiilor la nivel național. Ar trebui, de asemenea, realizată o mai mare armonizare și o aplicare coerentă a normelor aplicabile instituțiilor financiare și piețelor pe întreg teritoriul Uniunii. Pe lângă Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) (denumită în continuare „Autoritatea”), ar trebui instituite o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), precum și un Comitet comun al autorităților europene de supraveghere (denumit în continuare „Comitetul comun”). Comitetul european pentru risc sistemic (denumit în continuare CERS) ar trebui să facă parte din SESF în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate în prezentul regulament și în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (9) Autoritățile europene de supraveghere (denumite în continuare colectiv „AES”) ar trebui să înlocuiască Comitetul european al inspectorilor bancari instituit prin Decizia 2009/78/CE a Comisiei ⁽²⁾, Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ⁽³⁾ și Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ⁽⁴⁾ și ar trebui să preia toate sarcinile și competențele respectivelor comitete, inclusiv continuarea, după caz, a activității și a proiectelor în curs. Sfera de activitate a fiecărei autorități europene de supraveghere ar trebui să fie clar definită. AES ar trebui să fie răspunzătoare în fața Parlamentului European și a Consiliului. Când această răspundere este legată de chestiuni transectoriale care au fost coordonate de către Comitetul comun, AES ar trebui să fie răspunzătoare, prin Comitetul comun, pentru această coordonare.
- (10) Autoritatea ar trebui să acționeze pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne, în special prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere care să țină seama de interesele variate ale tuturor statelor membre și de caracterul diferit al instituțiilor financiare. Autoritatea ar trebui să protejeze valori publice precum stabilitatea sistemului financiar, transparența piețelor și a produselor financiare și protecția titulaților de polițe, a membrilor regimurilor de pensii și a beneficiarilor. De asemenea, Autoritatea ar trebui să prevină arbitrajul de reglementare, să garanteze condiții de concurență egale și să consolideze coordonarea internațională în domeniul supravegherii, în beneficiul întregii economii, inclusiv al instituțiilor financiare și al altor părți interesate, al consumatorilor și al angajaților. Atribuțiile sale ar trebui să includă, de asemenea, promovarea convergenței în materie de supraveghere și consilierea instituțiilor Uniunii în domeniul reglementării și supravegherii în materie de asigurare, reasigurare și furnizare de pensii ocupaționale, precum și în ceea ce privește chestiuni conexe legate de governanța corporativă, auditul și raportarea financiară. Autorității ar trebui să i se confere și anumite responsabilități în ceea ce privește activitățile financiare existente și cele noi.

(1) A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

(2) JO L 25, 29.1.2009, p. 23.

(3) JO L 25, 29.1.2009, p. 28.

(4) JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

- (11) De asemenea, Autoritatea ar trebui să poată interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate și în condițiile prevăzute în actele legislative menționate în prezentul regulament. Dacă este necesar să se efectueze o asemenea interdicție temporară, în cazul unei situații de urgență, Autoritatea ar trebui să acționeze în acest mod în conformitate cu condițiile prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care o interdicție sau o restricție temporară a anumitor activități financiare are un impact transsectorial, legislația sectorială ar trebui să prevadă ca Autoritatea să se consulte și să își coordoneze acțiunea, după caz, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), prin intermediul Comitetului comun.
- (12) Autoritatea ar trebui să țină cont în mod adecvat de impactul activităților sale asupra concurenței și inovării pe piața internă, asupra competitivității Uniunii la nivel mondial, asupra incluziunii financiare și asupra noii strategii a Uniunii pentru ocuparea forței de muncă și creștere economică.
- (13) Pentru a-și realiza obiectivele, Autoritatea ar trebui să aibă personalitate juridică și să beneficieze de autonomie administrativă și financiară.
- (14) Pe baza activității organismelor internaționale, riscul sistemic ar trebui definit ca un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru piața internă și economia reală. Toate tipurile de intermediari, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură.
- (15) Riscul transfrontalier include toate riscurile cauzate de dezechilibre economice sau disfuncționalități financiare în întreaga Uniune sau în anumite părți ale acesteia, care pot avea consecințe negative semnificative asupra tranzacțiilor dintre operatorii economici din două sau mai multe state membre, asupra funcționării pieței interne sau asupra finanțelor publice ale Uniunii sau ale oricăruia dintre statele membre ale acesteia.
- (16) Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea sa din 2 mai 2006 în cauza C-217/04 (Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene) a susținut că: „nimic din formularea articolului 95 din Tratatul CE [actualul articol 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene] nu implică faptul că destinatarii măsurilor adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul dispoziției respective pot fi doar statele membre individuale. Legiuitorul poate considera necesară instituirea unui organism comunitar responsabil de a contribui la punerea în aplicare a unui proces de armonizare în cazurile în care, pentru a facilita punerea în practică și aplicarea uniformă a actelor bazate pe acea dispoziție, pare a fi oportună adoptarea de măsuri de sprijin și de măsuri-cadru fără caracter obligatoriu”⁽¹⁾. Misiunea și sarcinile Autorității - sprijinirea autorităților naționale de supraveghere competente în procesul de interpretare și aplicare consecventă a normelor Uniunii și participarea la stabilitatea financiară necesară pentru integrarea financiară - sunt strâns legate de obiectivele acquis-ului Uniunii în ceea ce privește piața internă a serviciilor financiare. Prin urmare, Autoritatea ar trebui instituită în temeiul articolului 114 din TFUE.
- (17) Următoarele acte legislative stabilesc sarcinile autorităților competente din statele membre, inclusiv cooperarea între acestea și cooperarea cu Comisia: Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II)⁽²⁾, cu excepția titlului IV, Directiva 2002/92/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 decembrie 2002 privind intermedierea de asigurări⁽³⁾, Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale⁽⁴⁾, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar⁽⁵⁾, Directiva 64/225/CEE a Consiliului din 25 februarie 1964 privind eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire și libertatea de a presta servicii în domeniul reasigurărilor și al retrocesiunilor⁽⁶⁾, Directiva 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă⁽⁷⁾, Directiva 73/240/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de eliminare a restricțiilor la libertatea de stabilire în domeniul activității de asigurare generală directă⁽⁸⁾, Directiva 76/580/CEE a Consiliului din 29 iunie 1976 de modificare a Directivei 73/239/CEE de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă⁽⁹⁾, Directiva 78/473/CEE a Consiliului din 30 mai 1978 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative în domeniul coasigurării comunitare⁽¹⁰⁾, Directiva 84/641/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1984 de modificare, cu privire în special la asistența turistică, a primei

(1) Rapoartele Curții Europene 2006, pagina I-03771, punctul 44.

(2) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

(3) JO L 9, 15.1.2003, p. 3.

(4) JO L 235, 23.9.2003, p. 10.

(5) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

(6) JO 56, 4.4.1964, p. 878.

(7) JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

(8) JO L 228, 16.8.1973, p. 20.

(9) JO L 189, 13.7.1976, p. 13.

(10) JO L 151, 7.6.1978, p. 25.

Directive 73/239/CEE a Consiliului privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽¹⁾, Directiva 87/344/CEE a Consiliului din 22 iunie 1987 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea de protecție juridică ⁽²⁾, Directiva 88/357/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a libertății de a presta servicii ⁽³⁾, Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind „asigurarea generală”) ⁽⁴⁾, Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și ale Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare parte a unui grup de asigurare ⁽⁵⁾, Directiva 2001/17/CE a Parlamentului European și ale Consiliului din 19 martie 2001 privind reorganizarea și lichidarea întreprinderilor de asigurare ⁽⁶⁾, Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și ale Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață ⁽⁷⁾ și Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și ale Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea ⁽⁸⁾. Cu toate acestea, în ceea ce privește instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale, acțiunile Autorității nu ar trebui să aducă atingere legislației naționale sociale și în materie de muncă.

- (18) Legislația existentă a Uniunii care reglementează domeniul acoperit de prezentul regulament includ, de asemenea, părțile relevante din Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ⁽⁹⁾, și din Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum ⁽¹⁰⁾.
- (19) Este de dorit ca Autoritatea să contribuie la evaluarea necesității unei rețele europene a sistemelor naționale de garanțare a asigurărilor, care să fie finanțată în mod adecvat și suficient armonizată.
- (20) În conformitate cu Declarația nr. 39 cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, elaborarea de standarde tehnice de reglementare necesită o formă de expertiză tehnică specifică domeniului serviciilor

financiare. Este necesar să se permită Autorității să furnizeze astfel de expertiză, inclusiv cu privire la standardele sau la părțile din standarde care nu se bazează pe proiecte de standarde tehnice elaborate de Autoritate însăși.

- (21) Este necesar să se introducă un instrument eficient pentru elaborarea de standarde tehnice armonizate de reglementare în ceea ce privește serviciile financiare pentru a garanta, de asemenea, printr-o reglementare unică, condiții egale de concurență și un nivel adecvat de protecție a titularilor de polițe, a membrilor regimurilor de pensii și a altor beneficiari din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca Autoritatea, în calitate de organism cu înaltă specializare, să aibă sarcina de a elabora, în domeniile definite de dreptul Uniunii, proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu presupun opțiuni de politică publică.
- (22) Comisia ar trebui să aprobe respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru ca acestea să producă efecte juridice obligatorii. Acestea ar trebui să facă obiectul unor modificări doar în situații foarte limitate și extraordinare, deoarece Autoritatea este actorul în legătură strânsă cu piețele financiare și care cunoaște cel mai bine funcționarea zilnică a piețelor financiare. Proiectele de standarde tehnice de reglementare ar face obiectul unor modificări dacă acestea ar fi incompatibile cu dreptul Uniunii, nu ar respecta principiul proporționalității sau ar contraveni principiilor fundamentale ale pieței interne a serviciilor financiare reflectate în acquis-ul Uniunii în materie de legislație privind serviciile financiare. Comisia nu ar trebui să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea. Pentru a asigura un proces rapid și fără dificultăți de adoptare a respectivelor standarde, decizia Comisiei de a aproba proiecte de standarde tehnice de reglementare ar trebui să fie luată într-un termen-limită.
- (23) Având în vedere cunoștințele tehnice ale Autorității în domeniile în care ar trebui elaborate standarde tehnice de reglementare, ar trebui să se țină seama de intenția declarată a Comisiei de a se baza, de regulă, pe proiectele de standarde tehnice de reglementare care îi sunt prezentate de către Autoritate, în vederea adoptării actelor delegate corespunzătoare. Cu toate acestea, în cazul în care Autoritatea nu transmite un proiect de standard tehnic de reglementare în termenele stabilite în actul legislativ relevant, ar trebui să se asigure de obținerea unui rezultat efectiv al exercitării delegării de competențe și de menținerea eficienței procesului de luare a deciziilor. Prin urmare, în aceste cazuri, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare, în lipsa unui proiect din partea Autorității.
- (24) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 291 din TFUE.

(1) JO L 339, 27.12.1984, p. 21.

(2) JO L 185, 4.7.1987, p. 77.

(3) JO L 172, 4.7.1988, p. 1.

(4) JO L 228, 11.8.1992, p. 1.

(5) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

(6) JO L 110, 20.4.2001, p. 28.

(7) JO L 345, 19.12.2002, p. 1.

(8) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.

(9) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

(10) JO L 271, 9.10.2002, p. 16.

- (25) În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul de a emite ghiduri și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii. Pentru a asigura transparența și a încuraja respectarea de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări, Autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a publica motivele nerespectării de către autoritățile de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări.
- (26) Garantarea aplicării corecte și integrale a dreptului Uniunii este o premisă esențială pentru integritatea, transparența, eficiența și buna funcționare a piețelor financiare, pentru stabilitatea sistemului financiar și pentru existența unor condiții neutre de concurență pentru instituțiile financiare din Uniune. Prin urmare, ar trebui instituit un mecanism prin care Autoritatea să abordeze cazurile de neaplicare a dreptului Uniunii sau de aplicare incorectă a acestuia, care constituie o încălcare a dreptului Uniunii. Acest mecanism ar trebui să se aplice în domeniile în care dreptul Uniunii definește obligații clare și necondiționate.
- (27) Pentru a permite un răspuns proporțional în cazurile de aplicare incorectă sau insuficientă a dreptului Uniunii, ar trebui să se aplice un mecanism în trei etape. În primul rând, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să ancheteze aplicarea care se pretinde a fi incorectă sau insuficientă a obligațiilor prevăzute de dreptul Uniunii de către autoritățile naționale în practica de supraveghere a acestora, anchetă care să se încheie cu o recomandare. În al doilea rând, atunci când autoritatea națională competentă nu dă curs recomandării, Comisia ar trebui să fie împuternicită să emită un aviz formal finând seama de recomandarea Autorității, prin care să solicite autorității competente să ia măsurile necesare pentru a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii.
- (28) În al treilea rând, pentru a surmonta situațiile excepționale de lipsă persistentă de acțiune din partea autorității competente în cauză, Autoritatea ar trebui împuternicită, în ultimă instanță, să adopte decizii adresate instituțiilor financiare individuale. Această competență ar trebui să se limiteze la circumstanțe excepționale în care o autoritate competentă nu respectă avizul formal care îi este adresat și în care dreptul Uniunii este direct aplicabil instituțiilor financiare în temeiul reglementărilor existente sau viitoare la nivelul Uniunii.
- (29) Amenințările grave la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității sistemului financiar din Uniune necesită o reacție rapidă și concertată la nivelul Uniunii. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Competența de a stabili existența unei situații de urgență ar trebui să fie conferită Consiliului, pe baza unei cereri din partea oricăreia dintre AES, din partea Comisiei sau a CERS.
- (30) Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Acțiunile întreprinse de Autoritate în această privință nu ar trebui să aducă atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE
- de a iniția proceduri de încălcare a dreptului Uniunii împotriva statului membru al autorității de supraveghere în cauză pentru faptul că nu a luat măsurile respective, și nu ar trebui să aducă atingere dreptului Comisiei, în astfel de circumstanțe, de a elabora măsuri cu caracter intermediar în conformitate cu regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene. Mai mult, acțiunile respective nu ar trebui să aducă atingere oricărei forme de răspundere a statului membru în cauză care poate fi angajată în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru nu iau măsurile impuse de Autoritate.
- (31) Pentru a garanta o supraveghere eficientă și eficace, precum și o reprezentare echilibrată a punctelor de vedere ale autorităților competente din diferite state membre, Autoritatea ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordurile în contexte transfrontaliere dintre aceste autorități competente, decizia să având caracter obligatoriu, inclusiv în ceea ce privește colegiile de supraveghere. Ar trebui prevăzută o fază de conciliere, în cursul căreia autoritățile competente pot ajunge la un acord. Competența Autorității ar trebui să acopere dezacordurile cu privire la procedură sau la conținutul unei acțiuni sau a unei lipse de acțiune a unei autorități competente a unui stat membru în cazurile specificate în actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate în prezentul regulament. Într-o astfel de situație, una dintre autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să aibă dreptul de a sesiza Autoritatea cu privire la chestiune, care ar trebui să acționeze în conformitate cu prezentul regulament. Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să impună autorităților competente vizate să ia măsuri specifice sau să se abțină de la a lua măsuri pentru a soluționa chestiunea și pentru a asigura respectarea dreptului Uniunii, cu efecte obligatorii pentru autoritățile competente vizate. Dacă o autoritate competentă nu respectă decizia de soluționare care îi este adresată, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să adopte decizii adresate direct instituțiilor financiare în domeniile din dreptul Uniunii direct aplicabile acestora. Competența de a adopta astfel de decizii ar trebui să se aplice numai ca ultimă soluție și atunci numai pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a dreptului Uniunii. În cazul în care legislația relevantă a Uniunii conferă competențe discreționare autorităților competente ale statelor membre, deciziile adoptate de Autoritate nu pot înlocui exercitarea competențelor discreționare în cauză în conformitate cu legislația Uniunii.
- (32) Criza a dovedit că actualul sistem de cooperare între autoritățile naționale ale căror competențe sunt limitate la state membre individuale este insuficient în ceea ce privește instituțiile financiare care operează la nivel transfrontalier.
- (33) Grupurile de experți instituite de către statele membre pentru examinarea cauzelor crizei și pentru a face propuneri de îmbunătățire a reglementării și supravegherii sectorului financiar au confirmat că metodele actuale nu reprezintă o bază solidă pentru viitoarea reglementare și pentru supravegherea instituțiilor financiare transfrontaliere în ansamblul Uniunii.
- (34) După cum se indică și în raportul de Larosière, „în esență, avem două alternative: prima este reprezentată de soluțiile protecționiste de tip «fiecare pentru el» sau cea de a doua - cooperarea europeană consolidată, pragmatică, profundă,

în beneficiul tuturor, pentru păstrarea unei economii mondiale deschise. Aceasta din urmă va genera câștiguri economice de netăgăduit”.

(35) Colegiile de supraveghere joacă un rol important în supravegherea eficientă, efectivă și consecventă a instituțiilor financiare care își desfășoară activitatea în mai multe state. Autoritatea ar trebui să contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și consecvente a colegiilor de supraveghere și, în această privință, să aibă un rol principal în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile financiare transfrontaliere din întreaga Uniune. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să aibă drepturi depline de participare la colegiile de supraveghere pentru a raționaliza funcționarea colegiilor și schimbul de informații din cadrul acestora și pentru a favoriza convergența și consecvența între colegii în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii. După cum relevă raportul de Larosière, „denaturarea concurenței și arbitrajul de reglementare generat de practici de supraveghere diferite trebuie evitate, deoarece au potențialul de a submina stabilitatea financiară - printre altele prin încurajarea orientării activității financiare către țări cu supraveghere laxă. Sistemul de supraveghere trebuie să fie perceput ca fiind echitabil și echilibrat.”

(36) Convergența în domeniul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză, inclusiv al mecanismelor de finanțare, este necesară pentru a asigura abilitatea autorităților publice de restructurare a instituțiilor financiare falimentare, minimizând totodată impactul falimentelor asupra sistemului financiar, dependența de fondurile publice pentru salvarea întreprinderilor de asigurare sau reasigurare și utilizarea resurselor din sectorul public, limitând pagubele aduse economiei și coordonând aplicarea măsurilor naționale de soluționare a situațiilor de criză. În acest sens, Comisia Europeană ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita Autorității să contribuie la evaluarea menționată la articolul 242 din Directiva 2009/138/CE, în special în ceea ce privește cooperarea autorităților de supraveghere din cadrul colegiilor autorităților de supraveghere și funcționalitatea acestora, practicile de supraveghere referitoare la suplimentările de capital, evaluarea beneficiului rezultat din consolidarea supravegherii de grup și gestionarea capitalului în cadrul unui grup de întreprinderi de asigurare sau reasigurare, inclusiv măsuri posibile de consolidare a gestionării transfrontaliere a grupurilor de asigurare, în special în ceea ce privește riscurile și activele; și să raporteze cu privire la orice noi evoluții și progrese înregistrate în ceea ce privește un set de acțiuni de gestionare a crizelor coordonate la nivel național, inclusiv cu privire la necesitatea unui sistem de mecanisme de finanțare coerente și credibile, însoțite de instrumente de finanțare adecvate.

(37) În cadrul actualei revizuirii a Directivei 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ⁽¹⁾ și a Directivei 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru

investitori ⁽²⁾, se observă intenția Comisiei de a acorda o atenție deosebită necesității de a asigura o mai bună armonizare în cadrul Uniunii. În sectorul asigurărilor, se observă de asemenea intenția Comisiei de a examina posibilitatea introducerii unor norme ale Uniunii de protejare a titularilor polițelor de asigurare în cazul falimentului unei societăți de asigurare. AES ar trebui să joace un rol important în aceste domenii și ar trebui să li se confere competențe corespunzătoare în ceea ce privește rețeaua europeană de scheme naționale de garantarea asigurărilor.

(38) Delegarea de sarcini și responsabilități poate fi un instrument util în funcționarea rețelei autorităților de supraveghere pentru reducerea suprapunerii sarcinilor de supraveghere, pentru favorizarea cooperării și pentru raționalizarea, prin aceasta, a procesului de supraveghere, precum și pentru reducerea sarcinilor impuse instituțiilor financiare. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să ofere un temei juridic clar pentru această delegare. Statele membre ar trebui să fie în măsură să introducă condiții specifice pentru delegarea de responsabilități, de exemplu în ceea ce privește informarea și notificarea cu privire la mecanismele de delegare, respectând regula generală conform căreia delegarea ar trebui să fie permisă. Delegarea sarcinilor înseamnă efectuarea acestora de către Autoritate sau de către o altă autoritate națională de supraveghere decât cea responsabilă, în timp ce responsabilitatea deciziilor în materie de supraveghere îi revine în continuare autorității care delegă sarcinile. Prin delegarea responsabilităților, Autoritatea sau o autoritate națională de supraveghere (delegatul) ar trebui să poată decide într-o chestiune de supraveghere în nume propriu în locul autorității care delegă sarcinile. Delegările ar trebui să respecte principiul conform căruia se alocă o competență de supraveghere unei autorități de supraveghere care este cel mai bine plasată pentru a întreprinde o acțiune în privința chestiunii respective. Ar fi oportună o realocare a responsabilităților, de exemplu, din motive legate de economiile de scară sau de gamă, de coerența la nivelul supravegherii unui grup, precum și de utilizarea optimă a competențelor tehnice existente printre autoritățile naționale de supraveghere. Deciziile luate de către delegat ar trebui să fie recunoscute de autoritatea care delegă și de alte autorități competente ca fiind hotărâtoare, dacă respectivele decizii se situează în limitele mandatului delegării. Legislația relevantă a Uniunii ar putea oferi mai multe precizări cu privire la principiile realocării responsabilităților printr-un acord.

Autoritatea ar trebui să faciliteze și să monitorizeze acordurile privind delegarea sarcinilor convenite între autoritățile naționale de supraveghere prin toate modalitățile adecvate. Autoritatea ar trebui să fie informată în prealabil cu privire la acordurile privind delegările care urmează a fi încheiate, pentru a putea emite un aviz unde este cazul. Autoritatea ar trebui să centralizeze publicarea unor astfel de acorduri pentru a garanta informarea rapidă, transparentă și ușor accesibilă cu privire la acorduri a tuturor părților implicate. Autoritatea ar trebui să identifice și să difuzeze cele mai bune practici privind delegarea și acordurile de delegare.

(1) JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

(2) JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

- (39) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ convergența în materie de supraveghere în ansamblul Uniunii cu scopul de a institui o cultură comună de supraveghere.
- (40) Evaluările *inter pares* constituie un instrument rentabil și eficient în vederea favorizării consecvenței în cadrul rețelei supraveghetorilor financiari. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să elaboreze cadrul metodologic pentru aceste evaluări și să le organizeze în mod regulat. Evaluările ar trebui să se concentreze nu numai asupra convergenței dintre practicile în materie de supraveghere, ci și asupra capacității supraveghetorilor de a ajunge la rezultate de înaltă calitate în acest domeniu, precum și asupra independenței autorităților competente. Rezultatele evaluărilor *inter pares* ar trebui date publicității cu acordul autorității competente care face obiectul evaluării. Cele mai bune practici ar trebui, de asemenea, identificate și date publicității.
- (41) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ elaborarea unei reacții coordonate la nivelul Uniunii în materie de supraveghere, în special pentru a asigura buna funcționare și integritatea piețelor financiare și stabilitatea sistemului financiar din Uniune. Pe lângă dreptul său de a lua măsuri în situații de urgență, Autorității ar trebui, prin urmare, să i se încredințeze o funcție de coordonare generală în cadrul SESF. Acțiunile Autorității ar trebui să se axeze în mod deosebit pe buna circulație a tuturor informațiilor pertinente între autoritățile competente.
- (42) Pentru a proteja stabilitatea financiară este necesară identificarea din timp a tendințelor, a riscurilor potențiale și a punctelor vulnerabile aferente nivelului microprudențial, într-un context transfrontalier și transsectorial. Autoritatea ar trebui să monitorizeze și să evalueze aceste evoluții în domeniul său de competență și, dacă este necesar, să informeze Parlamentul European, Consiliul, Comisia, celelalte autorități europene de supraveghere și CERS în mod regulat sau, dacă este necesar, în mod ad hoc. Autoritatea ar trebui de asemenea să inițieze și să coordoneze, în cooperare cu CERS, exercițiile de simulare a crizelor la nivelul Uniunii pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare în cazul evoluțiilor negative ale pieței, și ar trebui să garanteze aplicarea unei metodologii a acestor exerciții cât mai consecvente la nivel național. Pentru a își exercita funcțiile în mod corespunzător, Autoritatea ar trebui să efectueze analize economice ale piețelor și ale impactului evoluțiilor potențiale ale acestora.
- (43) Având în vedere globalizarea serviciilor financiare și importanța tot mai mare a standardelor internaționale, Autoritatea ar trebui să încurajeze dialogul și cooperarea cu autoritățile de supraveghere din afara Uniunii. De asemenea, ar trebui să fie împuternicită să dezvolte contacte și să încheie acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere și administrațiile din țări terțe și cu organizații internaționale, cu respectarea deplină a rolurilor existente și competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii. Participarea la activitățile Autorității ar trebui să fie deschisă țărilor care au încheiat acorduri cu Uniunea conform cărora au adoptat și aplică dreptul Uniunii, iar autoritatea ar trebui să poată coopera cu țările terțe care aplică o legislație care a fost recunoscută ca fiind echivalentă cu cea a Uniunii.
- (44) Autoritatea ar trebui să servească drept un organism independent consultativ, în domeniul său de competență, pentru Parlamentul European, Consiliu și Comisie. Fără a aduce atingere competențelor autorităților competente în cauză, Autoritatea ar trebui să poată emite un aviz cu privire la evaluarea prudențială a fuziunilor și achizițiilor în temeiul Directivei 92/49/CEE și al Directivelor 2002/83/CE și 2005/68/CE, astfel cum au fost modificate prin Directiva 2007/44/CE ⁽¹⁾, în cazurile în care directiva respectivă impune consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre.
- (45) Pentru a-și îndeplini în mod eficace sarcinile, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul să solicite toate informațiile necesare. Pentru a se evita suprapunerea obligațiilor de raportare ale instituțiilor financiare, aceste informații ar trebui în mod normal să fie transmise de autoritățile naționale de supraveghere care sunt cele mai apropiate de piețele și instituțiile financiare, precum și să țină seama de statisticele deja existente. Cu toate acestea, în ultimă instanță, Autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a adresa în mod direct o solicitare de informații bine întemeiată și motivată unei instituții financiare atunci când o autoritate națională competentă nu furnizează sau nu poate furniza respectivele informații în timp util. Autoritățile statelor membre ar trebui să fie obligate să sprijine Autoritatea în asigurarea respectării acestor cereri directe. În acest context este esențial să se lucreze pe baza unor formate de raportare comune. Măsurile de colectare a informațiilor nu ar trebui să aducă atingere cadrului juridic al Sistemului Statistic European și al Sistemului European al Băncilor Centrale în domeniul statistic. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să nu aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ⁽²⁾ și Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ⁽³⁾.
- (46) Colaborarea strânsă între Autoritate și CERS este esențială pentru o funcționare pe deplin eficace a CERS și pentru a garanta că avertismentelor și recomandărilor sale li se dă curs. Autoritatea și CERS ar trebui să facă schimb reciproc de orice informații pertinente. Datele aferente întreprinderilor individuale ar trebui furnizate numai în urma unei cereri motivate. La primirea de avertismente sau recomandări adresate de CERS Autorității sau unei autorități naționale de supraveghere, Autoritatea ar trebui să asigure că acestora li se dă curs în mod adecvat.

(1) Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participății în sectorul financiar (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

(2) JO L 87, 31.3.2009, p. 164.

(3) JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

- (47) Autoritatea ar trebui să consulte părțile interesate cu privire la standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ghiduri și recomandări și să le ofere acestora o posibilitate rezonabilă de a formula observații cu privire la măsurile propuse. Înainte de adoptarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, de ghiduri și recomandări, Autoritatea ar trebui să realizeze un studiu de impact. Din motive de eficiență, ar trebui utilizat în acest scop un Grup al părților interesate din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și un Grup al părților interesate din domeniul pensiilor ocupaționale, care să reprezinte ambele categorii în proporții egale și, deopotrivă, instituțiile financiare relevante care funcționează în Uniune, reprezentând diversele modele și dimensiuni ale instituțiilor și întreprinderilor financiare, întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), sindicatele, mediul academic, consumatorii, alți utilizatori cu amănuntul ai instituțiilor financiare și reprezentanți ai asociațiilor profesionale relevante. Aceste grupuri ale părților interesate ar trebui să funcționeze ca o interfață cu alte grupuri de utilizatori din domeniul serviciilor financiare instituite de către Comisie sau prin legislația Uniunii.
- (48) Membrii Grupurilor părților interesate care reprezintă organizații non-profit sau mediul academic ar trebui să primească compensații adecvate care să le permită persoanelor care nu sunt nici bine finanțate, nici reprezentanți ai industriei, să participe integral la dezbaterile privind reglementul financiar.
- (49) Grupul părților interesate ar trebui să fie consultat de Autoritate și ar trebui să poată să îi furnizeze Autorității avize și consultanță cu privire la chestiuni legate de aplicarea opțională la instituțiile care intră sub incidența Directivei 2002/83/CE sau a Directivei 2003/41/CE.
- (50) Statele membre au o responsabilitate centrală în asigurarea gestionării coordonate a crizelor, precum și în procesul de menținere a stabilității financiare în situații de criză, în special în ceea ce privește stabilizarea și redresarea instituțiilor financiare vulnerabile. Deciziile luate de Autoritate în situații de urgență sau de dezacorduri care afectează stabilitatea unei instituții financiare nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Ar trebui înființat un mecanism prin care statele membre pot să invoce această clauză de salvagardare și să înainteze în ultimă instanță cazul Consiliului în vederea obținerii unei decizii. Cu toate acestea, nu ar trebui să se abuzeze de acest mecanism de salvagardare, în special în ceea ce privește o decizie luată de autoritate care nu are un impact fiscal semnificativ sau concret, precum reducerea venitului legată de interzicerea temporară, din motive de protecție a consumatorului, a unor activități sau produse specifice. La luarea unei decizii în temeiul mecanismului de salvagardare, Consiliul ar trebui să voteze pe baza principiului conform căruia fiecărui membru îi corespunde un vot. Este oportun să i se confere Consiliului un rol în acest caz, date fiind responsabilitățile specifice ale statelor membre în acest sens. Dată fiind sensibilitatea subiectului, ar trebui asigurate măsuri stricte de confidențialitate.
- (51) În procedurile sale de luare a deciziilor, Autoritatea ar trebui să respecte normele și principiile generale ale Uniunii cu privire la procesul echitabil și transparentă. Dreptul destinatarilor deciziilor Autorității de a își prezenta punctul de vedere ar trebui să fie pe deplin respectat. Actele Autorității ar trebui să facă parte integrantă din dreptul Uniunii.
- (52) Un consiliu al supraveghetorilor compus din directorii autorităților competente relevante din fiecare stat membru și condus de președintele Autorității ar trebui să fie principalul organ decizional al Autorității. Reprezentanți ai Comisiei, ai CERS, ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui să participe în calitate de observatori. Membrii consiliului supraveghetorilor ar trebui să acționeze independent și doar în interesul Uniunii.
- (53) Ca regulă generală, consiliul supraveghetorilor ar trebui să ia decizii cu majoritate simplă în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru beneficiază de un vot. Cu toate acestea, în cazul actelor cu caracter general, inclusiv al celor legate de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, ghiduri și recomandări pentru chestiuni bugetare, precum și în cazul solicitărilor din partea unui stat membru de reexaminare a unei decizii a Autorității de a interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare, este oportun să se aplice regulile privind votul cu majoritate calificată prevăzute în articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și în Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene. Cazurile referitoare la soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile naționale de supraveghere ar trebui examinate de un grup restrâns, obiectiv, compus din membri care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente ce sunt parte la dezacord și nici nu au vreun interes în conflict și nici legături directe cu autoritățile competente în cauză. Componenta grupului ar trebui să fie echilibrată în mod corespunzător. Orice decizie a grupului ar trebui aprobată de consiliul supraveghetorilor cu majoritatea simplă a membrilor, în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru dispune de un vot. Cu toate acestea, în ceea ce privește deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup ar putea fi respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.
- (54) Un consiliu de administrație compus din președintele Autorității, reprezentanți ai autorităților naționale de supraveghere și ai Comisiei ar trebui să se asigure că Autoritatea își îndeplinește misiunea și sarcinile care îi revin. Consiliului de administrație ar trebui să i se confere puterea necesară, printre altele, de a propune programul de lucru anual și multianual, de a exercita anumite competențe bugetare, de a adopta planul Autorității privind politica în materie de personal, de a adopta unele dispoziții speciale cu privire la dreptul de a avea acces la documente și de a propune raportul anual.

- (55) Autoritatea ar trebui să fie reprezentată de un președinte cu normă întreagă, numit de consiliul supraveghetorilor pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare, în urma unei proceduri deschise de selecție organizate și gestionate de consiliul supraveghetorilor, asistat de Comisie. Pentru desemnarea primului președinte al Autorității, Comisia ar trebui, printre altele, să elaboreze o listă restrânsă de candidați pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare. Pentru desemnările ulterioare, oportunitatea de a dispune de o listă restrânsă elaborată de Comisie ar trebui să fie reexaminată într-un raport care urmează să fie realizat în temeiul prezentului regulament. Înainte ca persoana selecționată să își preia funcțiile, și în termen de maxim o lună de la selecționarea sa de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European ar trebui să aibă dreptul, după audierea persoanei selecționate, să obiecteze cu privire la desemnarea persoanei respective.
- (56) Gestionarea Autorității ar trebui încredințată unui director executiv, care ar trebui să aibă dreptul de a participa la întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație fără drept de vot.
- (57) Pentru a garanta consecvența transsectorială în ceea ce privește activitățile AES, acestea ar trebui să se coordoneze strâns prin intermediul Comitetului comun și să ajungă la poziții comune atunci când este necesar. Comitetul comun ar trebui să coordoneze funcțiile AES cu privire la conglomeratele financiare și alte chestiuni transsectoriale. Atunci când este necesar, actele care sunt acoperite și de domeniul de competență al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) sau al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) ar trebui adoptate în paralel de autoritatea europeană de supraveghere în cauză. Comitetul comun ar trebui prezidat prin rotație pe durata unui mandat de 12 luni de președinții AES. Președintele Comitetului comun ar trebui să fie și vicepreședinte al CERS. Comitetul comun ar trebui să aibă personal propriu, furnizat de cele trei AES, pentru a permite schimburile de informații pe cale informală și dezvoltarea unei culturi comune de supraveghere în cadrul AES.
- (58) Este necesar să se garanteze că părțile afectate de deciziile adoptate de Autoritate pot recurge la căi de atac adecvate. Pentru a proteja în mod eficace drepturile părților și din motive de economie procedurală, pentru domeniile în care Autoritatea are dreptul de a lua decizii, părțile ar trebui să aibă dreptul de a contesta aceste decizii în fața unei comisii de apel. Din motive de eficiență și consecvență, comisia de apel ar trebui să fie un organism comun AES, independent de structurile administrative și de reglementare ale acestora. Deciziile comisiei de apel ar trebui să facă obiectul unui recurs în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (59) Pentru ca Autoritatea să fie pe deplin autonomă și independentă, ar trebui să i se acorde un buget autonom cu venituri provenind în special din contribuții obligatorii din partea autorităților naționale de supraveghere și din bugetul general al Uniunii Europene. Finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul unui acord încheiat de autoritatea bugetară în conformitate cu punctul 47 din Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie din 17 mai 2006 privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară ⁽¹⁾. Ar trebui să se aplice procedura bugetară a Uniunii. Auditarea conturilor ar trebui efectuată de Curtea de Conturi. Bugetul global face obiectul procedurii de descărcare de gestiune.
- (60) Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽²⁾ ar trebui să se aplice Autorității. Autoritatea ar trebui să adere, de asemenea, la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) ⁽³⁾.
- (61) Pentru a garanta condiții deschise și transparente de angajare și tratamentul echitabil al personalului Autorității, acestuia ar trebui să i se aplice Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene ⁽⁴⁾.
- (62) Este esențială protejarea secretelor de afaceri și a altor informații confidențiale. Confidențialitatea informațiilor puse la dispoziția Autorității și care sunt schimbate în rețea ar trebui să facă obiectul unor norme de confidențialitate riguroase și eficiente.
- (63) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽⁵⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date ⁽⁶⁾, se aplică pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament.
- (64) Pentru a asigura funcționarea transparentă a Autorității, Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei ⁽⁷⁾ ar trebui să se aplice Autorității.
- (65) Țările terțe ar trebui să poată participa la activitățile Autorității în conformitate cu acorduri corespunzătoare care urmează să fie încheiate de către Uniune.

(1) JO C 139, 14.6.2006, p. 1.

(2) JO L 136, 31.5.1999, p. 1.

(3) JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

(4) JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(5) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

(6) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

(7) JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

(66) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere prudențială, protejarea titularilor de polițe, a membrilor regimurilor de pensii și a altor beneficiari, protejarea integrității, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare, menținerea stabilității sistemului financiar și consolidarea coordonării internaționale în materie de supraveghere, nu se pot realiza în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(67) Autoritatea ar trebui să preia toate sarcinile și competențele actuale ale Comitetului european al inspectorilor de asigurări și pensii ocupaționale și, prin urmare, Decizia 2009/79/CE a Comisiei ar trebui să fie abrogată de la data instituirii Autorității, iar Decizia nr. 716/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de instituire a unui program comunitar de sprijinire a activităților specifice în domeniul serviciilor financiare, al raportării financiare și al auditului ⁽¹⁾ ar trebui modificată în consecință. Date fiind structurile și operațiunile deja existente ale Comitetului european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale, este important să se asigure o foarte strânsă cooperare între acest comitet și Comisie atunci când se stabilesc mecanismele tranzitorii corespunzătoare, pentru a se garanta că perioada în care Comisia este responsabilă de organizarea administrativă și de funcționarea administrativă inițială a Autorității este cât mai limitată.

(68) Este necesar să se stabilească un termen-limită pentru aplicarea prezentului regulament pentru a garanta că Autoritatea este pregătită corespunzător pentru a-și începe activitatea și pentru a garanta o tranziție fără dificultăți dinspre Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale. Autoritatea ar trebui să fie finanțată în mod adecvat. Cel puțin inițial, Autoritatea ar trebui să fie finanțată în proporție de 40 % din fondurile Uniunii și de 60 % din contribuțiile statelor membre, efectuate în conformitate cu ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.

(69) Pentru a permite instituirea Autorității la 1 ianuarie 2011, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

CAPITOLUL I

INSTITUIREA ȘI STATUTUL JURIDIC

Articolul 1

Instituirea și domeniul de activitate

(1) Prezentul regulament instituie Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), (denumită în continuare „Autoritatea”).

(2) Autoritatea acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament și în cadrul domeniului de aplicare al Directivei 2009/138/CE cu excepția titlului IV, al Directivelor 2002/92/CE, 2003/41/CE, 2002/87/CE, 64/225/CEE, 73/239/CEE, 73/240/CEE, 76/580/CEE, 78/473/CEE, 84/641/CEE, 87/344/CEE, 88/357/CEE, 92/49/CEE, 98/78/CE, 2002/83/CE, 2005/68/CE și în măsura în care aceste acte se aplică întreprinderilor de asigurări, de reasigurări, instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale și intermediarilor de asigurări, al părților aplicabile din Directivele 2005/60/CE și 2002/65/CE, fiind incluse de asemenea toate directivele, regulamentele și deciziile adoptate în baza acestor acte, precum și orice alte acte juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, care conferă sarcini Autorității.

(3) Autoritatea acționează, de asemenea în domeniul activităților întreprinderilor de asigurări, de reasigurări, al conglomeratelor financiare, al instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale și intermediarilor de asigurări, în legătură cu aspecte care nu sunt abordate în mod direct în actele menționate la alineatul (2), inclusiv aspecte de guvernare corporativă, raportare financiară și audit, cu condiția ca astfel de acțiuni ale Autorității să fie necesare pentru asigurarea aplicării eficiente și consecvente a actelor respective.

(4) În ceea ce privește instituțiile pentru furnizarea de pensii ocupaționale, autoritatea acționează fără să aducă atingere dreptului social și dreptului muncii la nivel național.

(5) Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere prerogativelor Comisiei, în special celor stabilite prin articolul 258 din TFUE referitoare la garantarea respectării legislației Uniunii.

(6) Obiectivul Autorității este acela de a proteja interesul public prin contribuția la stabilitatea și eficacitatea sistemului financiar pe termen scurt, mediu și lung, pentru economia, cetățenii și întreprinderile Uniunii. Autoritatea contribuie la:

(a) îmbunătățirea funcționării pieței interne, incluzând, în special, un nivel solid, eficient și consistent de reglementare și supraveghere;

(b) garantarea integrității, transparenței, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare;

(c) consolidarea coordonării internaționale în domeniul supravegherii;

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

⁽¹⁾ JO L 253, 25.9.2009, p. 8.

- (d) prevenirea arbitrajului de reglementare și promovarea condițiilor de concurență echitabile;
- (e) garantarea unei reglementări și supravegheri corespunzătoare cu privire la asumarea riscurilor legate de activități de asigurare, reasigurare, și pensii ocupaționale; și
- (f) îmbunătățirea protecției consumatorilor.

În aceste scopuri, Autoritatea contribuie la garantarea aplicării consecvente, eficiente și efective a actelor menționate la alineatul (2), favorizează convergența în materie de supraveghere, furnizează avize Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și realizează analize economice ale piețelor pentru a promova îndeplinirea obiectivului Autorității.

Atunci când își exercită atribuțiile conferite de prezentul regulament, Autoritatea acordă o atenție deosebită oricăror potențiale riscuri sistemice prezentate de instituțiile financiare al căror faliment poate afecta funcționarea sistemului financiar sau a economiei reale.

În îndeplinirea atribuțiilor sale, Autoritatea acționează independent și obiectiv și exclusiv în interesul Uniunii.

Articolul 2

Sistemul European de Supraveghere Financiară

- (1) Autoritatea face parte dintr-un Sistem European de Supraveghere Financiară (SESF). Obiectivul principal al SESF este de a asigura aplicarea corespunzătoare a normelor aplicabile sectorului financiar pentru a menține stabilitatea financiară, generând astfel încredere în sistemul financiar în ansamblu și asigurând o protecție suficientă pentru clienții serviciilor financiare.
- (2) SESF cuprinde:
 - (a) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), în sensul sarcinilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 și în prezentul regulament;
 - (b) Autoritatea;
 - (c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
 - (d) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;
 - (e) Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere („Comitetul comun”), în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor prevăzute la articolele 54-57 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și din Regulamentul (UE) nr.1095/2010;

⁽¹⁾ A se vedea pagina 12 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ A se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial.

- (f) autoritățile competente sau de supraveghere din statele membre, astfel cum sunt menționate în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat cu CERS, precum și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun, garantând consecvența transsectorială a activității și ajungând la poziții comune în domeniul supravegherii conglomeratelor financiare și în alte chestiuni transsectoriale.

(4) În conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF cooperează, în spiritul încrederii și al unui deplin respect reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele a unor informații pertinente și fiabile.

(5) Autoritățile de supraveghere care fac parte din SESF au obligația de a supraveghea instituțiile financiare care își desfășoară activitatea în Uniune în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 3

Răspunderea autorităților

Autoritățile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (a)-(d) răspund în fața Parlamentului European și a Consiliului.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „instituții financiare” înseamnă întreprinderi, entități și persoane fizice și juridice care fac obiectul oricăruia dintre actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2). În ceea ce privește Directiva 2005/60/CE, „instituții financiare” înseamnă doar societățile de asigurări și intermediarii de asigurări în sensul definiției din directiva respectivă.
2. „autorități competente” înseamnă:
 - (i) autoritățile de supraveghere astfel cum sunt definite în Directiva 2009/138/CE și autoritățile competente definite în Directiva 2003/41/CE și în Directiva 2002/92/CE
 - (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile cu competențe să asigure conformitatea instituțiilor financiare definite la punctul 1 cu cerințele directivelor respective.

Articolul 5

Statutul juridic

- (1) Autoritatea este un organism al Uniunii cu personalitate juridică.

(2) În fiecare stat membru, Autoritatea deține cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice conform legislației naționale. În special, aceasta poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile sau imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.

(3) Autoritatea este reprezentată de către președintele acesteia.

Articolul 6

Componența

Autoritatea cuprinde:

1. un consiliu al supraveghetorilor, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 43;
2. un consiliu de administrație, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 47;
3. un președinte, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 48;
4. un director executiv, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 53;
5. o comisie de apel, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 60.

Articolul 7

Sediul

Autoritatea își are sediul la Frankfurt pe Main.

CAPITOLUL II

SARCINILE ȘI COMPETENȚELE AUTORITĂȚII

Articolul 8

Sarcinile și competențele Autorității

(1) Autoritatea are următoarele sarcini:

- (a) de a contribui la elaborarea de standarde și practici comune de înaltă calitate în materie de reglementare și supraveghere, în special prin furnizarea de avize către instituțiile Uniunii și prin elaborarea de ghiduri, recomandări și proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care trebuie să se bazeze pe actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2);
- (b) de a contribui la aplicarea consecventă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, în special prin sprijinirea unei culturi comune de supraveghere, garantarea unei aplicări consecvente, eficiente și eficace a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), prevenirea arbitrajului de reglementare, medierea și rezolvarea dezacordurilor între autoritățile competente, asigurarea unei supravegheri eficiente și consecvente a instituțiilor financiare, precum și a unei funcționări coerente a colegiilor de supraveghere și luarea de măsuri, printre altele, în situații de urgență;

(c) de a stimula și a facilita delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente;

(d) de a coopera îndeaproape cu CERS, în special prin furnizarea către CERS a informațiilor necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale și prin garantarea faptului că avertismentelor și recomandărilor CERS li se dă curs în mod corespunzător;

(e) de a organiza și a realiza evaluări *inter pares* ale autorităților competente, inclusiv de a emite ghiduri și recomandări și de a identifica cele mai bune practici, pentru a consolida consecvența rezultatelor în materie de supraveghere;

(f) de a monitoriza și a evalua evoluțiile pieței în domeniile sale de competență;

(g) de a realiza analize economice ale piețelor pentru a-și îndeplini atribuțiile în cunoștință de cauză;

(h) de a promova protecția titularilor de polițe, a membrilor regiurilor de pensii și a beneficiarilor;

(i) de a contribui la funcționarea consecventă și coerentă a colegiilor de supraveghere, la monitorizarea, evaluarea și măsurarea riscurilor sistemice, la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare, asigurând un nivel înalt de protecție a titularilor de polițe și a beneficiarilor pe întreg teritoriul Uniunii, în conformitate cu articolele 21-26;

(j) de a realiza orice alte sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament sau în alte acte legislative;

(k) de a publica pe site-ul său și de a actualiza periodic informațiile privind domeniul său de activitate, în special, în sfera sa de competență, informații privind instituțiile financiare înregistrate, pentru a garanta că informațiile sunt ușor accesibile publicului;

(l) de a prelua, după caz, toate sarcinile existente și în curs ale Comitetului european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale (CEIAPPO).

(2) Pentru a efectua sarcinile menționate la alineatul (1), Autoritatea deține competențele prevăzute de prezentul regulament, în special:

(a) de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în cazurile specifice menționate la articolul 10;

(b) de a elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în cazurile specifice menționate la articolul 15;

(c) de a emite ghiduri și recomandări, astfel cum se prevede la articolul 16;

- (d) de a emite recomandări în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (3);
- (e) de a lua decizii individuale adresate autorităților competente în cazurile specifice menționate la articolele 18 alineatul (3) și 19 alineatul (3);
- (f) în cazurile legate de dreptul direct aplicabil al Uniunii, de a lua decizii individuale adresate instituțiilor financiare în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (6), la articolul 18 alineatul (4) și la articolul 19 alineatul (4);
- (g) de a emite avize către Parlamentul European, Consiliu sau Comisie, astfel cum se prevede la articolul 34;
- (h) de a colecta informațiile necesare referitoare la instituțiile financiare astfel cum se prevede la articolul 35;
- (i) de a dezvolta metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care caracteristicile produselor și procesele de distribuție îl au asupra poziției financiare a instituțiilor și asupra protecției consumatorilor;
- (j) de a furniza o bază de date accesibilă la nivel central cu instituțiile financiare înregistrate în domeniul său de competență, în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 9

Sarcini legate de protecția consumatorilor și activitățile financiare

- (1) Autoritatea își asumă un rol principal în promovarea transparenței, simplității și echității pe piață pentru produsele sau serviciile financiare de consum din întreaga piață internă, inclusiv prin:
 - (a) colectarea, analizarea și raportarea tendințelor de consum;
 - (b) revizuirea și coordonarea inițiativelor de formare și educare în domeniul financiar de către autoritățile competente;
 - (c) elaborarea de standarde de formare pentru acest sector; și
 - (d) contribuții la elaborarea unor norme comune de publicare.
- (2) Autoritatea monitorizează activitățile financiare noi și existente și poate adopta ghiduri și recomandări pentru a promova siguranța și soliditatea piețelor și convergența practicilor de reglementare.
- (3) Autoritatea poate emite, de asemenea, avertizări în cazul în care o activitate financiară pune semnificativ în pericol îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 1 alineatul (6).

(4) Autoritatea instituie, ca parte integrantă a Autorității, un Comitet pentru inovare financiară care reunește toate autoritățile naționale de supraveghere competente în vederea realizării unei abordări coordonate a activității de reglementare și supraveghere a activităților financiare noi sau inovatoare și în vederea furnizării de consultanță pe care Autoritatea să o prezinte Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

(5) Autoritatea poate interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) și în condițiile prevăzute în respectivele acte, sau dacă acest lucru este necesar într-o situație de urgență în conformitate cu articolul 18 și în condițiile prevăzute în respectivul articol.

Autoritatea își revizuiște decizia menționată la primul paragraf la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată la trei luni. În cazul în care nu este reînnoită după această perioadă de trei luni, decizia expiră în mod automat.

Statele membre pot solicita Autorității să își reanalizeze decizia. În acest caz, Autoritatea decide în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) paragraful al doilea dacă își menține sau nu decizia.

Autoritatea poate analiza, de asemenea, necesitatea de a interzice sau a restricționa anumite tipuri de activități financiare și, dacă acest lucru este necesar, poate informa Comisia pentru a facilita adoptarea oricărui astfel de interdicții sau restricții.

Articolul 10

Standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Parlamentul European și Consiliul delegă Comisiei competența de a adopta standarde tehnice de reglementare, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a asigura o armonizare consecventă în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare. Autoritatea înaintează aceste proiecte de standarde Comisiei spre aprobare.

Standardele tehnice de reglementare sunt tehnice și nu implică decizii strategice sau de politică publică, iar conținutul lor este delimitat de actele legislative în temeiul cărora sunt elaborate.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproportionale în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul grupului părților interesate relevant menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia îl transmite imediat Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate aproba proiectele de standarde tehnice de reglementare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de reglementare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia retrimite Autorității proiectul de standard tehnic de reglementare, explicând de ce nu îl aprobă sau, după caz, explicând motivele pentru care au fost efectuate modificări. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni, Autoritatea nu a înaintat un proiect modificat al standardului tehnic de reglementare sau a înaintat un proiect de standard tehnic de reglementare modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante sau poate respinge standardul.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de reglementare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de reglementare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate solicita un astfel de proiect și stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care autoritatea nu transmite Comisiei proiectul de standard tehnic de reglementare în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de reglementare prin intermediul unui act delegat în absența unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau recomandări din partea grupurilor părților interesate relevante menționate la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de reglementare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul său de standard tehnic de reglementare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat în al patrulea paragraf, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia poate adopta standardul respectiv.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia îl poate modifica pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante. Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de reglementare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 11

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 7 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 16 decembrie 2010. Comisia prezintă un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competență se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă, în conformitate cu articolul 14.

(2) De îndată ce adoptă un standard tehnic de reglementare, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta standarde tehnice de reglementare îi este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 12-14.

Articolul 12

Revocarea delegării de competențe

(1) Parlamentul European sau de Consiliul pot revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 10.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revocă delegarea de competențe depune eforturi pentru informarea celeilalte instituții și a Comisiei într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în aceasta. Decizia nu aduce atingere standardelor tehnice de reglementare care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Obiecțiuni la standardele tehnice de reglementare

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termen de trei luni de la data notificării standardului tehnic de reglementare adoptat de Comisie. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu trei luni.

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de Autoritate, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni la acesta este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu o lună.

(2) În cazul în care, la expirarea termenului menționat la alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu a formulat obiecțiuni la standardul tehnic de reglementare, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în dispozițiile sale. Standardul tehnic de reglementare poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni cu privire la standardul tehnic de reglementare își prezintă motivele care au stat la baza acestora.

Articolul 14

Neaprobarea sau modificarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Comisia nu aprobă un proiect de standard tehnic de reglementare sau îl modifică în conformitate cu articolul 10, aceasta informează Autoritatea, Parlamentul European și Consiliul, prezentând motivele pentru neaprobare.

(2) După caz, Parlamentul European sau Consiliul poate invita comisarul responsabil, împreună cu președintele Autorității, în termen de o lună de la informarea menționată la alineatul (1), pentru o reuniune ad hoc a comisiei competente a Parlamentului European sau a Consiliului, în vederea prezentării și explicării divergențelor.

Articolul 15

Standarde tehnice de punere în aplicare

(1) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de punere în aplicare, prin intermediul unor acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din TFUE, în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2). Standardele tehnice de punere în aplicare sunt tehnice, nu implică decizii strategice sau opțiuni de politică publică, iar conținutul lor are scopul de a stabili condițiile de punere în aplicare a actelor în cauză. Autoritatea înaintează proiectele sale de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei spre aprobare.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate relevant menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia îl transmite fără întârziere Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate prelungi acest termen cu o lună. Comisia poate aproba proiectul de standard tehnic de punere în aplicare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de punere în aplicare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia îl retrimită Autorității, explicând de ce nu intenționează să îl aprobe sau, după caz, explicând motivele modificărilor pe care le-a efectuat. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al cincilea, Autoritatea nu a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare modificat sau a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare care este modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante sau îl poate respinge.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de punere în aplicare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care Autoritatea nu transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Comisiei în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de punere în aplicare prin intermediul unui act de punere în aplicare și nu pe baza unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau opinia Grupului părților interesate relevant menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al patrulea, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante.

Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de punere în aplicare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 16

Ghiduri și recomandări

(1) În scopul stabilirii de practici consecvente, eficiente și eficace în materie de supraveghere în cadrul SESF, și al garantării aplicării comune, uniforme și coerente a dreptului Uniunii, Autoritatea emite ghiduri și recomandări adresate autorităților competente sau instituțiilor financiare.

(2) Dacă este cazul, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la ghidurile și recomandările în cauză și analizează eventualele costuri și beneficii aferente. Aceste consultări și analize sunt proporționale cu domeniul de aplicare, natura și impactul ghidurilor sau recomandărilor. Autoritatea solicită, de asemenea, după caz, avizul sau opinia Grupului părților interesate relevant menționat la articolul 37.

(3) Autoritățile competente și instituțiile financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta aceste ghiduri și recomandări.

În termen de două luni de la emiterea unui ghid sau a unei recomandări, fiecare autoritate competentă confirmă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze respectivului ghid sau respectivei recomandări. În cazul în care o autoritate competentă nu se conformează sau nu intenționează să se conformeze, aceasta informează Autoritatea, prezentându-și motivele.

Autoritatea dă publicității faptul că autoritatea competentă respectivă nu intenționează să se conformeze ghidului sau recomandării în cauză. Autoritatea poate decide, de asemenea, de la caz la caz, să publice motivele prezentate de autoritatea competentă pentru care nu s-a conformat respectivului ghid sau respectivei recomandări. Autoritatea competentă primește o notificare prealabilă cu privire la această publicare.

Dacă acest lucru este prevăzut de către ghidul sau recomandarea în cauză, instituțiile financiare raportează în mod clar și detaliat dacă respectă ghidul sau recomandarea respectivă.

(4) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la ghidurile și recomandările emise, menționând autoritățile competente care nu s-au conformat acestora, prezentând modalitatea prin care Autoritatea intenționează să se asigure că autoritățile competente în cauză vor respecta recomandările și ghidurile sale în viitor.

Articolul 17

Încălcarea dreptului Uniunii

(1) Atunci când o autoritate competentă nu a aplicat actele menționate la articolul 1 alineatul (2) sau le-a aplicat într-un mod care pare să constituie o încălcare a legislației Uniunii, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare stabilite în conformitate cu articolele 10-15, în special prin negarantarea faptului că o instituție financiară îndeplinește cerințele stabilite în respectivele acte, Autoritatea acționează în conformitate cu competențele prevăzute la alineatele (2), (3) și (6) ale prezentului articol.

(2) La cererea uneia sau mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului, a Comisiei, a Grupului părților interesate relevant, sau din proprie inițiativă și după ce a informat autoritatea competentă vizată, Autoritatea poate ancheta pretinsa încălcare sau neaplicare a dreptului Uniunii.

Fără a aduce atingere competențelor stabilite la articolul 35, autoritatea competentă pune la dispoziția Autorității, fără întârziere, toate informațiile pe care Autoritatea le consideră necesare pentru ancheta sa.

(3) Cel târziu în termen de două luni de la demararea anchetei, Autoritatea poate adresa autorității competente în cauză o recomandare precizând măsurile necesare în vederea respectării dreptului Uniunii.

În termen de zece zile lucrătoare de la primirea recomandării, autoritatea competentă informează Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a garanta respectarea dreptului Uniunii.

(4) Dacă, în termen de o lună de la primirea recomandării Autorității, autoritatea competentă nu s-a conformat legislației Uniunii, Comisia poate, după ce a fost informată de Autoritate sau din proprie inițiativă, să emită un aviz formal prin care să îi ceară autorității competente să ia măsurile necesare pentru a respecta dreptul Uniunii. Avizul formal al Comisiei ține seama de recomandarea Autorității.

Comisia emite un astfel de aviz formal în termen de trei luni de la adoptarea recomandării. Comisia poate prelungi această perioadă cu o lună.

Autoritatea și autoritățile competente transmit Comisiei toate informațiile necesare.

(5) În termen de zece zile lucrătoare de la primirea avizului formal menționat la alineatul (4), autoritatea competentă informează Comisia și Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a se conforma avizului formal respectiv.

(6) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă avizul formal menționat la alineatul (4) în termenul menționat în avizul formal și când este necesară remedierea promptă a nerespectării în vederea menținerii sau restabilirii condițiilor neutre de concurență de pe piață sau în vederea garantării bunei funcționări și a integrității sistemului financiar, Autoritatea poate adopta, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele menționate la articolul 1 alineatul (2) se aplică direct instituțiilor financiare, o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acestuia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

Decizia Autorității este conformă cu avizul formal emis de Comisie în temeiul alineatului (4).

(7) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (6) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Atunci când adoptă o măsură în legătură cu chestiunile care fac obiectul unui aviz formal în temeiul alineatului (4) sau al unei decizii în temeiul alineatului (6), autoritățile competente respectă avizul formal corespunzător sau decizia corespunzătoare, după caz.

(8) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea indică autoritățile competente și instituțiile financiare care nu au respectat avizele formale și deciziile menționate la alineatele (4) și (6) din prezentul articol.

Articolul 18

Măsuri în situații de urgență

(1) În cazul unor evoluții negative care pot periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea, în totalitate sau în parte, a sistemului financiar din Uniune, Autoritatea facilitează în mod activ și, atunci când consideră că este necesar, coordonează eventualele măsuri luate de către autoritățile naționale de supraveghere competente relevante.

Pentru a putea îndeplini acest rol de facilitare și coordonare, Autoritatea este informată pe deplin cu privire la eventualele evoluții relevante și este invitată să participe în calitate de observator la eventualele reuniuni relevante ale autorităților naționale de supraveghere competente.

(2) Consiliul, după consultarea Comisiei și a CERS și, după caz, a AES, poate adopta o decizie adresată Autorității, prin care să se stabilească existența unei situații de urgență în sensul prezentului regulament, în urma unei cereri adresate de către Autoritate, Comisie sau CERS. Consiliul își revizuiște această decizie la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată pe lună. În cazul în care decizia nu este reinnoită la expirarea unui termen de o lună, aceasta expiră în mod automat. Consiliul poate declara întreruperea situației de urgență în orice moment.

În cazul în care CERS sau Autoritatea consideră că ar putea apărea o situație de urgență, acestea emit o recomandare confidențială adresată Consiliului și furnizează acestuia o evaluare a situației. Consiliul evaluează apoi necesitatea convocării unei reuniuni. În cadrul acestui proces, este garantată protecția adecvată a confidențialității.

În cazul în care Consiliul constată existența unei situații de urgență, acesta informează în mod corespunzător fără întârziere Parlamentul European și Comisia.

(3) Atunci când Consiliul a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) și în situații excepționale în care este necesară acțiunea coordonată a autorităților naționale pentru a reacționa la evoluții negative care pot pune în pericol grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia, Autoritatea poate adopta decizii individuale care să impună autorităților competente să ia măsurile necesare în conformitate cu legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) pentru a aborda orice astfel de evoluții prin garantarea faptului că instituțiile financiare și autoritățile competente îndeplinesc cerințele prevăzute în respectiva legislație.

(4) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității menționată la alineatul (3) în termenul prevăzut în respectiva decizie, Autoritatea poate, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) inclusiv în standardele tehnice de reglementare și în standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte, se aplică direct instituțiilor financiare, să adopte o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul respectivei legislații, inclusiv încetarea oricărei activități. Aceasta se aplică numai în situațiile în care o autoritate competentă nu aplică actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu respectivele acte, sau le aplică într-un mod care pare să fie o încălcare vădită a respectivelor acte și dacă este necesară remedierea de urgență pentru restabilirea bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu aspecte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

Articolul 19

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente în contexte transfrontaliere

(1) Fără a aduce atingere competențelor prevăzute la articolul 17, atunci când o autoritate competentă nu este de acord cu procedura sau cu conținutul unei măsuri sau cu lipsa de acțiune din partea unei autorități competente din alt stat membru în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea, la cererea uneia sau mai multor autorități competente în cauză, poate sprijini autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord, în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4) din prezentul articol.

În cazurile prevăzute de legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) și în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, poate fi identificat un dezacord între autoritățile competente din diferite state membre, Autoritatea poate, din proprie inițiativă, să sprijine autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4).

(2) Autoritatea stabilește un termen-limită pentru concilierea autorităților competente, ținând seama de eventualele termene specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), precum și de complexitatea și urgența situației. În această etapă, Autoritatea are rol de mediator.

(3) Dacă autoritățile competente în cauză nu au reușit să ajungă la un acord în cadrul fazei de conciliere menționată la alineatul (2), Autoritatea poate, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 44 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, să ia o decizie prin care să le impună acestora să adopte anumite măsuri sau să se abțină de la adoptarea de măsuri în vederea soluționării chestiunii, cu scopul de a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii, decizia având caracter obligatoriu pentru autoritățile competente vizate.

(4) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității, prin negarantarea faptului că o instituție financiară respectă cerințele care îi sunt direct aplicabile în temeiul actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate adopta o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune. Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu fapte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

(6) În raportul menționat la articolul 50 alineatul (2), președintele Autorității prezintă natura și tipul dezacordurilor survenite între autoritățile competente, înțelegerile la care s-a ajuns și deciziile luate pentru soluționarea unor astfel de dezacorduri.

Articolul 20

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente din sectoare diferite

Comitetul comun, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 19 și 56, soluționează dezacordurile transsectoriale care pot apărea între autorități competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 2 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și respectiv din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 21

Colegiile de supraveghere

(1) Autoritatea contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, eficace și consecvente a colegiilor de supraveghere menționate în Directiva 2009/138/CE și la favorizarea coerenței aplicării dreptului Uniunii de către colegiile de supraveghere. În scopul asigurării convergenței între cele mai bune practici în materie de supraveghere, personalul Autorității are posibilitatea de a participa la activitățile colegiilor de supraveghere, inclusiv la examinări la fața locului efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente.

(2) Autoritatea are un rol de coordonare în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile transfrontaliere din Uniune, ținând seama de riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, menționat la articolul 23.

În sensul prezentului alineat și al alineatului (1) din prezentul articol, Autoritatea este considerată drept „autoritate competentă” în sensul legislației relevante.

Autoritatea poate:

- (a) să colecteze și să ofere toate informațiile relevante, în cooperare cu autoritățile competente, pentru a facilita activitatea colegiului și să înființeze și să gestioneze un sistem central pentru a pune astfel de informații la dispoziția autorităților competente din cadrul colegiului;
 - (b) să inițieze și să coordoneze exerciții de simulare a crizelor la nivelul Uniunii, în conformitate cu articolul 32, pentru a evalua rezistența instituțiilor financiare, în special riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare, astfel cum este menționat la articolul 23, la evoluțiile negative ale pieței precum și o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic în situații de criză, asigurând aplicarea unei metodologii consecvente la nivel național pentru aceste exerciții și, după caz, să adreseze o recomandare autorității competente în vederea corectării aspectelor identificate în cadrul exercițiului de simulare a crizelor;
 - (c) să promoveze activități de supraveghere eficiente și eficace, inclusiv evaluări ale riscurilor la care sunt sau pot fi expuse instituțiile financiare, astfel cum a fost stabilit în cadrul procesului de supraveghere prudențială sau în situații de criză;
 - (d) să supervizeze, în conformitate cu sarcinile și competențele specificate în prezentul regulament, sarcinile îndeplinite de autoritățile competente; și
 - (e) să solicite deliberări suplimentare în cadrul unui colegiu, în toate situațiile în care consideră că decizia ar genera o aplicare incorectă a dreptului Uniunii sau nu ar contribui la obiectivul de convergență între practicile în materie de supraveghere. De asemenea, aceasta poate solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată programarea unei reuniuni a colegiului sau adăugarea unui punct pe ordinea de zi a unei reuniuni.
- (3) Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește dispozițiile referitoare la funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere și poate emite ghiduri și recomandări adoptate în temeiul articolului 16 pentru a promova convergența activităților de supraveghere și a bunelor practici adoptate de colegiile de supraveghere.
- (4) Autoritatea dispune de un rol de mediere, cu efecte obligatorii din punct de vedere juridic, pentru a soluționa dezacordurile dintre autoritățile competente în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19. Autoritatea poate lua decizii în materie de supraveghere care să fie direct aplicabile instituției în cauză, în conformitate cu articolul 19.

Articolul 22

Dispoziții generale

(1) Autoritatea ține seama în mod corespunzător de riscul sistemic, astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Aceasta abordează toate riscurile de perturbare a serviciilor financiare care:

- (a) sunt cauzate de o disfuncționalitate a întregului sistem financiar sau a unor părți ale acestuia; și
- (b) pot să genereze consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală.

Autoritatea ia în considerare, după caz, monitorizarea și evaluarea riscului sistemic, astfel cum au fost desfășurate de CERS și de Autoritate și răspunde avertismentelor și recomandărilor în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

(2) Autoritatea, în colaborare cu CERS și în conformitate cu articolul 23 alineatul (1), elaborează o metodă comună de identificare și măsurare a importanței sistemice, inclusiv indicatori cantitativi și calitativi.

Acești indicatori reprezintă un element critic în determinarea acțiunilor de supraveghere adecvate. Autoritatea va monitoriza gradul de convergență în măsurătorile efectuate în vederea promovării unei metode comune.

(3) Fără a aduce atingere actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea elaborează, dacă este necesar, ghiduri și recomandări suplimentare pentru instituțiile financiare, pentru a ține seama de riscul sistemic prezentat de acestea.

Autoritatea garantează faptul că riscul sistemic prezentat de instituțiile financiare este luat în considerare atunci când sunt elaborate proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în domeniile stabilite în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2).

(4) La solicitarea uneia sau a mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei sau din proprie inițiativă, Autoritatea poate desfășura o investigație pentru un anumit tip de instituție financiară sau tip de produs sau tip de conduită pentru a evalua amenințările potențiale la adresa stabilității sistemului financiar și pentru a formula recomandări corespunzătoare adresate autorităților competente vizate privind măsurile necesare.

În aceste scopuri, Autoritatea poate face uz de competențele care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament, inclusiv în temeiul articolului 35.

(5) Comitetul comun garantează coordonarea globală și trans-sectorială a activităților desfășurate în conformitate cu prezentul articol.

*Articolul 23***Identificarea și măsurarea riscului sistemic**

(1) În consultare cu CERS, Autoritatea elaborează criteriile de identificare și de măsurare a riscului sistemic și un sistem corespunzător de simulare de criză care să includă o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic care poate fi prezentat de instituțiile financiare în situații de criză.

Autoritatea elaborează un sistem corespunzător de simulare de criză care să ajute la identificarea acelor instituții financiare care pot prezenta un risc sistemic. Aceste instituții sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(2) Autoritatea ține seama pe deplin de abordările internaționale relevante în elaborarea criteriilor de identificare și de măsurare a riscului sistemic care poate fi prezentat de instituțiile de asigurare, reasigurare și de pensii ocupaționale, inclusiv cele stabilite de Consiliul de Stabilitate Financiară, Fondul Monetar Internațional, Asociația Internațională a Controlorilor de Asigurări și Banca Reglementelor Internaționale.

*Articolul 24***Capacitatea permanentă de a răspunde riscurilor sistemice**

(1) Autoritatea se asigură că dispune de capacitatea specializată și permanentă de a răspunde în mod eficace materializării riscurilor sistemice menționate la articolele 22 și 23 și, în special, în ceea ce privește instituțiile care prezintă un risc sistemic.

(2) Autoritatea îndeplinește sarcinile care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament și al legislației menționate la articolul 1 alineatul (2), și contribuie la garantarea unei sistem coerent și coordonat de gestionare și de soluționare a crizelor în Uniune.

*Articolul 25***Planuri de redresare și de restructurare**

(1) Autoritatea contribuie și participă în mod activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare eficace și coerente, a procedurilor în situații de urgență și a măsurilor preventive pentru a minimaliza impactul sistemic al oricărei disfuncționalități.

(2) Autoritatea poate identifica cele mai bune practici care urmăresc facilitarea restructurării instituțiilor falimentare și, în special, a grupurilor transfrontaliere, prin modalități care să evite contaminarea, asigurând disponibilitatea instrumentelor adecvate, inclusiv a resurselor suficiente, și permițând ca situația instituțiilor sau a grupului să fie soluționată în mod ordonat, eficient din punct de vedere al costurilor și rapid.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, astfel cum se prevede în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-15.

*Articolul 26***Elaborarea unei rețele europene de scheme de garantare a asigurărilor naționale**

Autoritatea poate contribui la evaluarea necesității existenței unei rețele europene de scheme de garantare a asigurărilor naționale care să fie finanțată în mod corespunzător și suficient de armonizată.

*Articolul 27***Prevenirea, gestionarea și soluționarea situațiilor de criză**

Comisia poate cere Autorității să contribuie la evaluarea menționată la articolul 242 din Directiva 2009/138/CE, în special în ceea ce privește cooperarea dintre autoritățile de supraveghere și funcționalitatea colegiilor de supraveghere, a practicilor de supraveghere referitoare la suplimentările de capital, evaluarea beneficiului rezultat din consolidarea supravegherii de grup și gestionarea capitalului în cadrul unui grup de întreprinderi de asigurare sau reasigurare, inclusiv măsuri posibile de consolidare a gestionării transfrontaliere a grupurilor de asigurare, în special în ceea ce privește gestionarea riscurilor și activelor, putând raporta cu privire la orice noi evoluții și progrese înregistrate în ceea ce privește:

- (a) un cadru armonizat pentru intervenția timpurie;
- (b) practicile de gestionare centralizată a riscului de grup și funcționarea modelelor interne de grup, inclusiv simulările de criză;
- (c) tranzacțiile intra-grup și concentrările de riscuri;
- (d) comportamentul diversificării și efectele concentrării în timp;
- (e) un cadru armonizat în ceea ce privește transferabilitatea activelor, procedurile de insolvență și dizolvare care elimină barierele impuse de compania națională în cauză sau de legea societăților comerciale în calea transferabilității activelor;
- (f) un nivel echivalent de protecție a titularilor de polițe de asigurare și a beneficiarilor întreprinderilor din același grup, în special în situații de criză;
- (g) o soluție armonizată și finanțată corespunzător la nivelul Uniunii pentru schemele de garantare a asigurărilor.

Ținând seama de litera (f), Autoritatea poate raporta și referitor la orice noi evoluții și progrese înregistrate cu privire la un set de acțiuni de gestionare a crizelor coordonate la nivel național, inclusiv necesitatea unui sistem de mecanisme de finanțare coerente și credibile, cu instrumente de finanțare adecvate.

Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum se prevede în articolul 81, va analiza în special posibilitatea consolidării rolului Autorității în cadrul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză.

Articolul 28

Delegarea de sarcini și responsabilități

(1) Autoritățile competente pot, cu acordul autorității delegate, să delege sarcini și responsabilități Autorității sau altor autorități competente, sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol. Statele membre pot crea mecanisme specifice privind delegarea de responsabilități, care trebuie respectate înainte ca autoritățile lor competente să încheie astfel de acorduri de delegare și pot limita mandatul delegării la nivelul necesar pentru supravegherea eficace a instituțiilor sau grupărilor financiare transfrontaliere.

(2) Autoritatea stimulează și facilitează delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente prin identificarea sarcinilor și responsabilităților care pot fi delegate sau realizate în comun și prin promovarea celor mai bune practici.

(3) Delegarea de responsabilități conduce la realocarea competențelor prevăzute în actele menționate la articolul 1 alineatul (2). Legea autorității delegate reglementează procedura, aplicarea și căile de atac administrative și judiciare cu privire la responsabilitățile delegate.

(4) Autoritățile competente informează Autoritatea cu privire la acordurile de delegare pe care intenționează să le încheie. Autoritățile competente aplică acordurile cel mai devreme la o lună după notificarea Autorității.

Autoritatea poate emite un aviz cu privire la acordul propus în termen de o lună după ce a fost informată.

Autoritatea publică prin mijloace adecvate toate acordurile de delegare încheiate de autoritățile competente, pentru a se asigura că toate părțile interesate sunt informate corespunzător.

Articolul 29

Cultura comună de supraveghere

(1) Autoritatea joacă un rol activ în elaborarea unei culturi comune de supraveghere la nivelul Uniunii și a unor practici de supraveghere consecvente, precum și în garantarea unor proceduri uniforme și a unor abordări coerente în ansamblul Uniunii. Autoritatea efectuează cel puțin următoarele activități:

- (a) furnizarea de avize autorităților competente;
- (b) promovarea unui schimb de informații bilateral și multilateral efectiv între autoritățile competente, respectându-se pe deplin dispozițiile aplicabile în materie de confidențialitate și de protecție a datelor prevăzute de legislația Uniunii în domeniu;

(c) participarea la elaborarea unor standarde de supraveghere de înaltă calitate și uniforme, inclusiv a standardelor de raportare și a standardelor internaționale de contabilitate, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3);

(d) reexaminarea aplicării standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare relevante adoptate de Comisie, a ghidurilor și recomandărilor emise de Autoritate și propunerea de amendamente atunci când este necesar; și

(e) elaborarea de programe de formare sectoriale și transsectoriale, facilitarea schimburilor de personal și încurajarea autorităților competente să intensifice utilizarea programelor de detașare și a altor instrumente.

(2) Autoritatea poate, dacă este cazul, să elaboreze noi instrumente practice și de convergență pentru promovarea abordărilor și practicilor comune în materie de supraveghere.

Articolul 30

Evaluări inter pares ale autorităților competente

(1) Autoritatea organizează și realizează periodic evaluări *inter pares* ale unor activități sau ale tuturor activităților autorităților competente, pentru a consolida consecvența rezultatelor supravegherii. În acest scop, Autoritatea elaborează metode pentru a permite evaluarea obiectivă și compararea autorităților analizate. La efectuarea evaluărilor *inter pares* se ține seama de informațiile existente și evaluările efectuate deja cu privire la autoritatea competentă în cauză.

(2) Evaluarea *inter pares* cuprinde următoarele elemente, fără a se limita la acestea:

(a) gradul de adecvare al resurselor și al acordurilor privind guvernarea ale autorității competente, în special din punctul de vedere al aplicării efective a standardelor tehnice de reglementare și standardelor tehnice de punere în aplicare menționate la articolele 10-15 și a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și al capacității de a răspunde la evoluțiile pieței;

(b) gradul de convergență atins în aplicarea dreptului Uniunii și în ceea ce privește practicile de supraveghere, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare, ghidurile și recomandările adoptate în temeiul articolelor 10-16, precum și măsura în care practicile de supraveghere îndeplinesc obiectivele prevăzute de dreptul Uniunii;

(c) cele mai bune practici dezvoltate de unele autorități competente a căror adoptare ar putea fi benefică pentru alte autorități competente;

(d) eficacitatea și gradul de convergență atins în ceea ce privește executarea dispozițiilor adoptate pentru punerea în aplicare a dreptului Uniunii, inclusiv măsurile și sancțiuni administrative aplicate persoanelor responsabile în cazul nerespectării acestor dispoziții.

(3) Pe baza evaluării *inter pares*, Autoritatea poate emite ghiduri și recomandări în conformitate cu articolul 16. În temeiul acestui articol, autoritățile competente depun eforturi pentru a urma respectivele ghiduri și recomandări. Autoritatea ține seama de rezultatul evaluării *inter pares* atunci când elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare în conformitate cu articolele 10-15.

(4) Autoritatea pune la dispoziția publicului cele mai bune practici care pot fi identificate pe baza evaluărilor *inter pares*. În plus, toate celelalte rezultate ale evaluărilor *inter pares* pot fi făcute publice sub rezerva acordului autorității competente care face obiectul evaluării *inter pares*.

Articolul 31

Funcția de coordonare

Autoritatea îndeplinește un rol de coordonare generală între autoritățile competente, în special în cazul unor evoluții negative care ar putea pune în pericol buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea sistemului financiar din Uniune.

Autoritatea promovează o reacție coordonată la nivelul Uniunii, printre altele prin:

- (a) facilitarea schimbului de informații între autoritățile competente;
- (b) determinarea sferei și, în măsura în care este posibil și oportun, verificarea fiabilității informațiilor care trebuie puse la dispoziția tuturor autorităților competente în cauză;
- (c) fără a aduce atingere articolului 19, efectuarea medierii facultative la cererea autorităților competente sau din proprie inițiativă;
- (d) notificarea imediată a CERS cu privire la orice posibilă situație de urgență;
- (e) adoptarea tuturor măsurilor necesare în cazul unor evoluții care pot pune în pericol funcționarea piețelor financiare în vederea facilitării coordonării acțiunilor întreprinse de autoritățile competente relevante;
- (f) centralizarea informațiilor primite în conformitate cu articolele 21 și 35 de la autoritățile competente ca rezultat al obligațiilor legale de raportare pentru instituțiile active în mai multe state membre; Autoritatea comunică aceste informații celorlalte autorități competente vizate.

Articolul 32

Evaluarea evoluțiilor pieței

(1) Autoritatea monitorizează și evaluează evoluțiile pieței în domeniul său de competență și, atunci când este necesar, informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), CERS, Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la tendințele microprudențiale importante, riscurile potențiale și punctele vulnerabile. Autoritatea include în evaluările sale o analiză economică a piețelor pe care operează instituțiile financiare, precum

și o evaluare a impactului evoluțiilor potențiale ale pieței asupra respectivelor instituții.

(2) În colaborare cu CERS, Autoritatea inițiază și coordonează evaluările la nivelul Uniunii ale rezistenței instituțiilor financiare la evoluțiile negative ale pieței. În acest scop, ea elaborează următoarele elemente, care urmează să fie aplicate de autoritățile competente:

- (a) metodologii comune pentru evaluarea efectului scenariilor economice asupra pozițiilor financiare ale unei instituții;
- (b) abordări comune ale comunicărilor cu privire la rezultatele acestor evaluări ale rezistenței instituțiilor financiare;
- (c) metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care anumite produse sau procese de distribuție îl au asupra poziției financiare a unei instituții și asupra titularilor de polițe, membrilor regimurilor de pensii, beneficiarilor și informării clienților.

(3) Fără a aduce atingere sarcinilor CERS stabilite prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Autoritatea pune la dispoziția Parlamentului, Consiliului, Comisiei și CERS evaluări ale tendințelor, riscurilor potențiale și punctelor vulnerabile în domeniul său de competență, cel puțin o dată pe an și mai frecvent dacă este necesar.

Autoritatea introduce o clasificare a principalelor riscuri și puncte vulnerabile în respectivele evaluări și recomandă, atunci când este necesar, măsuri preventive sau corective.

(4) Autoritatea garantează o acoperire adecvată a evoluțiilor, riscurilor și punctelor vulnerabile transsectoriale, cooperând îndeaproape cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 33

Relații internaționale

(1) Fără a aduce atingere competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, Autoritatea poate stabili contacte și încheia acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere, organizațiile internaționale și cu administrațiile din țări terțe. Aceste acorduri nu creează obligații juridice pentru Uniune sau pentru statele membre ale acesteia și nici nu împiedică statele membre sau autoritățile lor competente să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu respectivele țări terțe.

(2) Autoritatea contribuie la pregătirea deciziilor în materie de echivalență în ceea ce privește sistemele de supraveghere din țări terțe în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

(3) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea prezintă acordurile administrative convenite cu organizațiile internaționale sau cu administrațiile țărilor terțe și sprijinul oferit în pregătirea deciziilor în materie de echivalență.

Articolul 34

Alte atribuții

(1) Autoritatea poate, la cererea Parlamentului European, a Consiliului, sau a Comisiei, sau din proprie inițiativă, să emită avize destinate Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind orice aspecte referitoare la domeniul său de competență.

(2) În ceea ce privește evaluările prudențiale ale fuziunilor și achizițiilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/49/CEE și al Directivelor 2002/83/CE și 2005/68/CE, astfel cum au fost modificate prin Directiva 2007/44/CE și care, în conformitate cu directivele respective, necesită consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre, Autoritatea poate emite și publica, la cererea uneia dintre autoritățile competente în cauză, un aviz cu privire la o evaluare prudențială, mai puțin în raport cu criteriile de la articolul 15b alineatul (1) litera (e) din Directiva 92/49/CEE, articolul 15b alineatul (1) litera (e) din Directiva 2002/83/CE și articolul 19a alineatul (1) litera (e) din Directiva 2005/68/CE. Avizul se emite prompt și în orice caz înainte de finalul perioadei de evaluare în conformitate cu Directiva 92/49/CEE și Directivele 2002/83/CE și 2005/68/CE, astfel cum au fost modificate prin Directiva 2007/44/CE. Articolul 35 se aplică domeniilor cu privire la care autoritatea poate emite un aviz.

Articolul 35

Colectarea informațiilor

(1) La cererea Autorității, autoritățile competente ale statelor membre furnizează Autorității toate informațiile necesare pentru îndeplinirea mandatului conferit acesteia prin prezentul regulament, cu condiția ca destinatarul să aibă în mod legal acces la informațiile relevante și ca solicitarea de informații să fie proporțională cu natura mandatului în cauză.

(2) Autoritatea poate, de asemenea, solicita ca informațiile să-i fie transmise la intervale regulate și în formate specificate. Astfel de solicitări se efectuează, acolo unde este posibil, formate de raportare comune.

(3) La cererea justificată corespunzător a unei autorități competente dintr-un stat membru, Autoritatea poate oferi orice informație necesară pentru a permite autorității competente respective să își îndeplinească atribuțiile în conformitate cu obligațiile de secret profesional stabilite în legislația sectorială și la articolul 70.

(4) Înainte de a solicita informații în conformitate cu prezentul articol și pentru a evita duplicarea obligațiilor de raportare, Autoritatea ia în considerare statisticile existente relevante întocmite și difuzate de Sistemul Statistic European și de Sistemul European al Băncilor Centrale.

(5) Atunci când informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util de către autoritățile competente, Autoritatea poate adresa o cerere justificată corespunzător și motivată altor autorități de supraveghere, ministerului responsabil pentru finanțe, în cazul în care acesta are la dispoziția sa informații prudențiale, băncii centrale naționale sau institutului statistic al statului membru în cauză.

(6) În cazul în care informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util în temeiul alineatelor (1) sau (5), Autoritatea poate adresa direct instituțiilor financiare implicate o cerere justificată corespunzător și motivată. În aceasta se explică de ce sunt necesare informațiile referitoare la instituțiile financiare implicate.

Autoritatea informează autoritățile competente în cauză cu privire la cereri în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (5).

La solicitarea autorității, autoritățile competente sprijină Autoritatea în procesul de colectare a acestor informații.

(7) Autoritatea poate utiliza informațiile confidențiale primite în temeiul prezentului articol exclusiv în scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 36

Relația cu CERS

(1) Autoritatea cooperează îndeaproape și regulat cu CERS.

(2) Autoritatea furnizează CERS, în timp util, informații regulate necesare pentru ca acesta să-și poată îndeplini atribuțiile. Orice date necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, care nu apar într-o formă sintetică sau agregată se furnizează CERS fără întârziere la primirea unei cereri motivate, după cum se menționează la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Autoritatea, în cooperare cu CERS, instituie proceduri interne adecvate pentru transmiterea informațiilor confidențiale, în special a informațiilor legate de instituțiile financiare individuale.

(3) Autoritatea garantează, în conformitate cu alineatele (4) și (5), că avertismentelor și recomandărilor emise de CERS menționate la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 li se dă curs în mod corespunzător.

(4) La primirea unui avertisment sau unei recomandări din partea CERS adresată Autorității, Autoritatea convoacă fără întârziere o întrunire a consiliului supraveghetorilor și evaluează implicațiile avertismentului sau recomandării în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor sale.

Autoritatea decide, prin procedura adecvată de luare a deciziilor, cu privire la orice măsuri care trebuie luate în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin prezentul regulament în vederea soluționării problemelor identificate în avertismente și recomandări.

Dacă nu acționează pe baza unei recomandări, Autoritatea explică CERS și Consiliului motivele acestei inacțiuni.

(5) La primirea unui avertisment sau a unei recomandări din partea CERS, adresată unei autorități naționale de supraveghere competente, Autoritatea face uz, după caz, de competențele conferite prin prezentul regulament pentru a garanta că avertismentului sau recomandării i se dă curs în timp util.

Atunci când destinatarul intenționează să nu dea curs recomandării CERS, acesta informează consiliul supraveghetorilor și discută cu acesta motivele inacțiunii sale.

Autoritatea competentă ține seama în mod corespunzător de opiniile consiliului supraveghetorilor atunci când informează Consiliul și CERS, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

(6) În îndeplinirea sarcinilor stabilite în prezentul regulament, Autoritatea ține seama în cea mai mare măsură de avertismentele și recomandările CERS.

Articolul 37

Grupul părților interesate din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și grupul părților interesate din domeniul pensiilor ocupaționale

(1) În vederea facilitării consultării cu părțile interesate în domeniul care sunt relevante pentru sarcinile Autorității, se înființează grupul părților interesate din domeniul asigurărilor și reasigurărilor și grupul părților interesate din domeniul pensiilor ocupaționale (denumit în continuare în mod colectiv „grupurile părților interesate”). Grupurile părților interesate sunt consultate cu privire la acțiunile întreprinse în conformitate cu articolele 10-15 referitor la standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare și, după caz și în măsura în care acestea nu privesc instituții financiare individuale, în conformitate cu articolul 16 referitor la ghiduri și recomandări. În cazul în care trebuie să se ia urgent măsuri, iar consultarea nu este posibilă, Grupurile părților interesate sunt informate de îndată ce este posibil.

Grupurile părților interesate se reunesc de cel puțin patru ori pe an. Acestea pot discuta împreună teme de interes comun și se informează reciproc cu privire la alte aspecte aflate în discuție.

Membrii unui grup de părți interesate pot fi membri și în celălalt grup de părți interesate.

(2) Grupul părților interesate din domeniul asigurărilor și reasigurărilor este compus din 30 de membri, reprezentând în proporții echilibrate întreprinderile de asigurare și reasigurare și intermediarii de asigurări care operează în Uniune, reprezentanții angajaților acestora, precum și consumatorii, utilizatorii serviciilor de asigurare și reasigurare, reprezentanții ai IMM-urilor și reprezentanții ai asociațiilor profesionale relevante. Cel puțin cinci dintre membrii săi sunt reprezentanți independenți de vârf din mediul academic. Zece dintre membrii săi reprezintă întreprinderi

de asigurare, întreprinderi de reasigurare sau intermediari de asigurări, iar trei dintre aceștia reprezintă cooperative de asigurare și reasigurare.

(3) Grupul părților interesate din domeniul pensiilor ocupaționale este compus din 30 de membri, reprezentând în proporții echilibrate instituții de furnizare de pensii ocupaționale care operează în Uniune, reprezentanții ai angajaților, reprezentanții ai beneficiarilor, reprezentanții ai IMM-urilor și reprezentanții ai asociațiilor profesionale relevante. Cel puțin cinci dintre membrii săi sunt reprezentanți independenți de vârf din mediul academic. Zece dintre membrii săi reprezintă instituții de furnizare de pensii ocupaționale.

(4) Membrii grupurilor părților interesate sunt numiți de consiliul supraveghetorilor, în urma unor propuneri din partea părților interesate. În luarea deciziei sale, consiliul supraveghetorilor asigură, în măsura în care este posibil, un echilibru geografic și de gen adecvat și o reprezentare corespunzătoare a părților interesate la nivelul Uniunii.

(5) Autoritatea furnizează toate informațiile necesare, sub rezerva respectării secretului profesional, astfel cum se prevede la articolul 70, și asigură asistența de secretariat adecvată pentru Grupurile părților interesate. Se acordă o compensație adecvată pentru membrii Grupurilor părților interesate care reprezintă organizații non-profit, cu excepția reprezentanților industriei. În cadrul Grupurilor părților interesate se pot înființa grupuri de lucru pe probleme tehnice. Membrii Grupurilor părților interesate din domeniul bancar au un mandat de doi ani și jumătate, după care are loc o nouă procedură de selecție.

Membrii Grupurilor părților interesate pot avea două mandate succesive.

(6) Grupurile părților interesate pot transmite Autorității avize și opinii pentru orice subiect legat de atribuțiile Autorității, acordând o atenție deosebită sarcinilor menționate la articolele 10-16 și la articolele 29, 30 și 32.

(7) Grupurile părților interesate își adoptă propriul regulament de procedură cu o majoritate de două treimi a membrilor săi.

(8) Autoritatea publică avizele și opiniile grupurilor părților interesate precum și rezultatele consultărilor acestora.

Articolul 38

Măsuri de salvagardare

(1) Autoritatea se asigură că nicio decizie adoptată în temeiul articolului 18 sau 19 nu afectează în niciun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

(2) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 19 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate notifica Autorității și Comisiei, în termen de două săptămâni de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

În termen de o lună de la notificarea efectuată de statul membru, Autoritatea informează statele membre dacă își menține, modifică sau revocă decizia. În cazul în care decizia se menține sau se modifică, Autoritatea precizează că responsabilitățile fiscale nu sunt afectate.

În cazul în care Autoritatea își menține decizia, Consiliul decide, cu majoritatea voturilor exprimate, în cadrul uneia dintre reuniunile sale, cel târziu la două luni după ce Autoritatea a informat statul membru în conformitate cu al patrulea paragraf, dacă decizia Autorității se menține.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să mențină decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al cincilea, decizia Autorității își încetează efectele.

(3) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 18 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate informa Autoritatea, Comisia și Consiliul, în termen de trei zile lucrătoare de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, cu privire la faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

Consiliul convoacă, în termen de zece zile lucrătoare, o reuniune și decide, cu o majoritate simplă a membrilor, cu privire la încetarea efectelor deciziei Autorității.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să revoce decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al patrulea, suspendarea deciziei Autorității încetează.

(4) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), Consiliul a luat decizia de a nu revoca decizia Autorității referitoare la articolul 18 alineatul (3), iar statul membru în cauză consideră în continuare că respectiva decizie a Autorității afectează responsabilitatea sa fiscală, statul membru respectiv poate informa Comisia și Autoritatea și poate solicita Consiliului să reexamineze chestiunea. Statul membru în cauză precizează în mod clar motivele pentru care nu este de acord cu decizia Consiliului.

În termen de patru săptămâni de la notificarea menționată la primul paragraf, Consiliul își confirmă decizia inițială sau ia o altă decizie în conformitate cu alineatul (3).

Consiliul poate prelungi termenul de patru săptămâni cu încă patru săptămâni, dacă circumstanțele impun acest lucru.

(5) Orice utilizare abuzivă a prezentului articol, în special în legătură cu o decizie a Autorității care nu are un impact fiscal semnificativ sau substanțial, este interzisă deoarece este incompatibilă cu piața internă.

Articolul 39

Procedurile decizionale

(1) Înainte de a lua deciziile prevăzute în prezentul regulament, Autoritatea informează orice destinatar identificat cu privire la intenția sa de a adopta o decizie, fixând un termen limită în care destinatarul își poate exprima părerea cu privire la problema în cauză, ținând seama pe deplin de urgența, complexitatea și posibilele consecințe ale situației. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis recomandărilor menționate la articolul 17 alineatul (3).

(2) Deciziile Autorității menționează motivele pe care se bazează.

(3) Destinatarii deciziilor Autorității sunt informați cu privire la căile de atac disponibile în temeiul prezentului regulament.

(4) Atunci când Autoritatea a luat o decizie în temeiul articolului 18 alineatele (3) sau (4), aceasta reexaminează periodic respectiva decizie.

(5) Deciziile pe care Autoritatea le adoptă în temeiul articolelor 17, 18 sau 19 se publică și menționează identitatea autorității competente sau a instituției financiare implicate, precum și conținutul principal al deciziei, cu excepția cazului în care o astfel de publicare este în conflict cu interesul legitim al instituțiilor financiare în ceea ce privește protecția secretelor comerciale sau ar putea periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia.

CAPITOLUL III

ORGANIZARE

SECȚIUNEA 1

Consiliul Supraveghetorilor

Articolul 40

Componență

(1) Consiliul supraveghetorilor este alcătuit din:

- (a) președintele fără drept de vot;
- (b) șefii autorităților publice naționale cu competență de supraveghere a instituțiilor financiare din fiecare stat membru, care se reunesc personal cel puțin de două ori pe an;
- (c) un reprezentant fără drept de vot din partea Comisiei;
- (d) un reprezentant fără drept de vot din partea CERS;
- (e) un reprezentant fără drept de vot al fiecăreia dintre celelalte două autorități europene de supraveghere

(2) Consiliul supraveghetorilor convoacă periodic întâlniri cu Grupul părților interesate din domeniul bancar, cel puțin de două ori pe an.

(3) Fiecare autoritate competentă este responsabilă de numirea în cadrul ei a unui supleant la nivel înalt, care poate înlocui membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) în cazul în care respectiva persoană nu poate participa.

(4) În statele membre în care există mai mult de o autoritate cu responsabilități de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile respective convin asupra unui reprezentant comun. Cu toate acestea, în cazul în care un anumit subiect care urmează să fie discutat de consiliul supraveghetorilor nu ține de competența autorității naționale reprezentate de membrul menționat la alineatul (1) litera (b), membrul respectiv poate aduce un reprezentant al autorității naționale competente, care nu are drept de vot.

(5) Consiliul supraveghetorilor poate decide să admită observatori.

Directorul executiv poate participa la reuniunile consiliului supraveghetorilor, fără a avea drept de vot.

Articolul 41

Comitete și grupuri interne

(1) Consiliul supraveghetorilor poate stabili comitete și grupuri interne pentru sarcini specifice atribuite consiliului supraveghetorilor și poate prevedea delegarea unor sarcini și decizii clar definite către comitetele și grupurile interne, către consiliul de administrație sau către președinte.

(2) În vederea îndeplinirii scopurilor prevăzute la articolul 19, consiliul supraveghetorilor convoacă un grup independent, care să faciliteze soluționarea în mod imparțial a dezacordului, compus din președinte și doi dintre membri, care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente care sunt implicate în dezacord și care nu au niciun interes în conflictul în cauză și nici legături directe cu autoritățile competente implicate.

(3) Sub rezerva articolului 19 alineatul (2), acest grup propune consiliului supraveghetorilor o decizie spre adoptare finală în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) al treilea paragraf.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă regulamentul de procedură al grupului menționat la alineatul (2).

Articolul 42

Independența

În exercitarea atribuțiilor care conferite consiliului supraveghetorilor în temeiul prezentului regulament, președintele și membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său și nu solicită sau nu acceptă instrucțiuni din partea instituțiilor sau organelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărei entități publice sau private.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze membrii consiliului supraveghetorilor în executarea atribuțiilor lor.

Articolul 43

Atribuții

(1) Consiliul supraveghetorilor oferă consiliere pentru lucrările Autorității și este responsabil cu luarea deciziilor menționate la capitolul II.

(2) Consiliul supraveghetorilor adoptă avize, recomandări și decizii și emite opiniile menționate la capitolul II.

(3) Consiliul supraveghetorilor numește președintele.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă, înainte de data de 30 septembrie a fiecărui an, pe baza unei propuneri din partea consiliului de administrație, programul de lucru al Autorității pentru anul următor și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(5) La propunerea consiliului de administrație, consiliul supraveghetorilor adoptă raportul anual privind activitățile Autorității, inclusiv privind îndeplinirea sarcinilor președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl transmite până la data de 15 iunie a fiecărui an Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, Curții de Conturi și Comitetului Economic și Social European. Raportul se publică.

(6) Consiliul supraveghetorilor adoptă programul de lucru multianual al Autorității și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru multianual se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(7) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul în conformitate cu articolul 63.

(8) Consiliul supraveghetorilor își exercită funcția de autoritate disciplinară în raport cu președintele și directorul executiv și poate să îi revoce pe aceștia în conformitate cu articolul 48 alineatul (5) și, respectiv, cu articolul 51 alineatul (5).

Articolul 44

Luarea deciziilor

(1) Deciziile consiliului supraveghetorilor se iau cu majoritatea simplă a membrilor. Fiecare membru dispune de un vot.

În ceea ce privește actele specificate la articolele 10-16 și măsurile și deciziile adoptate în temeiul articolului 9 alineatul (5) al treilea paragraf și în temeiul capitolului VI și prin derogare de la primul paragraf al prezentului alineat, consiliul supraveghetorilor ia decizii cu o majoritate calificată a membrilor săi, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii.

În ceea ce privește deciziile menționate la articolul 19 alineatul (3), referitor la deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup se consideră adoptată dacă este aprobată cu o majoritate simplă, cu excepția cazului în care este respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul nr. 36 privind dispozițiile tranzitorii.

Pentru toate celelalte decizii menționate la articolul 19 alineatul (3), decizia propusă de grup se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor consiliului supraveghetorilor. Fiecare membru dispune de un vot.

(2) Întrunirile consiliului supraveghetorilor sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

(3) Consiliul supraveghetorilor își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(4) Regulamentul de procedură prevede în detaliu condițiile de vot, inclusiv, dacă este cazul, regulile referitoare la cvorum. Membrii fără drept de vot și observatorii, cu excepția președintelui și a directorului executiv, nu participă la nicio discuție din cadrul consiliului supraveghetorilor referitoare la instituțiile financiare individuale, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolul 75 alineatul (3) sau în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

SECȚIUNEA 2

Consiliul de Administrație

Articolul 45

Componență

(1) Consiliul de administrație se compune din președinte și alți șase membri ai consiliului supraveghetorilor, aleși de către și dintre membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor.

În afară de președinte, fiecare membru al consiliului de administrație are un supleant, care îl poate înlocui dacă nu poate participa.

Mandatul membrilor aleși de consiliul supraveghetorilor este de doi ani și jumătate. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată. Componența consiliului de administrație este echilibrată și proporțională și reflectă Uniunea în ansamblu. Mandatele se suprapun și se aplică un sistem corespunzător de rotație.

(2) Deciziile consiliului de administrație se adoptă cu majoritatea membrilor prezenți. Fiecare membru dispune de un vot.

Directorul executiv și un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile consiliului de administrație, fără a avea drept de vot.

Reprezentantul Comisiei are dreptul de a vota asupra aspectelor menționate la articolul 63.

Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(3) Reuniunile consiliului de administrație sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea cel puțin a unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

Consiliul de administrație se întrunește înaintea fiecărei reuniuni a consiliului supraveghetorilor și ori de câte ori consiliul de administrație consideră necesar. Consiliul de administrație se întrunește cel puțin de cinci ori pe an.

(4) Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură, să fie asistați de consultanți sau de experți. Membrii fără drept de vot, cu excepția directorului executiv, nu participă la discuțiile din cadrul consiliului de administrație referitoare la instituțiile financiare individuale.

Articolul 46

Independența

Membrii consiliului de administrație acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său, nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii consiliului de administrație în exercitarea sarcinilor acestora.

Articolul 47

Atribuții

(1) Consiliul de administrație se asigură că Autoritatea își duce la îndeplinire misiunea și își exercită atribuțiile care îi revin în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Consiliul de administrație propune un program de lucru anual și multianual spre adoptare de consiliul supraveghetorilor.

(3) Consiliul de administrație își exercită competențele bugetare în conformitate cu articolele 63 și 64.

(4) Consiliul de administrație adoptă planul privind politica de personal al Autorității și, în temeiul articolului 68 alineatul (2), măsurile de aplicare necesare ale Statutului funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”).

(5) Consiliul de administrație adoptă dispozițiile speciale privind dreptul de acces la documentele Autorității, în conformitate cu articolul 72.

(6) Consiliul de administrație propune un raport anual referitor la activitățile Autorității, inclusiv la sarcinile președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl prezintă consiliului supraveghetorilor spre aprobare.

(7) Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(8) Consiliul de administrație numește și revocă membrii comisiei de apel, în conformitate cu articolul 58 alineatele (3) și (5).

SECȚIUNEA 3

Președintele

Articolul 48

Numire și atribuții

(1) Autoritatea este reprezentată de un președinte, care este un expert independent cu normă întreagă.

Președintele este responsabil cu pregătirea lucrărilor consiliului supraveghetorilor și prezidează întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(2) Președintele este numit de consiliul supraveghetorilor, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea instituțiilor financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, în urma unei proceduri de selecție deschise.

Înainte de a-și prelua funcțiile și în termen de o lună de la selecționarea de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European poate, după audierea candidatului selecționat de consiliul supraveghetorilor, să prezente obiecții cu privire la desemnarea persoanei selecționate.

De asemenea, consiliul supraveghetorilor alege dintre membrii săi un supleant care preia funcțiile președintelui în absența acestuia. Acest supleant nu este ales dintre membrii consiliului de administrație.

(3) Mandatul președintelui este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al președintelui, consiliul supraveghetorilor evaluează:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare respectiva evaluare, consiliul supraveghetorilor poate prelungi mandatul președintelui dacă acest lucru este aprobat de Parlamentul European.

(5) Președintele poate fi revocat doar de Parlamentul European pe baza unei decizii adoptate de consiliul supraveghetorilor.

Președintele nu poate împiedica consiliul supraveghetorilor să discute chestiuni legate de persoana sa, în special necesitatea revocării sale, și nu poate fi implicat în deliberări referitoare la astfel de chestiuni.

Articolul 49

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile președintelui, acesta din urmă nu poate nici solicita, nici accepta instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze președintele în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor, președintele, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor numiri sau beneficii.

Articolul 50

Raportare

(1) Parlamentul European și Consiliul pot invita președintele sau supleantul acestuia, respectând pe deplin independența acestora, să facă o declarație. Președintele face o declarație în fața Parlamentului European și răspunde la toate întrebările adresate de membrii acestuia, ori de câte ori i se solicită acest lucru.

(2) Președintele prezintă Parlamentului European, la cerere și cu cel puțin 15 zile înainte de declarația menționată la alineatul (1), un raport scris privind principalele activități ale Autorității.

(3) În plus față de informațiile menționate la articolele 11-18 și la articolele 20 și 33, raportul include, de asemenea, orice informații relevante solicitate ad-hoc de Parlamentul European.

SECȚIUNEA 4

Directorul executiv

Articolul 51

Numire

(1) Autoritatea este gestionată de un director executiv, care este un expert independent cu normă întreagă.

(2) Directorul executiv este numit de consiliul supraveghetorilor, după confirmarea de către Parlamentul European și în urma unei proceduri de selecție deschisă, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea participanților la piețele financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, precum și în materie de management.

(3) Mandatul directorului executiv este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al directorului executiv, consiliul supraveghetorilor evaluează în special:

- (a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;
- (b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare evaluarea menționată la primul paragraf, consiliul supraveghetorilor poate prelungi o dată mandatul directorului executiv.

(5) Directorul executiv poate fi revocat doar în urma unei decizii a consiliului supraveghetorilor.

Articolul 52

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului de administrație, respectiv rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile directorului executiv, acesta din urmă nu trebuie nici să solicite, nici să accepte instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, a unui guvern al unui stat membru, sau a oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmărește să influențeze directorul executiv în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, directorul executiv, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Articolul 53

Atribuții

(1) Directorul executiv este responsabil cu gestionarea Autorității și pregătește lucrările consiliului de administrație.

(2) Directorul executiv este responsabil de punerea în aplicare a programului anual de lucru al Autorității sub îndrumarea consiliului supraveghetorilor și sub controlul consiliului de administrație.

(3) Directorul executiv ia măsurile necesare, în special adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea comunicărilor, pentru a garanta funcționarea Autorității în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Directorul executiv pregătește programul de lucru multi-anual menționat la articolul 47 alineatul (2).

(5) Până la 30 iunie, în fiecare an, directorul executiv pregătește programul de lucru pentru anul următor menționat la articolul 47 alineatul (2).

(6) Directorul executiv elaborează un proiect preliminar de buget al Autorității în temeiul articolului 63 și execută bugetul Autorității în temeiul articolului 64.

(7) În fiecare an, directorul executiv pregătește un proiect de raport care conține o secțiune privind activitățile de reglementare și de supraveghere ale Autorității și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.

(8) În ceea ce privește personalul Autorității, directorul executiv își exercită competențele stabilite la articolul 68 și gestionează chestiunile legate de personal.

CAPITOLUL IV

ORGANISME COMUNE ALE AUTORITĂȚILOR EUROPENE DE SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere

Articolul 54

Înființare

(1) Se înființează Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere.

(2) Comitetul comun funcționează ca un forum în cadrul căruia Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat și garantează coerența transsectorială cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), în special în ceea ce privește:

- conglomeratele financiare;
- contabilitatea și auditul;
- analizele microprudențiale ale evoluțiilor, riscurilor și vulnerabilităților transsectoriale care pun în pericol stabilitatea financiară;
- produsele de investiții cu amănuntul;
- măsurile de combatere a spălării banilor; și
- schimburile de informații cu CERS și dezvoltarea relațiilor dintre CERS și AES.

(3) Comitetul comun dispune de personal propriu furnizat de AES, care va îndeplini funcția de secretariat. Autoritatea alocă resursele adecvate în vederea acoperirii cheltuielilor administrative, de infrastructură și operaționale.

(4) În cazul în care o instituție financiară își desfășoară activitatea în mai multe sectoare, Comitetul comun soluționează dezechimbările în conformitate cu articolul 56.

Articolul 55

Componență

(1) Comitetul comun se compune din președinții AES și, dacă este cazul, președintele oricărui subcomitet înființat în temeiul articolului 57.

(2) Directorul executiv, un reprezentant al Comisiei și CERS pot participa în calitate de observatori la întrunirile Comitetului comun, precum și ale oricăror subcomitete menționate la articolul 57.

(3) Președintele Comitetului comun este numit pe baza unui sistem de rotație anual dintre președinții AES. Președintele Comitetului comun este și vicepreședinte al CERS.

(4) Comitetul comun își adoptă propriul regulament de procedură și îl publică. Regulamentul poate prevedea mai mulți participanți la întrunirile Comitetului comun.

Comitetul comun se întrunește cel puțin o dată la două luni.

Articolul 56

Poziții comune și acte comune

În cadrul atribuțiilor sale prevăzute la capitolul II și, în special, în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2002/87/CE, Autoritatea ajunge, dacă este cazul, la poziții comune cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe).

Actele care intră sub incidența articolelor 10-15 și a articolelor 17, 18 sau 19 din prezentul regulament, referitoare la aplicarea Directivei 2002/87/CE sau a oricăror alte acte ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2), care intră, de asemenea, în sfera de competență a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) sau a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) se adoptă în paralel de Autoritate, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), după caz.

Articolul 57

Subcomitete

(1) În sensul articolului 56, se înființează un subcomitet al Comitetului comun privind conglomeratele financiare.

(2) Respectivul subcomitet se compune din persoanele menționate la articolul 55 alineatul (1) și un reprezentant la nivel înalt provenind din actualul personal al autorității competente relevante din fiecare stat membru.

(3) Subcomitetul alege un președinte dintre membrii săi, care este, de asemenea, membru al Comitetului comun.

(4) Comitetul comun poate institui alte subcomitete.

SECȚIUNEA 2

Comisia de Apel

Articolul 58

Componentă și funcționare

(1) Comisia de apel este un organism comun AES.

(2) Comisia de apel se compune din șase membri și șase supleanți, cu reputație și cunoștințe în domeniu consacrate și cu experiență profesională, inclusiv în domeniul supravegherii, experiență obținută la un nivel suficient de înalt în domeniul bancar, de asigurări, al pensiilor ocupaționale, al piețelor de valori mobiliare sau al altor servicii financiare, fiind excluși membrii actualului personal al autorităților competente sau al altor instituții naționale sau ale Uniunii care sunt implicați în activitățile Autorității. Comisia de apel dispune de o experiență juridică suficientă pentru a putea oferi consiliere juridică profesională cu privire la legalitatea exercitării de către Autoritate a competențelor sale.

Comisia de apel desemnează președintele comisiei de apel.

(3) Doi membri ai comisiei de apel și doi supleanți sunt numiți de către consiliul de administrație al Autorității fiind aleși de pe o listă propusă de Comisie, întocmită în urma unei invitații publice de manifestare a interesului publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și după consultarea consiliului supraveghetorilor.

Ceilalți membri sunt numiți în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(4) Mandatul membrilor comisiei de apel este de cinci ani. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată.

(5) Un membru al comisiei de apel care a fost numit de consiliul de administrație al Autorității nu poate fi revocat pe durata mandatului decât în cazul în care s-a făcut vinovat de o abatere gravă, iar consiliul de administrație, după ce a consultat consiliul supraveghetorilor, a adoptat o decizie în acest sens.

(6) Deciziile comisiei de apel se adoptă cu voturile a cel puțin patru din cei șase membri ai săi. În cazul în care decizia atacată intră sub incidența prezentului regulament, această majoritate decizională cuprinde cel puțin unul dintre cei doi membri ai comisiei de apel numiți de către Autoritate.

(7) Comisia de apel este convocată de președintele comisiei de apel atunci când este necesar.

(8) AES acordă comisiei de apel sprijinul adecvat în ceea ce privește funcționarea și secretariatul prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 59

Independență și imparțialitate

(1) Membrii comisiei de apel sunt independenți în luarea deciziilor. Ei nu sunt constrânși să respecte nicio instrucțiune. Aceștia nu îndeplinesc alte atribuții în raport cu Autoritatea, consiliul de administrație sau consiliul supraveghetorilor.

(2) Membrii comisiei de apel nu iau parte la procedurile de contestație introduse dacă au un interes personal în cauza respectivă, dacă au fost anterior implicați ca reprezentanți ai uneia dintre părți sau dacă au participat la adoptarea deciziei care face obiectul contestației.

(3) În cazul în care, dintr-unul din motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau din orice alt motiv, un membru al comisiei de apel consideră că un alt membru nu ar trebui să ia parte la procedurile de contestație, membrul respectiv informează comisia de apel cu privire la acest lucru.

(4) Oricare parte din cadrul unei proceduri de contestație poate ridica obiecții împotriva participării unui membru al comisiei de apel în baza oricăruia dintre motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau dacă este suspectat de părtinire.

O obiecție nici nu poate fi fundamentată pe criterii de naționalitate a membrilor și nici nu este admisibilă dacă, deși conștientă de existența unui motiv de obiecție, partea la o procedură de contestație îndeplinește cu toate acestea o acțiune procedurală, alta decât cea de a ridica obiecții privind componența comisiei de apel.

(5) Comisia de apel decide cu privire la acțiunile care trebuie întreprinse în cazurile menționate la alineatele (1) și (2) fără participarea membrului în cauză.

În scopul luării acestei decizii, membrul în cauză este înlocuit în cadrul comisiei de apel de către supleantul său. Atunci când supleantul se găsește într-o situație similară, prș edintele autorității care a desemnat membrul care trebuie înlocuit desemnează un înlocuitor printre supleanții disponibili.

(6) Membrii comisiei de apel se angajează să acționeze independent și în interesul public.

În acest scop, aceștia redactează o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricăror interese care ar putea fi considerate drept susceptibile de a le afecta independența, fie orice interese directe sau indirecte care ar putea fi considerate susceptibile de a le afecta independența.

Toate aceste declarații sunt făcute publice, în fiecare an și în scris.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 60

Contestații

(1) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile competente, poate contesta o decizie a Autorității menționată la articolele 17, 18 și 19 și orice altă decizie adoptată de Autoritate în conformitate cu actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) care este adresată persoanei respective, precum și o decizie care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal persoana în cauză.

(2) Contestația, împreună cu expunerea de motive, se înaintează în scris la sediul Autorității, în termen de două luni de la data notificării deciziei către persoana vizată sau, în absența unei notificări, în termen de două luni de la data la care Autoritatea a publicat decizia sa.

Comisia de apel ia o decizie cu privire la contestație în termen de două luni de la introducerea acesteia.

(3) O contestație efectuată în temeiul alineatului (1) nu are efect suspensiv.

Cu toate acestea, Comisia de apel poate, în cazul în care consideră că circumstanțele o cer, să suspende aplicarea deciziei contestate.

(4) În cazul în care contestația este admisibilă, comisia de apel examinează dacă aceasta este întemeiată. Comisia de apel invită părțile implicate să prezinte observațiile pe care le au cu privire la notificările emise de ea însăși sau cu privire la comunicările altor părți la procedura de contestație, cu respectarea termenelor stabilite. Părțile la procedurile de contestație au dreptul să își prezinte oral argumentele.

(5) Comisia de apel poate să confirme decizia luată de organismul competent al Autorității sau poate retrimite cazul organismului competent din cadrul Autorității. Decizia comisiei de apel este obligatorie pentru acest organism competent, care adoptă o decizie modificată privind cazul în speță.

(6) Comisia de apel își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(7) Deciziile adoptate de comisia de apel sunt motivate și se publică de către Autoritate.

Articolul 61

Acțiuni în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene

(1) O acțiune poate fi înaintată Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 263 din TFUE, pentru contestarea unei decizii luate de către comisia de apel, sau, în cazul în care nu există un drept de contestație în fața comisiei de apel, a unei decizii luate de Autoritate.

(2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor Autorității, în conformitate cu articolul 263 din TFUE.

(3) În cazul în care Autoritatea are obligația de a acționa, însă nu adoptă o decizie, poate fi înaintată o acțiune în constatarea omisiunii de a acționa în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 265 din TFUE.

(4) Autoritatea are obligația să ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINANCIARE*Articolul 62***Bugetul Autorității**

(1) Veniturile Autorității, care este un organism european în conformitate cu articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Regulamentul financiar”), constau în principal din orice combinație dintre următoarele:

(a) contribuții obligatorii din partea autorităților publice naționale competente în domeniul supravegherii instituțiilor financiare, care sunt stabilite în conformitate cu o formulă bazată pe ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii. În sensul prezentului articol, articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii continuă să se aplice după termenul de 31 octombrie 2014 stabilit în acesta;

(b) o subvenție din partea Uniunii prevăzută în bugetul general al Uniunii Europene (Secțiunea Comisie);

(c) orice onorarii plătite Autorității în cazurile specificate de dispozițiile în domeniu ale dreptului Uniunii.

(2) Cheltuielile Autorității cuprind cel puțin cheltuielile cu personalul, salariile, cheltuielile administrative, de infrastructură, de formare profesională și operaționale.

(3) Se asigură un echilibru între venituri și cheltuieli.

(4) Toate veniturile și cheltuielile Autorității fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu financiar, care corespunde anului calendaristic, estimări care sunt prezentate în bugetul Autorității.

*Articolul 63***Elaborarea bugetului**

(1) Până la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul executiv elaborează un proiect de declarație estimativă privind veniturile și cheltuielile pentru anul financiar următor și îl înaintează consiliului de administrație și consiliului supraveghetorilor, împreună cu proiectul de schemă de personal. În fiecare an, consiliul supraveghetorilor, pe baza proiectului de declarație elaborat de directorul executiv și aprobat de consiliul de administrație, elaborează o declarație estimativă a veniturilor și a cheltuielilor Autorității pentru exercițiul financiar următor. Această declarație estimativă, incluzând un proiect de schemă de personal, se transmite Comisiei de către consiliul supraveghetorilor până la data de 31 martie. Înaintea adoptării declarației estimative, proiectul pregătit de directorul executiv se aprobă de consiliul de administrație.

⁽¹⁾ JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

(2) Raportul estimativ se transmite de către Comisie Parlamentului European și Consiliului (denumiți în continuare împreună „autoritatea bugetară”), împreună cu proiectul de buget al Uniunii Europene.

(3) Pe baza acestei declarații estimative, Comisia înscrie în proiectul de buget al Uniunii Europene previziunile pe care le consideră necesare, ținând cont de schema de personal și de cuantumul subvenției din bugetul general al Uniunii Europene în conformitate cu articolele 313 și 314 din TFUE.

(4) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a Autorității. Autoritatea bugetară autorizează creditele pentru subvenția destinată Autorității.

(5) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul Autorității. Acesta devine definitiv odată cu adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii Europene. Dacă este necesar, acesta se ajustează în consecință.

(6) Consiliul de administrație informează fără întârziere autoritatea bugetară cu privire la intenția sa de a executa orice proiect care ar putea avea implicații financiare semnificative pentru finanțarea bugetului său, în special orice proiect imobiliar, cum ar fi închirierea sau achiziționarea de imobile. Consiliul informează Comisia cu privire la acest lucru. În cazul în care una dintre autoritățile bugetare intenționează să emită un aviz, aceasta informează Autoritatea cu privire la intenția sa în termen de două săptămâni de la primirea informațiilor privind respectivul proiect. În absența unui răspuns, Autoritatea poate demara operațiunea planificată.

(7) Pentru primul an de funcționare a Autorității, care se încheie la 31 decembrie 2011, finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul acordului autorității bugetare, astfel cum se prevede la punctul 47 din Acordul interinstituțional privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară.

*Articolul 64***Execuția și controlul bugetului**

(1) Directorul executiv își exercită competențele de ordonator de credite și execută bugetul Autorității.

(2) Până la data de 1 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Autorității transmite contabilului Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor provizorii, precum și raportul privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. De asemenea, contabilul Autorității trimite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European și Consiliului raportul privind gestiunea bugetară și financiară, până la data de 31 martie a anului următor.

Contabilul Comisiei consolidează apoi situația conturilor provizorii ale instituțiilor și ale organismelor descentralizate în conformitate cu articolul 128 din Regulamentul financiar.

(3) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi cu privire la conturile provizorii ale Autorității, în conformitate cu articolul 129 din Regulamentul financiar, directorul executiv elaborează, pe propria răspundere, situația conturilor finale ale Autorității și o trimite spre avizare consiliului de administrație.

(4) Consiliul de administrație emite un aviz cu privire la situația conturilor finale ale Autorității.

(5) Până la data de 1 iulie după încheierea exercițiului financiar, directorul executiv transmite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor finale împreună cu avizul consiliului de administrație.

(6) Situația contabilă definitivă este publicată.

(7) Directorul executiv comunică Curții de Conturi un răspuns la observațiile formulate de aceasta până la data de 30 septembrie. Acesta trimite, de asemenea, o copie a acestui răspuns consiliului de administrație și Comisiei.

(8) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia din urmă și în conformitate cu articolul 146 alineatul (3) din regulamentul financiar, toate informațiile necesare derulării eficiente a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză.

(9) La recomandarea Consiliului care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European aprobă descărcarea de gestiune a Autorității pentru execuția bugetului pentru anul financiar N, care cuprinde veniturile din bugetul general al Uniunii Europene și de la autoritățile competente, până la data de 15 mai a anului N + 2.

Articolul 65

Norme financiare

Normele financiare aplicabile Autorității se adoptă de către consiliul de administrație, după consultarea Comisiei. Aceste norme nu se pot abate de la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾, cu excepția situațiilor în care acest lucru este impus de necesități operaționale specifice indispensabile funcționării autorității și numai cu acordul prealabil al Comisiei.

Articolul 66

Măsuri antifraudă

(1) În scopul combaterii fraudei, corupției și a altor activități ilegale, Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 se aplică Autorității fără restricții.

⁽¹⁾ JO L 357, 31.12.2002, p. 72.

(2) Autoritatea aderă la Acordul interinstituțional privind investigațiile interne efectuate de OLAF) și adoptă fără întârziere dispoziții corespunzătoare pentru întregul personal al Autorității.

(3) Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către Autoritate, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 67

Privilegiile și imunități

Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la TFUE se aplică Autorității și personalului acesteia.

Articolul 68

Personalul

(1) Statutul funcționarilor, regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate de comun acord de către instituțiile Uniunii în scopul aplicării acestora se aplică personalului Autorității, inclusiv directorului executiv și președintelui acesteia

(2) Consiliul de administrație, de comun acord cu Comisia, adoptă măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din statutul funcționarilor.

(3) În ceea ce privește personalul său, Autoritatea exercită atribuțiile conferite autorității de numire conform statutului funcționarilor, precum și autorității imputernicite să încheie contracte conform regimului aplicabil celorlalți agenți.

(4) Consiliul de administrație adoptă dispoziții care să permită detașarea experților naționali din statele membre pe lângă Autoritate.

Articolul 69

Răspunderea Autorității

(1) În cazul răspunderii necontractuale, Autoritatea oferă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației statelor membre, pentru orice daune produse de ea însăși sau de membrii personalului său în exercițiul funcțiunii. Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competență pentru litigiile privind despăgubirile în cazul unor asemenea prejudicii.

(2) Răspunderea financiară personală și răspunderea disciplinară a personalului Autorității față de aceasta sunt guvernate de dispozițiile relevante aplicabile personalului Autorității.

Articolul 70

Obligația respectării secretului profesional

(1) Membrii consiliului supraveghetorilor și ai consiliului de administrație, directorul executiv și membrii personalului Autorității, inclusiv funcționarii detașați temporar din statele membre și toate celelalte persoane care îndeplinesc sarcini pentru Autoritate pe baze contractuale, sunt supuși obligațiilor legate de secretul profesional în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii în domeniu, chiar și după ce aceștia și-au încetat atribuțiile.

Acestora li se aplică articolul 16 din Statutul funcționarilor.

În conformitate cu Statutul funcționarilor, după încetarea raportului de muncă, membrii personalului sunt supuși în continuare obligației de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii personalului Autorității în exercitarea atribuțiilor lor.

(2) Fără a aduce atingere cazurilor de aplicare a dreptului penal, nicio informație confidențială primită de persoanele menționate la alineatul (1) în exercitarea atribuțiilor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât instituțiile financiare individuale să nu poată fi identificate.

În plus, obligația prevăzută la alineatul (1) și la primul paragraf al prezentului alineat nu împiedică Autoritatea și autoritățile naționale de supraveghere să utilizeze informațiile pentru asigurarea respectării actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și, în special, pentru procedurile legale necesare pentru adoptarea deciziilor.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică Autoritatea să facă schimb de informații cu autoritățile naționale de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament și cu alte acte legislative ale Uniunii aplicabile instituțiilor financiare.

Aceste informații fac obiectul obligațiilor privind secretul profesional menționate la alineatele (1) și (2). Autoritatea stabilește în regulamentul intern de procedură modalitățile practice de punere în aplicare a normelor referitoare la confidențialitate menționate la alineatele (1) și (2).

(4) Autoritatea aplică Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 29 noiembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură (1).

Articolul 71

Protecția datelor

Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Directivei 95/46/CE sau obligațiilor Autorității în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin.

(1) JO L 317, 3.12.2001, p. 1.

Articolul 72

Accesul la documente

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică documentelor deținute de Autoritate.

(2) Consiliul de administrație adoptă până la 31 mai 2011 măsurile practice pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

(3) Deciziile adoptate de către Autoritate în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unor plângeri către Ombudsman sau al unor proceduri pe lângă Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în urma contestației înaintate comisiei de apel, după caz, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 228 și 263 din TFUE.

Articolul 73

Regimul lingvistic

(1) Regulamentul nr. 1 al Consiliului privind determinarea limbilor utilizate de Comunitatea Economică Europeană (2) se aplică Autorității.

(2) Consiliul de administrație decide cu privire la regimul lingvistic intern al Autorității.

(3) Serviciile de traducere necesare funcționării Autorității sunt efectuate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

Articolul 74

Acordul privind sediul

Dispozițiile necesare referitoare la amplasarea sediului Autorității în statul membru în care aceasta este stabilită și facilitățile care trebuie oferite de statul respectiv, precum și normele specifice aplicabile în respectul stat membru directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, angajaților Autorității și membrilor familiilor acestora se stabilesc într-un acord privind sediul încheiat între Autoritate și statul membru respectiv, după obținerea aprobării consiliului de administrație.

Statul membru respectiv asigură cele mai bune condiții posibile pentru buna funcționare a Autorității, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport adecvate.

Articolul 75

Participarea țărilor terțe

(1) Participarea la lucrările Autorității este deschisă țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea prin care au adoptat și aplică dreptul Uniunii în domeniul de competență al Autorității menționat la articolul 1 alineatul (2).

(2) JO 17, 6.10.1958, p. 385.

(2) Autoritatea poate coopera cu țările menționate la alineatul (1) care aplică o legislație recunoscută ca fiind echivalentă în domeniile de competență ale Autorității menționate la articolul 1 alineatul (2), astfel cum este prevăzut în acordurile internaționale încheiate de Uniune în conformitate cu articolul 216 din TFUE.

(3) În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor menționate la alineatele (1) și (2), se stabilesc modalități precizând, în special, natura, sfera și aspectele procedurale ale participării țărilor menționate la alineatul (1) la activitățile Autorității, inclusiv dispoziții referitoare la contribuțiile financiare și la personal. Aceste modalități pot prevedea reprezentarea, în calitate de observator, în cadrul consiliului supraveghetorilor, însă garantează faptul că aceste țări nu participă la nicio discuție legată de instituții financiare individuale, în afară de cazul în care există un interes direct.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 76

Acțiuni pregătitoare

(1) După intrarea în vigoare a prezentului regulament și până la înființarea Autorității, CEIAPPO colaborează îndeaproape cu Comisia pentru a pregăti înlocuirea CEIAPPO de către Autoritate.

(2) După înființarea Autorității, Comisiei îi revine răspunderea pentru instituirea administrativă și funcționarea administrativă inițială a Autorității până la numirea unui director executiv de către Autoritate.

În acest scop, până când directorul executiv își preia îndatoririle în urma numirii sale de către consiliul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 51, Comisia poate numi un funcționar cu titlu interimar care să îndeplinească funcțiile directorului executiv. Această perioadă se limitează la intervalul necesar pentru numirea unui director executiv al Autorității.

Directorul executiv interimar poate autoriza toate plățile acoperite de alocațiile prevăzute în bugetul Autorității, după aprobarea de către consiliul de administrație, și poate încheia contracte, inclusiv contracte de angajare, după adoptarea schemei de personal a Autorității.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere competențelor consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(4) Autoritatea este considerată succesorul legal al CEIAPPO. Până la data înființării Autorității, toate activele și pasivele, precum și toate operațiunile în curs ale CEIAPPO sunt transferate automat Autorității. CEIAPPO întocmește o declarație care reflectă situația de închidere a activelor și pasivelor sale la data transferului respectiv. Declarația respectivă este auditată și aprobată de CEIAPPO și de către Comisie.

Articolul 77

Dispoziții tranzitorii privind personalul

(1) Prin derogare de la articolul 68, toate contractele de angajare și acordurile de detașare încheiate de CEIAPPO sau de secretariatul acestuia și care sunt în vigoare la 1 ianuarie 2011 sunt onorate până la data la care expiră. Acestea nu pot fi prelungite.

(2) Tuturor membrilor personalului pe bază de contracte menționate la alineatul (1) li se dă posibilitatea de a încheia un contract de agent temporar în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți cu diferitele grade stabilite în schema de personal a Autorității.

După intrarea în vigoare a prezentului regulament, autoritatea abilitată să încheie contracte realizează o selecție internă limitată la membrii personalului care au contracte cu CEIAPPO sau cu secretariatul acestuia, pentru a determina competența, eficiența și integritatea celor care urmează a fi angajați. Procedura de selecție internă ține seama pe deplin de aptitudinile și experiența demonstrate de persoana respectivă în exercitarea funcției sale anterior angajării.

(3) În funcție de tipul și de nivelul atribuțiilor care trebuie exercitate, candidaților aleși li se oferă contracte de agenți temporari pentru o durată care să corespundă cel puțin cu perioada rămasă din contractul anterior.

(4) Legislația națională în domeniul contractelor de muncă și celelalte instrumente relevante continuă să se aplice membrilor personalului cu contracte anterioare și care aleg să nu solicite un contract de agent temporari sau cărora nu li se oferă astfel de contracte, în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 78

Dispoziții naționale

Statele membre adoptă dispozițiile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea eficace a prezentului regulament.

Articolul 79

Modificări

Decizia nr. 716/2009/CE se modifică prin eliminarea CEIAPPO de pe lista beneficiarilor prevăzută în secțiunea B din anexa la respectiva decizie.

Articolul 80

Abrogare

Decizia 2009/79/CE a Comisiei de instituire a CEIAPPO se abrogă de la 1 ianuarie 2011.

*Articolul 81***Reexaminare**

(1) Până la 2 ianuarie 2014 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia publică un raport general privind experiența dobândită ca urmare a funcționării Autorității și a procedurilor prevăzute în prezentul regulament. Respectivul raport evaluează, printre altele:

- (a) convergența practicilor de supraveghere realizată de autoritățile competente;
 - (i) convergența independenței funcționale a autorităților competente și a standardelor echivalente guvernantei corporative;
 - (ii) imparțialitatea, obiectivitatea și autonomia Autorității;
- (b) funcționarea colegiilor de supraveghere;
- (c) progresul înregistrat în direcția convergenței în domeniul prevenirii, gestionării și al soluționării crizelor, inclusiv mecanisme de finanțare la nivelul Uniunii;
- (d) rolul Autorității în ceea ce privește riscul sistemic;
- (e) aplicarea clauzei de salvagardare prevăzute la articolul 38;
- (f) aplicarea rolului de mediere cu efecte obligatorii prevăzut la articolul 19.

(2) Raportul menționat la alineatul (1) evaluează, de asemenea:

- (a) oportunitatea continuării supravegherii separate pentru bănci, asigurări și pensii ocupaționale, valori mobiliare și piețe financiare;
- (b) oportunitatea desfășurării supravegherii prudențiale și supravegherii activității comerciale separat sau de către aceeași autoritate de supraveghere;

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
O. CHASTEL

- (c) oportunitatea simplificării și consolidării arhitecturii SESF, în vederea îmbunătățirii coerenței dintre nivelurile macro și micro, precum și între AES;
 - (d) coerența evoluției SESF cu evoluția la nivel mondial;
 - (e) existența unui nivel suficient de diversitate și excelență în cadrul SESF;
 - (f) adecvarea răspunderii și nivelului de transparență cu privire la cerințele de publicare;
 - (g) adecvarea resurselor Autorității pentru a își îndeplini atribuțiile;
 - (h) caracterul corespunzător al menținerii sediului Autorității sau oportunitatea mutării AES într-un sediu unic în vederea îmbunătățirii coordonării dintre acestea.
- (3) În ceea ce privește chestiunea supravegherii directe a instituțiilor sau infrastructurilor cu activități paneuropene și ținând seama de evoluțiile pieței, Comisia elaborează un raport anual privind oportunitatea atribuirii unor atribuții de supraveghere suplimentare în acest domeniu Autorității.
- (4) Raportul și orice propunere eventuală care îl însoțește se transmit Parlamentului European și Consiliului.

*Articolul 82***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2011, cu excepția articolului 76 și a articolului 77 alineatele (1) și (2), care se aplică de la data intrării în vigoare.

Autoritatea se înființează la 1 ianuarie 2011.

**REGULAMENTUL (UE) NR. 1095/2010 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 24 noiembrie 2010**

de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Criza financiară din 2007 și 2008 a scos la lumină deficiențe majore ale supravegherii în sectorul financiar, atât în cazuri individuale, cât și la nivelul sistemului în ansamblu. Modelele naționale de supraveghere nu au reușit să țină pasul cu globalizarea financiară și cu realitatea piețelor financiare europene, bazate pe integrare și interconectare, în cadrul cărora numeroase instituții financiare desfășoară activități transfrontaliere. Criza a adus în prim-plan deficiențe în domeniul cooperării, coordonării, al aplicării coerente a dreptului Uniunii și al încrederii între autoritățile naționale de supraveghere.

(2) Înainte și în timpul crizei financiare, Parlamentul European a solicitat îndreptarea către o supraveghere europeană mai integrată pentru a se asigura condiții reale de concurență echitabilă pentru toți actorii la nivelul Uniunii și pentru a reflecta integrarea tot mai mare a piețelor financiare din Uniune (în rezoluțiile sale din 13 aprilie 2000 cu privire la comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru piețele financiare: plan de acțiune ⁽⁴⁾, din 21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană ⁽⁵⁾, din 11 iulie 2007 privind politica serviciilor financiare (2005-2010) - Cartea Albă ⁽⁶⁾, din 23 septembrie 2008 conținând recomandări pentru Comisie privind fondurile speculative și fondurile

de capital privat ⁽⁷⁾ și din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere ⁽⁸⁾, precum și în pozițiile sale din 22 aprilie 2009 cu privire la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ⁽⁹⁾ și din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit ⁽¹⁰⁾).

(3) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt condus de Jacques de Larosière să facă recomandări privind modul de consolidare a mecanismelor europene de supraveghere în vederea unei protecții sporite a cetățenilor și pentru a reda încrederea în sistemul financiar. În raportul său final prezentat la 25 februarie 2009 (raportul de Larosière), grupul la nivel înalt a recomandat consolidarea cadrului de supraveghere pentru a se reduce pe viitor riscul apariției crizelor financiare și gravitatea acestora. Acesta a recomandat reformarea structurii de supraveghere a sectorului financiar în Uniune. Respectivul grup a conchis, de asemenea, că ar trebui creat un sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere, una pentru sectorul bancar, una pentru sectorul valorilor mobiliare și una pentru sectorul asigurărilor și pensiilor ocupaționale, și a recomandat crearea unui comitet european pentru risc sistemic. Raportul a reprezentat reformele pe care experții le-au considerat necesare și pentru care trebuie începută imediat activitatea.

(4) În comunicarea sa din 4 martie 2009, intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a propus prezentarea unui proiect legislativ de înființare a unui Sistem european al supraveghetorilor financiari și a unui Comitet european pentru risc sistemic. În comunicarea din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, aceasta a oferit mai multe detalii despre organizarea posibilă a acestui nou cadru de supraveghere, care reflecta principiul director al raportului de Larosière.

(5) În concluziile sale din 19 iunie 2009, Consiliul European a confirmat că ar trebui instituit un Sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere. Sistemul ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității și consecvenței supravegherii naționale, consolidarea controlului grupurilor transfrontaliere și

⁽¹⁾ JO C 13, 20.1.2010, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 22 ianuarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

⁽⁴⁾ JO C 40, 7.2.2001, p. 453.

⁽⁵⁾ JO C 25 E, 29.1.2004, p. 394.

⁽⁶⁾ JO C 175 E, 10.7.2008, p. 392.

⁽⁷⁾ JO C 8 E, 14.1.2010, p. 26.

⁽⁸⁾ JO C 9 E, 15.1.2010, p. 48.

⁽⁹⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 214.

⁽¹⁰⁾ JO C 184 E, 8.7.2010, p. 292.

constituirea unui cadru de reglementare unic aplicabil tuturor participanților la piața financiară de pe piața internă. Consiliul a subliniat faptul că autoritățile europene de supraveghere ar trebui, de asemenea, să aibă competențe de supraveghere în ceea ce privește agențiile de rating de credit și a invitat Comisia să pregătească propuneri concrete cu privire la modul în care Sistemul european al supraveghetorilor financiari ar putea juca un rol important în situații de criză, insistând asupra faptului că deciziile luate de autoritățile europene de supraveghere nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Comisia a prezentat o propunere de regulament de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit ⁽¹⁾. Parlamentul European și Consiliul ar trebui să analizeze această propunere pentru a crea siguranța că Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (denumită în continuare „Autoritatea”) dispune de puterile adecvate cu privire la agențiile de rating de credit, ținând seama de faptul că autoritatea va trebui să exercite competențe de supraveghere exclusive asupra agențiilor de rating pentru credit care i-au fost încredințate în temeiul Regulamentului (CE) 1060/2009. În acest scop, autoritatea va trebui să dețină competențele adecvate de investigare și executare menționate în legislația în domeniu, precum și posibilitatea de a percepe tarife.

- (6) La 17 iunie 2010, Consiliul European a convenit asupra faptului că „statele membre ar trebui să introducă sisteme de taxe și impozite asupra instituțiilor financiare pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și pentru a stabili stimulente în vederea limitării riscului sistemic. Astfel de taxe sau impozite ar trebui să fie parte a unui cadru de soluționare credibil. Se solicită de urgență continuarea lucrărilor privind principalele caracteristici ale acestora și ar trebui evaluate cu atenție aspectele condițiilor de concurență echitabilă și impacturile cumulative ale diferitelor măsuri de reglementare”.
- (7) Criza financiară și economică a creat riscuri reale și grave la adresa stabilității sistemului financiar și a funcționării pieței interne. Reinstaurarea și menținerea unui sistem financiar stabil și fiabil reprezintă o premisă esențială pentru păstrarea încrederii și coerenței în cadrul pieței interne și, prin aceasta, pentru păstrarea și îmbunătățirea condițiilor necesare pentru crearea unei piețe interne funcționale și complet integrate în domeniul serviciilor financiare. Mai mult, piețele financiare mai dezvoltate și integrate oferă mai multe oportunități de finanțare și diversificare a riscurilor și contribuie astfel la îmbunătățirea capacității economiilor de a absorbi șocurile.
- (8) Uniunea a atins limitele acțiunilor care pot fi întreprinse pe baza statutului actual al comitetelor autorităților europene de supraveghere. Uniunea nu poate rămâne într-o asemenea situație, în care nu există un mecanism care să garanteze că autoritățile naționale de supraveghere iau cele mai

bune decizii posibile în materie de supraveghere în cazul participanților la piața financiară transfrontalieră; în care colaborarea și schimburile de informații între autoritățile naționale de supraveghere sunt insuficiente; în care desfășurarea de acțiuni comune de către autoritățile naționale necesită mecanisme complicate pentru a ține seama de numeroasele diferențe sub aspectul cerințelor în materie de reglementare și supraveghere; în care soluțiile naționale sunt de cele mai multe ori singura opțiune fezabilă pentru a răspunde la probleme la nivelul Uniunii și în care există interpretări diferite ale aceluiași text juridic. Sistemul european de supraveghere financiară (denumit în continuare „SESF”) ar trebui să fie conceput în așa fel încât să corecteze aceste deficiențe și să ofere un sistem conform cu obiectivul unei piețe financiare stabile și unice a Uniunii pentru servicii financiare care să conecteze autoritățile naționale de supraveghere în cadrul unei rețele puternice la nivelul Uniunii.

- (9) SESF ar trebui să fie o rețea integrată de autorități de supraveghere naționale și la nivelul Uniunii, supravegherea de zi cu zi fiind lăsată în seama instituțiilor la nivel național. Ar trebui, de asemenea, realizată o mai mare armonizare și o aplicare coerentă a normelor aplicabile participanții la piețele financiare de pe întreg teritoriul Uniunii. Pe lângă Autoritate, ar trebui instituite o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), o Autoritate europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) precum și un Comitet comun al autorităților europene de supraveghere (denumit în continuare „Comitetul comun”). Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) ar trebui să facă parte din SESF în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate în prezentul regulament și în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.
- (10) Autoritățile europene de supraveghere (denumite în continuare colectiv „AES”) ar trebui să înlocuiască Comitetul european al inspectorilor bancari instituit prin Decizia 2009/78/CE a Comisiei ⁽³⁾, Comitetul european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale instituit prin Decizia 2009/79/CE a Comisiei ⁽⁴⁾ și Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, instituit prin Decizia 2009/77/CE a Comisiei ⁽⁵⁾ și ar trebui să preia toate sarcinile și competențele respectivelor comitete, inclusiv continuarea, după caz, a activității și a proiectelor în curs. Sfera de activitate a fiecărei autorități europene de supraveghere ar trebui să fie clar definită. AES ar trebui să fie răspunzătoare în fața Parlamentului European și a Consiliului. Când această răspundere este legată de chestiuni transsectoriale care au fost coordonate de către Comitetul comun, AES ar trebui să fie răspunzătoare, prin Comitetul comun, pentru această coordonare.

⁽²⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 23.

⁽⁴⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 28.

⁽⁵⁾ JO L 25, 29.1.2009, p. 18.

⁽¹⁾ JO L 302, 17.11.2009, p. 1.

- (11) Autoritatea ar trebui să acționeze pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne, în special prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere care să țină seama de interesele variate ale tuturor statelor membre și de caracterul diferit al participanților la piața financiară. Autoritatea ar trebui să protejeze valori publice precum integritatea și stabilitatea sistemului financiar, transparența piețelor și a produselor financiare și protecția investitorilor. De asemenea, Autoritatea ar trebui să prevină arbitrajul de reglementare, să garanteze condiții de concurență egale și să consolideze coordonarea internațională în domeniul supravegherii, în beneficiul întregii economii, inclusiv al instituțiilor financiare și al altor părți interesate, al consumatorilor și al angajaților. Atribuțiile sale ar trebui să includă, de asemenea, promovarea convergenței în materie de supraveghere și consilierea instituțiilor Uniunii în domeniile care țin de competența sa. Autorității ar trebui să i se confere și anumite responsabilități în ceea ce privește activitățile financiare existente și cele noi.
- (12) De asemenea, Autoritatea ar trebui să poată interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate și în condițiile prevăzute în actele legislative menționate în prezentul regulament. Dacă este necesar să se efectueze o asemenea interdicție temporară, în cazul unei situații de urgență, Autoritatea ar trebui să acționeze în acest mod în conformitate cu condițiile prevăzute în prezentul regulament. În cazul în care o interdicție sau o restricție temporară a anumitor activități financiare are un impact transsectorial, legislația sectorială ar trebui să prevadă ca Autoritatea să se consulte și să își coordoneze acțiunea, după caz, cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), prin intermediul Comitetului comun.
- (13) Autoritatea ar trebui să țină cont în mod adecvat de impactul activităților sale asupra concurenței și inovării pe piața internă, asupra competitivității Uniunii la nivel mondial, asupra incluziunii financiare și asupra noii strategii a Uniunii pentru ocuparea forței de muncă și creștere economică.
- (14) Pentru a-și realiza obiectivele, Autoritatea ar trebui să aibă personalitate juridică și să beneficieze de autonomie administrativă și financiară.
- (15) Pe baza activității organismelor internaționale, riscul sistemic ar trebui definit ca un risc de perturbare a sistemului financiar care poate să genereze consecințe negative semnificative pentru piața internă și economia reală. Toate tipurile de intermediari, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură.
- (16) Riscul transfrontalier include toate riscurile cauzate de dezechilibre economice sau disfuncționalități financiare în întreaga Uniune sau în anumite părți ale acesteia, care pot avea consecințe negative semnificative asupra tranzacțiilor dintre operatorii economici din două sau mai multe state membre, asupra funcționării pieței interne sau asupra finanțelor publice ale Uniunii sau ale oricăruia dintre statele membre ale acesteia.
- (17) Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în hotărârea sa din 2 mai 2006 în cauza C-217/04 (Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene) a susținut că: „nimic din formularea articolului 95 din Tratatul CE [actualul articol 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE)] nu implică faptul că destinatarii măsurilor adoptate de legiuitorul comunitar în temeiul dispoziției respective pot fi doar statele membre individuale. Legiuitorul poate considera necesară instituirea unui organism comunitar responsabil de a contribui la punerea în aplicare a unui proces de armonizare în cazurile în care, pentru a facilita punerea în practică și aplicarea uniformă a actelor bazate pe acea dispoziție, pare a fi oportună adoptarea de măsuri de sprijin și de măsuri-cadru fără caracter obligatoriu”⁽¹⁾. Misiunea și sarcinile Autorității - sprijinirea autorităților naționale de supraveghere competente în procesul de interpretare și aplicare consecventă a normelor Uniunii și participarea la stabilitatea financiară necesară pentru integrarea financiară - sunt strâns legate de obiectivele acquis-ului Uniunii în ceea ce privește piața internă a serviciilor financiare. Prin urmare, Autoritatea ar trebui instituită în temeiul articolului 114 din TFUE.
- (18) Următoarele acte legislative stabilesc sarcinile autorităților competente din statele membre, inclusiv cooperarea între acestea și cooperarea cu Comisia: Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori⁽²⁾, Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare⁽³⁾, Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare⁽⁴⁾, Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară⁽⁵⁾, Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață)⁽⁶⁾, Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru

(1) Rapoartele Curții Europene 2006, pagina I-03771, punctul 44.

(2) JO L 84, 26.3.1997, p. 22.

(3) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

(4) JO L 184, 6.7.2001, p. 1.

(5) JO L 168, 27.6.2002, p. 43.

(6) JO L 96, 12.4.2003, p. 16.

- admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare ⁽¹⁾, Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽²⁾, Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată ⁽³⁾, Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽⁴⁾, fără a aduce atingere competenței Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) în ceea ce privește supravegherea prudențială, Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽⁵⁾, orice legislație viitoare în domeniul administratorilor de fonduri de investiții alternative [AFIA] și Regulamentul (CE) nr. 1060/2009.
- (19) Legislația existentă a Uniunii care reglementează domeniul acoperit de prezentul regulament include, de asemenea, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ⁽⁶⁾, Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare parte a unui grup de asigurare ⁽⁷⁾, Regulamentul (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 cu privire la informațiile privind plătitorul care însoțesc transferurile de fonduri ⁽⁸⁾ și, părțile relevante ale Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ⁽⁹⁾ și Directivei 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum ⁽¹⁰⁾.
- (20) Este de dorit ca Autoritatea să promoveze o abordare consecventă în domeniul sistemelor de compensații pentru investitori, pentru a asigura condiții egale de concurență și un tratament echitabil al investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii. Dat fiind că sistemele de compensații pentru investitori sunt supuse mai degrabă controlului în statele membre decât supravegherii prudențiale, Autoritatea ar trebui să-și poată exercita competențele conferite în temeiul prezentului regulament în ceea ce privește atât sistemul de compensații pentru investitori, cât și operatorul acestui sistem.
- (21) În conformitate cu Declarația (nr. 39) cu privire la articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, elaborarea de standarde tehnice de reglementare necesită o formă de expertiză tehnică specifică domeniului serviciilor financiare. Este necesar să se permită Autorității să furnizeze astfel de expertiză, inclusiv cu privire la standardele sau la părțile din standarde care nu se bazează pe proiecte de standarde tehnice elaborate de Autoritate însăși.
- (22) Este necesar să se introducă un instrument eficient pentru elaborarea de standarde tehnice armonizate de reglementare în ceea ce privește serviciile financiare pentru a garanta, de asemenea, printr-o reglementare unică, condiții egale de concurență și un nivel adecvat de protecție a investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca Autoritatea, în calitate de organism cu înaltă specializare, să aibă sarcina de a elabora, în domeniile definite de dreptul Uniunii, proiecte de standarde tehnice de reglementare care nu presupun opțiuni de politică publică.
- (23) Comisia ar trebui să aprobe respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru ca acestea să producă efecte juridice obligatorii. Acestea ar trebui să facă obiectul unor modificări doar în situații foarte limitate și extraordinare, deoarece Autoritatea este actorul în legătură strânsă cu piețele financiare și care cunoaște cel mai bine funcționarea zilnică a piețelor financiare. Proiectele de standarde tehnice de reglementare ar face obiectul unor modificări dacă acestea ar fi incompatibile cu dreptul Uniunii, nu ar respecta principiul proporționalității sau ar contraveni principiilor fundamentale ale pieței interne a serviciilor financiare reflectate în *acquis-ul* Uniunii în materie de legislație privind serviciile financiare. Comisia nu ar trebui să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea. Pentru a asigura un proces rapid și fără dificultăți de adoptare a respectivelor standarde, decizia Comisiei de a aproba proiecte de standarde tehnice de reglementare ar trebui să fie luată într-un termen-limită.
- (24) Având în vedere cunoștințele tehnice ale Autorității în domeniile în care ar trebui elaborate standarde tehnice de reglementare, ar trebui să se țină seama de intenția declarată a Comisiei de a se baza, de regulă, pe proiectele de standarde tehnice de reglementare care îi sunt prezentate de către Autoritate, în vederea adoptării actelor delegate corespunzătoare. Cu toate acestea, în cazul în care Autoritatea nu transmite un proiect de standard tehnic de reglementare în termenele stabilite în actul legislativ relevant, ar trebui să se asigure de obținerea unui rezultat efectiv al exercitării delegării de competențe și de menținerea eficienței procesului de luare a deciziilor. Prin urmare, în aceste cazuri, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare, în lipsa unui proiect din partea Autorității.

(1) JO L 345, 31.12.2003, p. 64.

(2) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

(3) JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

(4) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

(5) JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

(6) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

(7) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

(8) JO L 345, 8.12.2006, p. 1.

(9) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

(10) JO L 271, 9.10.2002, p. 16.

- (25) Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să adopte standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu articolul 291 din TFUE.
- (26) În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul de a emite ghiduri și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii. Pentru a asigura transparența și a încuraja respectarea de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări, autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a publica motivele nerespectării de către autoritățile naționale de supraveghere a respectivelor ghiduri și recomandări.
- (27) Garantarea aplicării corecte și integrale a dreptului Uniunii este o premisă esențială pentru integritatea, transparența, eficiența și buna funcționare a piețelor financiare, pentru stabilitatea sistemului financiar și pentru existența unor condiții neutre de concurență pentru participanții la piața financiară din Uniune. Prin urmare, ar trebui instituit un mecanism prin care Autoritatea să abordeze cazurile de neaplicare a dreptului Uniunii sau de aplicare incorectă a acestuia, care constituie o încălcare a dreptului Uniunii. Acest mecanism ar trebui să se aplice în domeniile în care dreptul Uniunii definește obligații clare și necondiționate.
- (28) Pentru a permite un răspuns proporțional în cazurile de aplicare incorectă sau insuficientă a dreptului Uniunii, ar trebui să se aplice un mecanism în trei etape. În primul rând, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să investigheze aplicarea care se pretinde a fi incorectă sau insuficientă a obligațiilor prevăzute de dreptul Uniunii de către autoritățile naționale în practica de supraveghere a acestora, investigație care să se încheie cu o recomandare. În al doilea rând, atunci când autoritatea națională competentă nu dă curs recomandării, Comisia ar trebui să fie împuternicită să emită un aviz formal ținând seama de recomandarea Autorității, prin care să solicite autorității competente să ia măsurile necesare pentru a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii.
- (29) În al treilea rând, pentru a surmonta situațiile excepționale de lipsă persistentă de acțiune din partea autorității competente în cauză, Autoritatea ar trebui împuternicită, în ultimă instanță, să adopte decizii adresate unor anumiți participanți la piața financiară. Această competență ar trebui să se limiteze la circumstanțe excepționale în care o autoritate competentă nu respectă avizul formal care îi este adresat și în care dreptul Uniunii este direct aplicabilă participanților la piața financiară în temeiul reglementărilor existente sau viitoare la nivelul Uniunii.
- (30) Amenințările grave la adresa bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității sistemului financiar din Uniune necesită o reacție rapidă și concertată la nivelul Uniunii. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Competența de a stabili existența unei situații de urgență ar trebui să fie conferită Consiliului, pe baza unei cereri din partea oricăreia dintre AES, din partea Comisiei sau a CERS.
- (31) Autoritatea ar trebui să poată impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență. Acțiunile întreprinse de Autoritate în această privință nu ar trebui să aducă atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE de a iniția proceduri de încălcare a dreptului Uniunii împotriva statului membru al autorității de supraveghere în cauză pentru faptul că nu a luat măsurile respective, și nu ar trebui să aducă atingere dreptului Comisiei, în astfel de circumstanțe, de a elabora măsuri cu caracter intermediar în conformitate cu regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene. Mai mult, acțiunile respective nu ar trebui să aducă atingere oricărei forme de răspundere a statului membru în cauză care poate fi angajată în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cazul în care autoritățile de supraveghere ale statului membru nu iau măsurile impuse de Autoritate.
- (32) Pentru a garanta o supraveghere eficientă și eficace, precum și o reprezentare echilibrată a punctelor de vedere ale autorităților competente din diferite state membre, Autoritatea ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordurile în contexte transfrontaliere dintre aceste autorități competente, decizia să având caracter obligatoriu, inclusiv în ceea ce privește colegiile de supraveghere. Ar trebui prevăzută o fază de conciliere, în cursul căreia autoritățile competente pot ajunge la un acord. Competența Autorității ar trebui să acopere dezacordurile cu privire la procedură sau la conținutul unei acțiuni sau a unei lipse de acțiune a unei autorități competente a unui stat membru în cazurile specificate în actele juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii menționate în prezentul regulament. Într-o astfel de situație, una dintre autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să aibă dreptul de a sesiza Autoritatea cu privire la chestiune, iar Autoritatea ar trebui să acționeze în conformitate cu prezentul regulament. Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să impună autorităților competente vizate să ia măsuri specifice sau să se abțină de la a lua măsuri pentru a soluționa chestiunea și pentru a asigura respectarea dreptului Uniunii, cu efecte obligatorii pentru autoritățile competente vizate. Dacă o autoritate competentă nu respectă decizia de soluționare care îi este adresată, Autoritatea ar trebui să fie împuternicită să adopte decizii adresate direct participanților la piața financiară în domeniile din dreptul Uniunii direct aplicabile acestora. Competența de a adopta astfel de decizii ar trebui să se aplice numai ca ultimă soluție și atunci numai pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a dreptului Uniunii. În cazul în care legislația relevantă a Uniunii conferă competențe discreționare autorităților competente ale statelor membre, deciziile adoptate de Autoritate nu pot înlocui exercitarea competențelor discreționare în cauză în conformitate cu legislația Uniunii.
- (33) Criza a dovedit că actualul sistem de cooperare între autoritățile naționale ale căror competențe sunt limitate la state membre individuale este insuficient în ceea ce privește instituțiile financiare care operează la nivel transfrontalier.
- (34) Grupurile de experți instituite de către statele membre pentru examinarea cauzelor crizei și pentru a face propuneri de îmbunătățire a reglementării și supravegherii sectorului financiar au confirmat că metodele actuale nu reprezintă o bază solidă pentru viitoarea reglementare și pentru supravegherea instituțiilor financiare transfrontaliere în ansamblul Uniunii.

- (35) După cum se indică și în raportul de Larosière, „în esență, avem două alternative: prima este reprezentată de soluțiile protecționiste de tip «fiecare pentru el» sau cea de a doua – cooperarea europeană consolidată, pragmatică, profundă, în beneficiul tuturor, pentru păstrarea unei economii mondiale deschise. Aceasta din urmă va genera câștiguri economice de netăgăduit”.
- (36) Colegiile de supraveghere joacă un rol important în supravegherea eficientă, efectivă și consecventă a participanților transfrontalieri la piața financiară care își desfășoară activitatea în mai multe state. Autoritatea ar trebui să contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, efective și consecvente a colegiilor de supraveghere și, în această privință, să aibă un rol principal în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile financiare transfrontaliere din întreaga Uniune. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să aibă drepturi depline de participare la colegiile de supraveghere pentru a raționaliza funcționarea colegiilor de supraveghere și schimbul de informații din cadrul acestora și pentru a favoriza convergența și consecvența între colegii în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii. După cum relevă raportul de Larosière, „denaturarea concurenței și arbitrajul de reglementare generat de practici de supraveghere diferite trebuie evitate, deoarece au potențialul de a submina stabilitatea financiară - printre altele prin încurajarea orientării activității financiare către țări cu supraveghere laxă. Sistemul de supraveghere trebuie să fie perceput ca fiind echitabil și echilibrat.”
- (37) În domeniile sale de competență, Autoritatea ar trebui să contribuie și să participe activ la elaborarea și coordonarea de planuri de redresare și de soluționare eficiente și consecvente, proceduri pentru situații de urgență și măsuri de prevenție pentru a asigura internalizarea costurilor de către sistemul financiar, pentru a minimiza impactul sistemic al falimentelor și dependența de fondurile contribuabililor pentru salvarea participanților la piețele financiare. Autoritatea ar trebui să contribuie la elaborarea de metode pentru restructurarea participanților-cheie la piața financiară care sunt falimentari astfel încât să se evite contaminarea, desființarea acestora să se facă într-un mod ordonat și la timp și, dacă este cazul, de mecanisme de finanțare coerente și credibile corespunzătoare.
- (38) În cadrul actualei revizuirii a Directivei 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ⁽¹⁾ și a Directivei 97/9/CE, se observă intenția Comisiei de a acorda o atenție deosebită necesității de a asigura o mai bună armonizare în cadrul Uniunii. În sectorul asigurărilor, se observă de asemenea intenția Comisiei de a examina posibilitatea introducerii unor norme ale Uniunii de protecție a titularilor polițelor de asigurare în cazul falimentului unei societăți de asigurare. AES ar trebui să joace un rol important în aceste domenii și ar trebui să li se confere competențe corespunzătoare în ceea ce privește sistemele europene de garantare a depozitelor.
- (39) Delegarea de sarcini și responsabilități poate fi un instrument util în funcționarea rețelei autorităților de supraveghere pentru reducerea suprapunerii sarcinilor de supraveghere, pentru favorizarea cooperării și pentru raționalizarea, prin aceasta, a procesului de supraveghere, precum și pentru reducerea sarcinilor impuse participanților la piața financiară. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să ofere un temei juridic clar pentru această delegare. Statele membre ar trebui să fie în măsură să introducă condiții specifice pentru delegarea de responsabilități, de exemplu în ceea ce privește informarea și notificarea cu privire la mecanismele de delegare, respectând regula generală conform căreia delegarea ar trebui să fie permisă. Delegarea sarcinilor înseamnă efectuarea acestora de către Autoritate sau de către o altă autoritate națională de supraveghere decât cea responsabilă, în timp ce responsabilitatea deciziilor în materie de supraveghere îi revine în continuare autorității care delegă sarcinile. Prin delegarea responsabilităților, Autoritatea sau o autoritate națională de supraveghere (delegatul), ar trebui să poată decide într-o chestiune de supraveghere în nume propriu în locul autorității care delegă sarcinile. Delegările ar trebui să respecte principiul conform căruia se alocă o competență de supraveghere unei autorități de supraveghere care este cel mai bine plasată pentru a întreprinde o acțiune în privința chestiunii respective. Ar fi oportună o realocare a responsabilităților, de exemplu, din motive legate de economiile de scară sau de gamă, de coerența la nivelul supravegherii unui grup, precum și de utilizarea optimă a competențelor tehnice existente printre autoritățile naționale de supraveghere. Deciziile luate de către delegat ar trebui să fie recunoscute de autoritatea care delegă și de alte autorități competente ca fiind hotărâtoare, dacă respectivele decizii se situează în limitele mandatului delegării. Legislația relevantă a Uniunii ar putea oferi mai multe precizări cu privire la principiile realocării responsabilităților printr-un acord. Autoritatea ar trebui să faciliteze și să monitorizeze acordurile privind delegarea sarcinilor convenite între autoritățile naționale de supraveghere prin toate modalitățile adecvate.
- Autoritatea ar trebui să fie informată în prealabil cu privire la acordurile privind delegările care urmează a fi încheiate, pentru a putea emite un aviz unde este cazul. Autoritatea ar trebui să centralizeze publicarea unor astfel de acorduri pentru a garanta informarea rapidă, transparentă și ușor accesibilă cu privire la acorduri a tuturor părților implicate. Autoritatea ar trebui să identifice și să difuzeze cele mai bune practici privind delegarea și acordurile de delegare.
- (40) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ convergența în materie de supraveghere în ansamblul Uniunii cu scopul de a institui o cultură comună de supraveghere.
- (41) Evaluările inter pares constituie un instrument rentabil și eficient în vederea favorizării consecvenței în cadrul rețelei supraveghetorilor financiari. Prin urmare, Autoritatea ar trebui să elaboreze cadrul metodologic pentru aceste evaluări și să le organizeze în mod regulat. Evaluările ar trebui să se concentreze nu numai asupra convergenței dintre practicile în materie de supraveghere, ci și asupra capacității supraveghetorilor de a ajunge la rezultate de înaltă

(¹) JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

calitate în acest domeniu, precum și asupra independenței autorităților competente. Rezultatele evaluărilor inter pares ar trebui date publicității cu acordul autorității competente care face obiectul evaluării. Cele mai bune practici ar trebui, de asemenea, identificate și date publicității.

(42) Autoritatea ar trebui să promoveze în mod activ elaborarea unei reacții coordonate la nivelul Uniunii în materie de supraveghere, în special pentru a asigura buna funcționare și integritatea piețelor financiare și stabilitatea sistemului financiar din Uniune. Pe lângă dreptul său de a lua măsuri în situații de urgență, Autorității ar trebui, prin urmare, să i se încredințeze o funcție de coordonare generală în cadrul SESF. Acțiunile Autorității ar trebui să se axeze în mod deosebit pe buna circulație a tuturor informațiilor pertinente între autoritățile competente.

(43) Pentru a proteja stabilitatea financiară este necesară identificarea din timp a tendințelor, a riscurilor potențiale și a punctelor vulnerabile aferente nivelului microprudențial, într-un context transfrontalier și transsectorial. Autoritatea ar trebui să monitorizeze și să evalueze aceste evoluții în domeniul său de competență și, dacă este necesar, să informeze Parlamentul European, Consiliul, Comisia, celelalte autorități europene de supraveghere și CERS în mod regulat sau, dacă este necesar, în mod ad hoc. Autoritatea ar trebui de asemenea să inițieze și să coordoneze, în cooperare cu CERS, exercițiile de simulare a crizelor la nivelul Uniunii pentru a evalua rezistența participanților la piața financiară în cazul evoluțiilor negative ale pieței, și ar trebui să garanteze aplicarea unei metodologii a acestor exerciții cât mai consecvente la nivel național. Pentru a își exercita funcțiile în mod corespunzător, Autoritatea ar trebui să efectueze analize economice ale piețelor și ale impactului evoluțiilor potențiale ale acestora.

(44) Având în vedere globalizarea serviciilor financiare și importanța tot mai mare a standardelor internaționale, Autoritatea ar trebui să încurajeze dialogul și cooperarea cu autoritățile de supraveghere din afara Uniunii. De asemenea, ar trebui să fie împuternicită să dezvolte contacte și să încheie acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere și administrațiile din țări terțe și cu organizații internaționale, cu respectarea deplină a rolurilor existente și competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii. Participarea la activitățile Autorității ar trebui să fie deschisă țărilor care au încheiat acorduri cu Uniunea conform cărora au adoptat și aplică dreptul Uniunii, iar autoritatea ar trebui să poată coopera cu țările terțe care aplică o legislație care a fost recunoscută ca fiind echivalentă cu cea a Uniunii.

(45) Autoritatea ar trebui să servească drept un organism independent consultativ, în domeniul său de competență, pentru Parlamentul European, Consiliu și Comisie. Fără a aduce atingere competențelor autorităților competente în cauză, Autoritatea ar trebui să poată emite un aviz cu privire la evaluarea prudențială a fuziunilor și achizițiilor în temeiul Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instru-

mentelor financiare ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE ⁽²⁾, în cazurile în care directiva respectivă impune consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre.

(46) Pentru a-și îndeplini în mod eficace sarcinile, Autoritatea ar trebui să aibă dreptul să solicite toate informațiile necesare. Pentru a se evita suprapunerea obligațiilor de raportare ale participanților la piața financiară, aceste informații ar trebui în mod normal să fie transmise de autoritățile naționale de supraveghere care sunt cele mai apropiate de piețele și de participanții la piața financiară, precum și să țină seama de statisticile deja existente. Cu toate acestea, în ultimă instanță, Autoritatea ar trebui să aibă posibilitatea de a adresa în mod direct o solicitare de informații bine întemeiată și motivată unui participant la piața financiară atunci când o autoritate națională competentă nu furnizează sau nu poate furniza respectivele informații în timp util. Autoritățile statelor membre ar trebui să fie obligate să sprijine Autoritatea în asigurarea respectării acestor cereri directe. În acest context este esențial să se lucreze pe baza unor formate de raportare comune. Măsurile de colectare a informațiilor nu ar trebui să aducă atingere cadrului juridic al Sistemului Statistic European și al Sistemului European al Băncilor Centrale în domeniul statistic. Prezentul regulament ar trebui, prin urmare, să nu aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ⁽³⁾ și Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ⁽⁴⁾.

(47) Colaborarea strânsă între Autoritate și CERS este esențială pentru o funcționare pe deplin eficace a CERS și pentru a garanta că avertismentelor și recomandărilor sale li se dă curs. Autoritatea și CERS ar trebui să facă schimb reciproc de orice informații pertinente. Datele aferente întreprinderilor individuale ar trebui furnizate numai în urma unei cereri motivate. La primirea de avertismente sau recomandări adresate de CERS Autorității sau unei autorități naționale de supraveghere, Autoritatea ar trebui să asigure că acestora li se dă curs în mod adecvat.

(48) Autoritatea ar trebui să consulte părțile interesate cu privire la standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ghiduri și recomandări și să le ofere acestora o posibilitate rezonabilă de a formula observații cu privire la măsurile propuse. Înainte de adoptarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare,

⁽¹⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

⁽²⁾ Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007 de modificare a Directivei 92/49/CEE a Consiliului și a Directivelor 2002/83/CE, 2004/39/CE, 2005/68/CE și 2006/48/CE în ceea ce privește normele de procedură și criteriile de evaluare aplicabile evaluării prudențiale a achizițiilor și majorărilor de participatii în sectorul financiar (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

⁽³⁾ JO L 87, 31.3.2009, p. 164.

⁽⁴⁾ JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

- ghiduri și recomandări, Autoritatea ar trebui să realizeze un studiu de impact. Din motive de eficiență, ar trebui utilizat în acest scop un Grup al părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor, și ar trebui să reprezinte în proporții egale participanții la piața financiară, întreprinderile mici și mijlocii (IMM), mediul academic, precum și consumatorii și alți utilizatori cu amănuntul ai serviciilor financiare. Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor ar trebui să funcționeze ca o interfață cu alte grupuri de utilizatori din domeniul serviciilor financiare instituite de către Comisie sau prin legislația Uniunii.
- (49) Membrii Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor care reprezintă organizații non-profit sau mediul academic ar trebui să primească compensații adecvate care să le permită persoanelor care nu sunt nici bine finanțate, nici reprezentanți ai industriei, să participe integral la dezbaterile privind regulamentul financiar.
- (50) Statele membre au o responsabilitate centrală în asigurarea gestionării coordonate a crizelor, precum și în procesul de menținere a stabilității financiare în situații de criză, în special în ceea ce privește stabilizarea și redresarea participanților la piața financiară vulnerabili. Deciziile luate de Autoritate în situații de urgență sau de dezacorduri, care afectează stabilitatea unui participant la piața financiară nu ar trebui să afecteze responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Ar trebui înființat un mecanism prin care statele membre pot să invoce această clauză de salvagardare și să înainteze în ultimă instanță cazul Consiliului în vederea obținerii unei decizii. Cu toate acestea, nu ar trebui să se abuzeze de acest mecanism de salvagardare, în special în ceea ce privește o decizie luată de autoritate care nu are un impact fiscal semnificativ sau concret, precum reducerea venitului legată de interzicerea temporară, din motive de protecție a consumatorului, a unor activități sau produse specifice. La luarea unei decizii în temeiul mecanismului de salvagardare, Consiliul ar trebui să voteze pe baza principiului conform căruia fiecărui membru îi corespunde un vot. Este oportun să i se confere Consiliului un rol în acest caz, date fiind responsabilitățile specifice ale statelor membre în acest sens. Dată fiind sensibilitatea subiectului, ar trebui asigurate măsuri stricte de confidențialitate.
- (51) În procedurile sale de luare a deciziilor, Autoritatea ar trebui să respecte normele și principiile generale ale Uniunii cu privire la procesul echitabil și transparent. Dreptul destinatarilor deciziilor Autorității de a își prezenta punctul de vedere ar trebui să fie pe deplin respectat. Actele Autorității ar trebui să facă parte integrantă din dreptul Uniunii.
- (52) Un consiliu al supraveghetorilor compus din directorii autorităților competente relevante din fiecare stat membru și condus de președintele Autorității ar trebui să fie principalul organ decizional al Autorității. Reprezentanți ai Comisiei, ai CERS, ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și ai Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) ar trebui să participe în calitate de observatori. Membrii consiliului supraveghetorilor ar trebui să acționeze independent și doar în interesul Uniunii.
- (53) Ca regulă generală, consiliul supraveghetorilor ar trebui să ia decizii cu majoritate simplă în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru beneficiază de un vot. Cu toate acestea, în cazul actelor cu caracter general, inclusiv al celor legate de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare, ghiduri și recomandări pentru chestiuni bugetare, precum și în cazul solicitărilor din partea unui stat membru de reexaminare a unei decizii a Autorității de a interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare, este oportun să se aplice regulile privind votul cu majoritate calificată prevăzute în articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și în Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Cazurile referitoare la soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile naționale de supraveghere ar trebui examinate de un grup restrâns, obiectiv, compus din membri care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente ce sunt parte la dezacord și nici nu au vreun interes în conflict și nici legături directe cu autoritățile competente în cauză. Componenta grupului ar trebui să fie echilibrată în mod corespunzător. Orice decizie a grupului ar trebui aprobată de consiliul supraveghetorilor cu majoritatea simplă a membrilor, în conformitate cu principiul potrivit căruia fiecare membru dispune de un vot. Cu toate acestea, în ceea ce privește deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup ar putea fi respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.
- (54) Un consiliu de administrație compus din președintele Autorității, reprezentanți ai autorităților naționale de supraveghere și ai Comisiei ar trebui să se asigure că Autoritatea își îndeplinește misiunea și sarcinile care îi revin. Consiliului de administrație ar trebui să i se confere puterea necesară, printre altele, de a propune programul de lucru anual și multianual, de a exercita anumite competențe bugetare, de a adopta planul Autorității privind politica în materie de personal, de a adopta unele dispoziții speciale cu privire la dreptul de a avea acces la documente și de a propune raportul anual.
- (55) Autoritatea ar trebui să fie reprezentată de un președinte cu normă întreagă, numit de consiliul supraveghetorilor pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare, în urma unei proceduri deschise de selecție organizate și gestionate de consiliul supraveghetorilor, asistat de Comisie. Pentru desemnarea primului președinte al Autorității, Comisia ar trebui, printre altele, să elaboreze o listă restrânsă de candidați pe baza meritelor, aptitudinilor, cunoștințelor cu privire la instituțiile și piețele financiare, precum și pe baza experienței relevante în privința supravegherii și reglementării financiare. Pentru desemnările ulterioare, oportunitatea de a dispune de o listă restrânsă

- elaborată de Comisie ar trebui să fie reexaminată într-un raport care urmează să fie realizat în temeiul prezentului regulament. Înainte ca persoana selecționată să își preia funcțiile, și în termen de maxim o lună de la selecționarea sa de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European ar trebui să aibă dreptul, după audierea persoanei selecționate, să obiecteze cu privire la desemnarea persoanei respective.
- (56) Gestionarea Autorității ar trebui încredințată unui director executiv, care ar trebui să aibă dreptul de a participa la întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație fără drept de vot.
- (57) Pentru a garanta consecvența transsectorială în ceea ce privește activitățile AES, acestea ar trebui să se coordoneze strâns prin intermediul Comitetului comun și să ajungă la poziții comune atunci când este necesar. Comitetul comun ar trebui să coordoneze funcțiile AES cu privire la conglomeratele financiare și alte chestiuni transsectoriale. Atunci când este necesar, actele care sunt acoperite și de domeniul de competență al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) sau al Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale)] ar trebui adoptate în paralel de autoritatea europeană de supraveghere în cauză. Comitetul comun ar trebui prezidat prin rotație pe durata unui mandat de 12 luni de președinții AES. Președintele Comitetului comun ar trebui să fie și vicepreședinte al CERS. Comitetul comun ar trebui să aibă personal propriu, furnizat de AES, pentru a permite schimburile de informații pe cale informală și dezvoltarea unei culturi comune de supraveghere în cadrul AES.
- (58) Este necesar să se garanteze că părțile afectate de deciziile adoptate de Autoritate pot recurge la căi de atac adecvate. Pentru a proteja în mod eficace drepturile părților și din motive de economie procedurală, pentru domeniile în care Autoritatea are dreptul de a lua decizii, părțile ar trebui să aibă dreptul de a contesta aceste decizii în fața unei comisii de apel. Din motive de eficiență și consecvență, comisia de apel ar trebui să fie un organism comun AES, independent de structurile administrative și de reglementare ale acestora. Deciziile comisiei de apel ar trebui să facă obiectul unui recurs în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (59) Pentru ca Autoritatea să fie pe deplin autonomă și independentă, ar trebui să i se acorde un buget autonom cu venituri provenind în special din contribuții obligatorii din partea autorităților naționale de supraveghere și din bugetul general al Uniunii Europene. Finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul unui acord încheiat de autoritatea bugetară în conformitate cu punctul 47 din Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie din 17 mai 2006 privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară⁽¹⁾. Ar trebui să se aplice procedura bugetară a Uniunii. Auditarea conturilor ar trebui efectuată de Curtea de Conturi. Bugetul global face obiectul procedurii de descărcare de gestiune.
- (60) Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 mai 1999 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF)⁽²⁾ ar trebui să se aplice Autorității. Autoritatea ar trebui să adere, de asemenea, la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 dintre Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF)⁽³⁾.
- (61) Pentru a garanta condiții deschise și transparente de angajare și tratamentul echitabil al personalului Autorității, acestuia ar trebui să i se aplice Statutul funcționarilor Comunităților Europene și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene⁽⁴⁾.
- (62) Este esențială protejarea secretelor de afaceri și a altor informații confidențiale. Confidențialitatea informațiilor puse la dispoziția Autorității și care sunt schimbate în rețea ar trebui să facă obiectul unor norme de confidențialitate riguroase și eficiente.
- (63) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date⁽⁵⁾ și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date⁽⁶⁾, se aplică pe deplin prelucrării datelor cu caracter personal în sensul prezentului regulament.
- (64) Pentru a asigura funcționarea transparentă a Autorității, Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei⁽⁷⁾ ar trebui să se aplice Autorității.
- (65) Țările terțe ar trebui să poată participa la activitățile Autorității în conformitate cu acorduri corespunzătoare care urmează să fie încheiate de către Uniune.
- (66) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere prudențială, protejarea investitorilor, protejarea integrității, eficienței și bune funcționări a piețelor financiare, menținerea stabilității sistemului financiar și consolidarea coordonării internaționale în materie de supraveghere, nu se pot realiza în mod satisfăcător de către statele membre și, în consecință, având în vedere

(2) JO L 136, 31.5.1999, p. 1.

(3) JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

(4) JO L 56, 4.3.1968, p. 1.

(5) JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

(6) JO L 8, 12.1.2001, p. 1.

(7) JO L 145, 31.5.2001, p. 43.

(1) JO C 139, 14.6.2006, p. 1.

amplarea și efectele acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

- (67) Autoritatea ar trebui să preia toate sarcinile și competențele actuale ale Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare și, prin urmare, Decizia 2009/77/CE ar trebui să fie abrogată de la data instituirii Autorității, iar Decizia nr. 716/2009/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 de instituire a unui program comunitar de sprijinire a activităților specifice în domeniul serviciilor financiare, al raportării financiare și al auditului ⁽¹⁾ ar trebui modificată în consecință. Date fiind structurile și operațiunile deja existente ale Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, este important să se asigure o foarte strânsă cooperare între acest comitet și Comisie atunci când se stabilesc mecanismele tranzitorii corespunzătoare, pentru a se garanta că perioada în care Comisia este responsabilă de organizarea administrativă și de funcționarea administrativă inițială a Autorității este cât mai limitată.
- (68) Este necesar să se stabilească un termen-limită pentru aplicarea prezentului regulament pentru a garanta că Autoritatea este pregătită corespunzător pentru a-și începe activitatea și pentru a garanta o tranziție fără dificultăți dinspre Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare. Autoritatea ar trebui să fie finanțată în mod adecvat. Cel puțin inițial, Autoritatea ar trebui să fie finanțată în proporție de 40 % din fondurile Uniunii și de 60 % din contribuțiile statelor membre, efectuate în conformitate cu ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.
- (69) Pentru a permite instituirea Autorității la 1 ianuarie 2011, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

INSTITUIREA ȘI STATUTUL JURIDIC

Articolul 1

Instituirea și domeniul de activitate

(1) Prezentul regulament instituie Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe, (denumită în continuare „Autoritatea”).

⁽¹⁾ JO L 253, 25.9.2009, p. 8.

(2) Autoritatea acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament și în cadrul domeniului de aplicare prevăzut de Directiva 97/9/CE, Directiva 98/26/CE, Directiva 2001/34/CE, Directiva 2002/47/CE, Directiva 2003/6/CE, Directiva 2003/71/CE, Directiva 2004/39/CE, Directiva 2004/109/CE, Directiva 2009/65/CE și de Directiva 2006/49/CE, fără a aduce atingere competenței Autorității europene (Autoritatea bancară europeană) în ceea ce privește supravegherea prudențială, oricărei legislații viitoare în domeniul administrării fondurilor de investiții alternative (AFIA) și Regulamentului (CE) nr. 1060/2009 și, în măsura în care aceste acte se aplică societăților care furnizează servicii de investiții sau organismelor de plasament colectiv care își comercializează unitățile de fond sau acțiunile și autorităților competente care le supraveghează, de părțile relevante ale Directivei 2002/87/CE, Directivei 2005/60/CE, Directivei 2002/65/CE, fiind incluse de asemenea toate directivele, regulamentele și deciziile adoptate în baza acestor acte, precum și orice alte acte juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, care conferă sarcini Autorității.

(3) Autoritatea acționează, de asemenea, în domeniul activităților participanților la piețe în legătură cu aspecte care nu sunt abordate în mod direct în actele menționate la alineatul (2), inclusiv aspecte de guvernare corporativă, raportare financiară și audit, cu condiția ca astfel de acțiuni ale Autorității să fie necesare pentru asigurarea aplicării eficiente și consecvente a actelor respective. În plus, Autoritatea ia măsurile adecvate în contextul licitațiilor de preluare, al compensațiilor și decontărilor, precum și al chestiunilor privind produsele financiare derivate.

(4) Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere prerogativelor Comisiei, în special celor stabilite prin articolul 258 din TFUE referitoare la garantarea respectării legislației Uniunii.

(5) Obiectivul Autorității este acela de a proteja interesul public prin contribuția la stabilitatea și eficacitatea sistemului financiar pe termen scurt, mediu și lung, pentru economia, cetățenii și întreprinderile Uniunii. Autoritatea contribuie la:

- (a) îmbunătățirea funcționării pieței interne, incluzând, în special, un nivel solid, eficient și consistent de reglementare și supraveghere,
- (b) garantarea integrității, transparenței, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare,
- (c) consolidarea coordonării internaționale în domeniul supravegherii,
- (d) prevenirea arbitrajului de reglementare și promovarea condițiilor de concurență echitabile,
- (e) garantarea unei reglementări și supravegheri corespunzătoare cu privire la asumarea riscurilor de investiții și a altor riscuri și
- (f) îmbunătățirea protecției consumatorilor.

În aceste scopuri, Autoritatea contribuie la garantarea aplicării consecvente, eficiente și efective a actelor menționate la alineatul (2), favorizează convergența în materie de supraveghere, furnizează avize Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și realizează analize economice ale piețelor pentru a promova îndeplinirea obiectivului Autorității.

Atunci când își exercită atribuțiile conferite de prezentul regulament, Autoritatea acordă o atenție deosebită riscurilor sistemice prezentate de participanții la piețele financiare al căror faliment poate afecta funcționarea sistemului financiar sau a economiei reale.

În îndeplinirea atribuțiilor sale, Autoritatea acționează independent și obiectiv și exclusiv în interesul Uniunii.

Articolul 2

Sistemul European de Supraveghere Financiară

(1) Autoritatea face parte dintr-un Sistem European de Supraveghere Financiară (SESF). Obiectivul principal al SESF este de a asigura aplicarea corespunzătoare a normelor aplicabile sectorului financiar pentru a menține stabilitatea financiară, generând astfel încredere în sistemul financiar în ansamblu și asigurând o protecție suficientă pentru clienții serviciilor financiare.

(2) SESF cuprinde:

(a) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), în sensul sarcinilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și în prezentul regulament;

(b) Autoritatea;

(c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;

(d) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾;

(e) Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere („Comitetul comun”), în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor prevăzute la articolele 54-57 din prezentul regulament, precum și în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și în Regulamentul (UE) nr. 1094/2010;

(f) autoritățile competente sau de supraveghere din statele membre, astfel cum sunt menționate în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat cu CERS, precum și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii

ocupaționale) prin intermediul Comitetului comun, garantând consecvența transsectorială a activității și ajungând la poziții comune în domeniul supravegherii conglomeratelor financiare și în alte chestiuni transsectoriale.

(4) În conformitate cu principiul cooperării loiale menționat la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, părțile la SESF cooperează, în spiritul încrederii și al unui deplin respect reciproc, în special pentru a asigura circulația între ele a unor informații pertinente și fiabile.

(5) Autoritățile de supraveghere care fac parte din SESF au obligația de a supraveghea participanții la piața financiară care își desfășoară activitatea în Uniune în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 3

Răspunderea autorităților

Autoritățile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (a)-(d) răspund în fața Parlamentului European și a Consiliului.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „participant la piețele financiare” înseamnă orice persoană căreia i se aplică o obligație prevăzută de actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) sau o lege națională de punere în aplicare a respectivelor acte;

2. „participant-cheie la piețele financiare” înseamnă un participant la piețele financiare a cărui activitate regulată sau viabilitate financiară are sau poate să aibă un efect semnificativ asupra stabilității, integrității sau eficienței piețelor financiare din Uniune;

3. „autorități competente” înseamnă:

(i) autoritățile competente și/sau autoritățile de supraveghere astfel cum sunt definite în actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2);

(ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile care au competența de a asigura respectarea cerințelor din directivele respective de către întreprinderile care furnizează servicii de investiții și de către organismele de plasament colectiv care le comercializează unitățile de fond sau acțiunile;

(iii) în ceea ce privește sistemele de compensare pentru investitori, organismele care administrează sisteme naționale de compensare în temeiul Directivei 97/9/CE sau autoritățile publice care supraveghează aceste sisteme, în cazul în care funcționarea sistemelor de compensare pentru investitori este administrată de o companie privată, în temeiul directivei în cauză.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽²⁾ A se vedea pagina 12 din prezentul Jurnal Oficial.

⁽³⁾ A se vedea pagina 48 din prezentul Jurnal Oficial.

*Articolul 5***Statutul juridic**

- (1) Autoritatea este un organism al Uniunii cu personalitate juridică.
- (2) În fiecare stat membru, Autoritatea deține cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice conform legislației naționale. În special, aceasta poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile sau imobile și să se constituie parte în proceduri judiciare.
- (3) Autoritatea este reprezentată de către președintele acesteia.

*Articolul 6***Componența**

Autoritatea cuprinde:

1. un consiliu al supraveghetorilor, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 43;
2. un consiliu de administrație, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 47;
3. un președinte, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 48;
4. un director executiv, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 53;
5. o comisie de apel, care exercită atribuțiile prevăzute la articolul 60.

*Articolul 7***Sediul**

Autoritatea își are sediul la Paris.

CAPITOLUL II

SARCINILE ȘI COMPETENȚELE AUTORITĂȚII*Articolul 8***Sarcinile și competențele Autorității**

- (1) Autoritatea are următoarele sarcini:
- (a) de a contribui la elaborarea de standarde și practici comune de înaltă calitate în materie de reglementare și supraveghere, în special prin furnizarea de avize către instituțiile Uniunii și prin elaborarea de ghiduri, recomandări și proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care trebuie să se bazeze pe actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2);
- (b) de a contribui la aplicarea consecventă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii, în special prin sprijinirea unei culturi comune de supraveghere, garantarea unei aplicări consecvente, eficiente și eficace a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), prevenirea arbitrajului de reglementare, medierea și rezolvarea dezacordurilor între autoritățile

competente, asigurarea unei supravegheri eficiente și consecvente a participanților la piața financiară, precum și a unei funcționări coerente a colegiilor de supraveghere și luarea de măsuri, printre altele, în situații de urgență;

- (c) de a stimula și a facilita delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente;
- (d) de a coopera îndeaproape cu CERS, în special prin furnizarea către CERS a informațiilor necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale și prin garantarea faptului că avertismentelor și recomandărilor CERS li se dă curs în mod corespunzător;
- (e) de a organiza și a realiza evaluări inter pares ale autorităților competente, inclusiv de a emite ghiduri și recomandări și de a identifica cele mai bune practici, pentru a consolida consecvența rezultatelor în materie de supraveghere;
- (f) de a monitoriza și a evalua evoluțiile pieței în domeniile sale de competență;
- (g) de a realiza analize economice ale piețelor pentru a-și îndeplini atribuțiile în cunoștință de cauză;
- (h) de a promova protecția investitorilor;
- (i) de a contribui la funcționarea consecventă și coerentă a colegiilor de supraveghere, la monitorizarea, evaluarea și măsurarea riscurilor sistemice, la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare, asigurând un nivel înalt de protecție a investitorilor pe întreg teritoriul Uniunii și elaborând metode de restructurare a participanților la piața financiară care sunt falimentari precum și o evaluare a necesității de a avea instrumente de finanțare corespunzătoare, în conformitate cu articolele 21-26;
- (j) de a realiza orice alte sarcini specifice prevăzute în prezentul regulament sau în alte acte legislative;
- (k) de a publica pe site-ul său și de a actualiza periodic informațiile privind domeniul său de activitate, în special, în sfera sa de competență, informații privind participanții la piețele financiare înregistrați, pentru a garanta că informațiile sunt ușor accesibile publicului;
- (l) de a prelua, după caz, toate sarcinile existente și în curs ale Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare (CAERPVM);
- (2) Pentru a efectua sarcinile menționate la alineatul (1), Autoritatea deține competențele prevăzute de prezentul regulament, în special:
- (a) de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în cazurile specifice menționate la articolul 10;
- (b) de a elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în cazurile specifice menționate la articolul 15;
- (c) de a emite ghiduri și recomandări, astfel cum se prevede la articolul 16;

- (d) de a emite recomandări în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (3);
- (e) de a lua decizii individuale adresate autorităților competente în cazurile specifice menționate la articolele 18 alineatul (3) și 19 alineatul (3);
- (f) în cazurile legate de dreptul direct aplicabil al Uniunii, de a lua decizii individuale adresate participanților la piața financiară în cazurile specifice menționate la articolul 17 alineatul (6), la articolul 18 alineatul (4) și la articolul 19 alineatul (4);
- (g) de a emite avize către Parlamentul European, Consiliu sau Comisie, astfel cum se prevede la articolul 34;
- (h) de a colecta informațiile necesare referitoare la participanții la piața financiară astfel cum se prevede la articolul 35;
- (i) de a dezvolta metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care caracteristicile produselor și procesele de distribuție îl au asupra poziției financiare a participanților la piața financiară și asupra protecției consumatorilor;
- (j) de a furniza o bază de date accesibilă la nivel central cu toți participanții la piața financiară înregistrați în domeniul său de competență, în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

Articolul 9

Sarcini legate de protecția consumatorilor și activitățile financiare

- (1) Autoritatea își asumă un rol principal în promovarea transparenței, simplității și echității pe piață pentru produsele sau serviciile financiare de consum din întreaga piață internă, inclusiv prin:
 - (a) colectarea, analizarea și raportarea tendințelor de consum;
 - (b) revizuirea și coordonarea inițiativelor de formare și educare în domeniul financiar de către autoritățile competente;
 - (c) elaborarea de standarde de formare pentru acest sector; și
 - (d) contribuții la elaborarea unor norme comune de publicare.
- (2) Autoritatea monitorizează activitățile financiare noi și existente și poate adopta ghiduri și recomandări pentru a promova siguranța și soliditatea piețelor și convergența practicilor de reglementare.
- (3) Autoritatea poate emite, de asemenea, avertizări în cazul în care o activitate financiară pune semnificativ în pericol îndeplinirea obiectivelor prevăzute la articolul 1 alineatul (5).
- (4) Autoritatea instituie, ca parte integrantă a Autorității, un Comitet pentru inovare financiară care reunește toate autoritățile naționale de supraveghere competente în vederea realizării unei abordări coordonate a activității de reglementare și supraveghere

a activităților financiare noi sau inovatoare și în vederea furnizării de consultanță pe care Autoritatea să o prezinte Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

(5) Autoritatea poate interzice sau restricționa temporar anumite activități financiare care amenință buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia în cazurile specificate în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) și în condițiile prevăzute în respectivele acte, sau dacă acest lucru este necesar într-o situație de urgență în conformitate cu articolul 18 și în condițiile prevăzute în respectivul articol.

Autoritatea își revizuiște te decizia menționată la primul paragraf la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată la trei luni. În cazul în care nu este reînnoită după această perioadă de trei luni, decizia expiră în mod automat.

Statele membre pot solicita Autorității să își reanalizeze decizia. În acest caz, Autoritatea decide în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) paragraful al doilea dacă își menține sau nu decizia.

Autoritatea poate analiza, de asemenea, necesitatea de a interzice sau a restricționa anumite tipuri de activități financiare și, dacă acest lucru este necesar, poate informa Comisia pentru a facilita adoptarea oricăror astfel de interdicții sau restricții.

Articolul 10

Standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Parlamentul European și Consiliul delegă Comisiei competența de a adopta standarde tehnice de reglementare, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, pentru a asigura o armonizare consecventă în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare. Autoritatea înaintează aceste proiecte de standarde Comisiei spre aprobare.

Standardele tehnice de reglementare sunt tehnice și nu implică decizii strategice sau de politică publică, iar conținutul lor este delimitat de actele legislative în temeiul cărora sunt elaborate.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproportionale în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia îl transmite imediat Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de reglementare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate aproba proiectele de standarde tehnice de reglementare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de reglementare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia retrimite Autorității proiectul de standard tehnic de reglementare, explicând de ce nu îl aprobă sau, după caz, explicând motivele pentru care au fost efectuate modificări. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni, Autoritatea nu a înaintat un proiect modificat al standardului tehnic de reglementare sau a înaintat un proiect de standard tehnic de reglementare modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante sau poate respinge standardul.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de reglementare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de reglementare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate solicita un astfel de proiect și stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care autoritatea nu transmite Comisiei proiectul de standard tehnic de reglementare în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de reglementare prin intermediul unui act delegat în absența unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de reglementare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau recomandări din partea Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de reglementare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul său de standard tehnic de reglementare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de reglementare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat în al patrulea paragraf, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia poate adopta standardul respectiv.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de reglementare, Comisia îl poate modifica pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de reglementare cu modificările pe care le consideră relevante. Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de reglementare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de reglementare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 11

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la articolul 10 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 16 decembrie 2010. Comisia prezintă un raport cu privire la delegarea de competențe cel târziu cu șase luni înainte de încheierea perioadei de patru ani. Delegarea de competență se reînnoiește automat pentru perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă, în conformitate cu articolul 14.

(2) De îndată ce adoptă un standard tehnic de reglementare, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(3) Competența de a adopta standarde tehnice de reglementare îi este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 12-14.

Articolul 12

Revocarea delegării de competențe

(1) Parlamentul European sau de Consiliul pot revoca în orice moment delegarea de competențe menționată la articolul 10.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă intenționează să revocă delegarea de competențe depune eforturi pentru informarea celeilalte instituții și a Comisiei într-un termen rezonabil înaintea adoptării unei decizii finale, indicând competențele delegate care ar putea face obiectul unei revocări.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte imediat sau de la o dată ulterioară, specificată în aceasta. Decizia nu aduce atingere standardelor tehnice de reglementare care sunt deja în vigoare. Decizia se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 13

Obiecțiuni la standardele tehnice de reglementare

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termen de trei luni de la data notificării standardului tehnic de reglementare adoptat de Comisie. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu trei luni.

Atunci când Comisia adoptă un standard tehnic de reglementare identic cu proiectul de standard tehnic de reglementare transmis de Autoritate, termenul în care Parlamentul European și Consiliul pot formula obiecțiuni la acesta este de o lună de la data notificării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, termenul respectiv se prelungește cu o lună.

(2) În cazul în care, la expirarea termenului menționat la alineatul (1), nici Parlamentul European, nici Consiliul nu a formulat obiecțiuni la standardul tehnic de reglementare, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în dispozițiile sale.

Standardul tehnic de reglementare poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care Parlamentul European sau Consiliul formulează obiecțiuni la un standard tehnic de reglementare în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni cu privire la standardul tehnic de reglementare își prezintă motivele care au stat la baza acestora.

Articolul 14

Neaprobarea sau modificarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare

(1) În cazul în care Comisia nu aprobă un proiect de standard tehnic de reglementare sau îl modifică în conformitate cu articolul 10, aceasta informează Autoritatea, Parlamentul European și Consiliul, prezentând motivele pentru neaprobare.

(2) După caz, Parlamentul European sau Consiliul poate invita comisarul responsabil, împreună cu președintele Autorității, în termen de o lună de la informarea menționată la alineatul (1), pentru o reuniune ad hoc a comisiei competente a Parlamentului European sau a Consiliului, în vederea prezentării și explicării divergențelor.

Articolul 15

Standarde tehnice de punere în aplicare

(1) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de punere în aplicare, prin intermediul unor acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din TFUE, în domeniile prevăzute în mod expres în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2). Standardele tehnice de punere în aplicare sunt tehnice, nu implică decizii strategice sau opțiuni de politică publică, iar conținutul lor are scopul de a stabili condițiile de punere în aplicare a

actelor în cauză. Autoritatea înaintează proiectele sale de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei spre aprobare.

Înainte de a prezenta Comisiei proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la acestea și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Autoritatea solicită, de asemenea, avizul Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37.

Atunci când Autoritatea transmite un proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia îl transmite fără întârziere Parlamentului European și Consiliului.

În termen de trei luni de la primirea unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia decide cu privire la aprobarea acestuia. Comisia poate prelungi acest termen cu o lună. Comisia poate aproba proiectul de standard tehnic de punere în aplicare doar parțial sau cu modificări atunci când acest lucru este impus de interesele Uniunii.

În cazul în care intenționează să nu aprobe un proiect de standard tehnic de punere în aplicare sau să îl aprobe parțial sau cu modificări, Comisia îl retrimite Autorității, explicând de ce nu intenționează să îl aprobe sau, după caz, explicând motivele modificărilor pe care le-a efectuat. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Comisie și îl poate prezenta din nou Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

În cazul în care, la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al cincilea, Autoritatea nu a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare modificat sau a înaintat un proiect de standard tehnic de punere în aplicare care este modificat într-un mod care nu corespunde modificărilor propuse de Comisie, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante sau îl poate respinge.

Comisia nu poate să modifice conținutul unui proiect de standard tehnic de punere în aplicare întocmit de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(2) În cazurile în care Autoritatea nu a transmis un proiect de standard tehnic de punere în aplicare în termenul stabilit în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), Comisia poate stabili un nou termen pentru aceasta.

(3) Numai în cazurile în care Autoritatea nu transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Comisiei în termenele prevăzute în conformitate cu alineatul (2), Comisia poate adopta un standard tehnic de punere în aplicare prin intermediul unui act de punere în aplicare și nu pe baza unui proiect din partea Autorității.

Comisia organizează consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare și analizează eventualele costuri și beneficii aferente, cu excepția cazului în care astfel de consultări și analize sunt disproporționate în raport cu domeniul de aplicare și cu impactul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare în cauză sau cu gradul specific de urgență al situației. Comisia solicită, de asemenea, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37.

Comisia transmite imediat proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Parlamentului European și Consiliului.

Comisia transmite proiectul de standard tehnic de punere în aplicare Autorității. În termen de șase săptămâni, Autoritatea poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare și îl poate transmite Comisiei sub forma unui aviz formal. Autoritatea transmite o copie a acestui aviz formal Parlamentului European și Consiliului.

Dacă la expirarea termenului de șase săptămâni menționat la paragraful al patrulea, Autoritatea nu a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare.

Dacă în termenul de șase săptămâni Autoritatea a transmis un proiect modificat de standard tehnic de punere în aplicare, Comisia poate modifica proiectul de standard tehnic de punere în aplicare pe baza modificărilor propuse de Autoritate sau poate adopta standardul tehnic de punere în aplicare cu modificările pe care le consideră relevante.

Comisia nu poate să modifice conținutul proiectelor de standarde tehnice de punere în aplicare întocmite de Autoritate fără a se coordona în prealabil cu Autoritatea, astfel cum se prevede în prezentul articol.

(4) Standardele tehnice de punere în aplicare sunt adoptate prin intermediul unor regulamente sau decizii. Acestea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data prevăzută în cuprinsul lor.

Articolul 16

Ghiduri și recomandări

(1) În scopul stabilirii de practici consecvente, eficiente și eficiente în materie de supraveghere în cadrul SESF, și al garantării aplicării comune, uniforme și coerente a dreptului Uniunii, Autoritatea emite ghiduri și recomandări adresate autorităților competente sau participanților la piețele financiare.

(2) Dacă este cazul, Autoritatea organizează consultări publice deschise cu privire la ghidurile și recomandările în cauză și analizează eventualele costuri și beneficii aferente. Aceste consultări și analize sunt proporționale cu domeniul de aplicare, natura și impactul ghidurilor sau recomandărilor. Autoritatea solicită, de asemenea, după caz, avizul sau opinia Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor menționat la articolul 37.

(3) Autoritățile competente și participanții la piețele financiare depun toate eforturile necesare pentru a respecta aceste ghiduri și recomandări.

În termen de două luni de la emiterea unui ghid sau a unei recomandări, fiecare autoritate competentă confirmă dacă se conformează sau intenționează să se conformeze respectivului ghid sau respectivei recomandări. În cazul în care o autoritate competentă nu se conformează sau nu intenționează să se conformeze, aceasta informează Autoritatea, prezentându-și motivele. Autoritatea dă publicității faptul că autoritatea competentă respectivă nu intenționează să se conformeze ghidului sau recomandării în cauză.

Autoritatea poate decide, de asemenea, de la caz la caz, să publice motivele prezentate de autoritatea competentă pentru care nu s-a conformat respectivului ghid sau respectivei recomandări. Autoritatea competentă primește o notificare prealabilă cu privire la această publicare.

Dacă acest lucru este prevăzut de către ghidul sau recomandarea în cauză, participanții la piețele financiare raportează în mod clar și detaliat dacă respectă ghidul sau recomandarea respectivă.

(4) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la ghidurile și recomandările emise, menționând autoritățile competente care nu s-au conformat acestora, prezentând modalitatea prin care Autoritatea intenționează să se asigure că autoritățile competente în cauză vor respecta recomandările și ghidurile sale în viitor.

Articolul 17

Încălcarea dreptului Uniunii

(1) Atunci când o autoritate competentă nu a aplicat actele menționate la articolul 1 alineatul (2) sau le-a aplicat într-un mod care pare să constituie o încălcare a legislației Uniunii, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare stabilite în conformitate cu articolele 10-15, în special prin negarantarea faptului că un participant la piețele financiare îndeplinește cerințele stabilite în respectivele acte, Autoritatea acționează în conformitate cu competențele prevăzute la alineatele (2), (3) și (6) ale prezentului articol.

(2) La cererea uneia sau mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului, a Comisiei, sau a Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor, sau din proprie inițiativă și după ce a informat autoritatea competentă vizată, Autoritatea poate investiga pretinsa încălcare sau neaplicare a dreptului Uniunii.

Fără a aduce atingere competențelor stabilite la articolul 35, autoritatea competentă pune la dispoziția Autorității, fără întârziere, toate informațiile pe care Autoritatea le consideră necesare pentru investigația sa.

(3) Cel târziu în termen de două luni de la demararea investigației, Autoritatea poate adresa autorității competente în cauză o recomandare precizând măsurile necesare în vederea respectării dreptului Uniunii.

În termen de zece zile lucrătoare de la primirea recomandării, autoritatea competentă informează Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a garanta respectarea dreptului Uniunii.

(4) Dacă, în termen de o lună de la primirea recomandării Autorității, autoritatea competentă nu s-a conformat legislației Uniunii, Comisia poate, după ce a fost informată de Autoritate sau din proprie inițiativă, să emită un aviz formal prin care să îi ceară autorității competente să ia măsurile necesare pentru a respecta dreptul Uniunii. Avizul formal al Comisiei ține seama de recomandarea Autorității.

Comisia emite un astfel de aviz formal în termen de trei luni de la adoptarea recomandării. Comisia poate prelungi această perioadă cu o lună.

Autoritatea și autoritățile competente transmit Comisiei toate informațiile necesare.

(5) În termen de zece zile lucrătoare de la primirea avizului formal menționat la alineatul (4), autoritatea competentă informează Comisia și Autoritatea cu privire la măsurile pe care le-a întreprins sau pe care are intenția să le întreprindă pentru a se conforma avizului formal respectiv.

(6) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă avizul formal menționat la alineatul (4) în termenul menționat în avizul formal și când este necesară remedierea promptă a nerespectării în vederea menținerii sau restabilirii condițiilor neutre de concurență de pe piață sau în vederea garantării bunei funcționări și a integrității sistemului financiar, Autoritatea poate adopta, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele menționate la articolul 1 alineatul (2) se aplică direct participanților la piețele financiare, o decizie individuală adresată unui participant la piețele financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

Decizia Autorității este conformă cu avizul formal emis de Comisie în temeiul alineatului (4).

(7) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (6) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Atunci când adoptă o măsură în legătură cu chestiunile care fac obiectul unui aviz formal în temeiul alineatului (4) sau al unei decizii în temeiul alineatului (6), autoritățile competente respectă avizul formal corespunzător sau decizia corespunzătoare, după caz.

(8) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea indică autoritățile competente și participanții la piețele financiare care nu au respectat avizele formale și deciziile menționate la alineatele (4) și (6) din prezentul articol.

Articolul 18

Măsurile în situații de urgență

(1) În cazul unor evoluții negative care pot periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea, în totalitate sau în parte, a sistemului financiar din Uniune, Autoritatea facilitează în mod activ și, atunci când consideră că este necesar, coordonează eventualele măsuri luate de către autoritățile naționale de supraveghere competente relevante.

Pentru a putea îndeplini acest rol de facilitare și coordonare, Autoritatea este informată pe deplin cu privire la eventualele evoluții relevante și este invitată să participe în calitate de observator la eventualele reuniuni relevante ale autorităților naționale de supraveghere competente.

(2) Consiliul, după consultarea Comisiei și a CERS și, după caz, a AES, poate adopta o decizie adresată Autorității, prin care să se stabilească existența unei situații de urgență în sensul prezentului regulament, în urma unei cereri adresate de către Autoritate, Comisie sau CERS. Consiliul își revizuiște această decizie la intervale corespunzătoare și cel puțin o dată pe lună. În cazul în care decizia nu este reînnoită la expirarea unui termen de o lună, aceasta expiră în mod automat. Consiliul poate declara întreruperea situației de urgență în orice moment.

În cazul în care CERS sau Autoritatea consideră că ar putea apărea o situație de urgență, acestea emit o recomandare confidențială adresată Consiliului și furnizează acestuia o evaluare a situației. Consiliul evaluează apoi necesitatea convocării unei reuniuni. În cadrul acestui proces, este garantată protecția adecvată a confidențialității.

În cazul în care Consiliul constată existența unei situații de urgență, acesta informează în mod corespunzător fără întârziere Parlamentul European și Comisia.

(3) Atunci când Consiliul a adoptat o decizie în temeiul alineatului (2) și în situații excepționale în care este necesară acțiunea coordonată a autorităților naționale pentru a reacționa la evoluții negative care pot pune în pericol grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia, Autoritatea poate adopta decizii individuale care să impună autorităților competente să ia măsurile necesare în conformitate cu legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) pentru a aborda orice astfel de evoluții prin garantarea faptului că participanții la piețele financiare și autoritățile competente îndeplinesc cerințele prevăzute în respectiva legislație.

(4) Fără a aduce atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității menționată la alineatul (2) în termenul prevăzut în respectiva decizie, Autoritatea poate, în cazul în care cerințele relevante prevăzute de actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv în standardele tehnice de reglementare și în standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu actele respective, se aplică direct participanților

la piețele financiare, să adopte o decizie individuală adresată unui participant la piețele financiare prin care să-i impună acestuia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul respectivei legislații, inclusiv încetarea oricărei activități. Aceasta se aplică numai în situațiile în care o autoritate competentă nu aplică actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu actele respective, sau le aplică într-un mod care pare să fie o încălcare vădită a respectivelor acte și dacă este necesară remedierea de urgență pentru restabilirea bunei funcționări și a integrității piețelor financiare sau a stabilității întregului sistem financiar din Uniune sau a unei părți a acestuia.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune.

Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu aspecte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

Articolul 19

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente în contexte transfrontaliere

(1) Fără a aduce atingere competențelor prevăzute la articolul 17, atunci când o autoritate competentă nu este de acord cu procedura sau cu conținutul unei măsuri sau cu lipsa de acțiune din partea unei autorități competente din alt stat membru în cazurile specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea, la cererea uneia sau mai multor autorități competente în cauză, poate sprijini autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord, în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4) din prezentul articol.

În cazurile prevăzute de legislația menționată la articolul 1 alineatul (2) și în cazul în care, pe baza unor criterii obiective, poate fi identificat un dezacord între autoritățile competente din diferite state membre, Autoritatea poate, din proprie inițiativă, să sprijine autoritățile în efortul acestora de a ajunge la un acord în conformitate cu procedura stabilită la alineatele (2)-(4).

(2) Autoritatea stabilește un termen-limită pentru concilierea autorităților competente, ținând seama de eventualele termene specificate în actele menționate la articolul 1 alineatul (2), precum și de complexitatea și urgența situației. În această etapă, Autoritatea are rol de mediator.

(3) Dacă autoritățile competente în cauză nu reușesc să ajungă la un acord în cadrul fazei de conciliere menționată la alineatul (2), Autoritatea poate, în conformitate cu procedura stabilită la articolul 44 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf, să ia o decizie prin care să le impună acestora să adopte anumite măsuri sau să se abțină de la adoptarea de măsuri în vederea soluționării chestiunii, în scopul de a asigura conformitatea cu dreptul Uniunii, decizia având caracter obligatoriu pentru autoritățile competente vizate.

(4) Fără a aduce atingere competențelor care îi revin Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE, atunci când o autoritate competentă nu respectă decizia Autorității, prin negarantarea faptului că un participant la piețele financiare respectă cerințele care îi sunt direct aplicabile în temeiul actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea poate adopta o decizie individuală adresată unui participant la piețele financiare prin care să-i impună acestuia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități.

(5) Deciziile adoptate în temeiul alineatului (4) prevalează asupra oricărei decizii adoptate anterior de autoritățile competente cu privire la aceeași chestiune. Orice măsură luată de autoritățile competente în legătură cu fapte care fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (3) sau (4) este compatibilă cu respectivele decizii.

(6) În raportul menționat la articolul 50 alineatul (2), președintele Autorității prezintă natura și tipul dezacordurilor survenite între autoritățile competente, înțelegerile la care s-a ajuns și deciziile luate pentru soluționarea unor astfel de dezacorduri.

Articolul 20

Soluționarea dezacordurilor dintre autoritățile competente din sectoare diferite

Comitetul comun, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 19 și 56, soluționează dezacordurile transsectoriale care pot apărea între autorități competente, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 2 din prezentul regulament, din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și respectiv din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 21

Colegiile de supraveghere

(1) Autoritatea contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării eficiente, eficace și consecvente a colegiilor de supraveghere înființate prin actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2) și la favorizarea coerenței aplicării dreptului Uniunii de către colegiile de supraveghere. În scopul asigurării convergenței între cele mai bune practici în materie de supraveghere, personalul Autorității are posibilitatea de a participa la activitățile colegiilor de supraveghere, inclusiv la examinări la fața locului efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente.

(2) Autoritatea are un rol de coordonare în garantarea unei funcționări consecvente și coerente a colegiilor de supraveghere pentru instituțiile transfrontaliere din Uniune, ținând seama de riscul sistemic prezentat de participanții la piețele financiare, menționat la articolul 23.

În sensul prezentului alineat și al alineatului (1) din prezentul articol, Autoritatea este considerată drept „autoritate competentă” în sensul legislației relevante.

Autoritatea poate:

- (a) să colecteze și să ofere toate informațiile relevante, în cooperare cu autoritățile competente, pentru a facilita activitatea colegiului și să înființeze și să gestioneze un sistem central pentru a pune astfel de informații la dispoziția autorităților competente din cadrul colegiului;
 - (b) să inițieze și să coordoneze exerciții de simulare a crizelor la nivelul Uniunii, în conformitate cu articolul 32, pentru a evalua rezistența participanților la piețele financiare astfel cum se menționează la articolul 23, în special riscul sistemic prezentat de participanții-cheie la piețele financiare, la evoluțiile negative ale pieței, precum și să evalueze potențialul de creștere a riscului sistemic prezentat de participanții-cheie la piețele financiare în situații de criză, asigurând aplicarea unei metodologii consecvente la nivel național pentru aceste exerciții și, după caz, să adreseze o recomandare autorității competente în vederea corectării aspectelor identificate în cadrul exercițiului de simulare a crizelor;
 - (c) să promoveze activități de supraveghere eficiente și eficace, inclusiv evaluări ale riscurilor la care sunt sau pot fi expuși participanții la piețele financiare în situații de criză;
 - (d) să supervizeze, în conformitate cu sarcinile și competențele specificate în prezentul regulament, sarcinile îndeplinite de autoritățile competente; și
 - (e) să solicite deliberări suplimentare în cadrul unui colegiu, în toate situațiile în care consideră că decizia ar genera o aplicare incorectă a dreptului Uniunii sau nu ar contribui la obiectivul de convergență între practicile în materie de supraveghere. De asemenea, aceasta poate solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată programarea unei reuniuni a colegiului sau adăugarea unui punct pe ordinea de zi a unei reuniuni.
- (3) Autoritatea poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare în ceea ce privește dispozițiile referitoare la funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere și poate emite ghiduri și recomandări adoptate în temeiul articolului 16 pentru a promova convergența activităților de supraveghere și a bunelor practici adoptate de colegiile de supraveghere.
- (4) Autoritatea dispune de un rol de mediere, cu efecte obligatorii din punct de vedere juridic, pentru a soluționa dezacordurile dintre autoritățile competente în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 19. Autoritatea poate lua decizii în materie de supraveghere care să fie direct aplicabile participantului la piața financiară în cauză, în conformitate cu articolul 19.

Articolul 22

Dispoziții generale

- (1) Autoritatea ține seama în mod corespunzător de riscul sistemic, astfel cum este definit în Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Aceasta abordează toate riscurile de perturbare a serviciilor financiare care:
- (a) sunt cauzate de o disfuncționalitate a întregului sistem financiar sau a unor părți ale acestuia; și

- (b) pot să genereze consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală.

Autoritatea ia în considerare, după caz, monitorizarea și evaluarea riscului sistemic, astfel cum au fost desfășurate de CERS și de Autoritate și răspunde avertismentelor și recomandărilor CERS în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

- (2) Autoritatea, în colaborare cu CERS și în conformitate cu articolul 23, elaborează o abordare comună pentru identificarea și măsurarea riscului sistemic prezentat de participanții-cheie la piețele financiare, inclusiv indicatori cantitativi și calitativi, după caz.

Acești indicatori reprezintă un element esențial în stabilirea acțiunilor adecvate în materie de supraveghere. Autoritatea monitorizează gradul de convergență a constatărilor făcute, în vederea promovării unei abordări comune.

- (3) Fără a aduce atingere actelor menționate la articolul 1 alineatul (2), Autoritatea elaborează, dacă este necesar, ghiduri și recomandări suplimentare pentru participanții cheie la piețele financiare, pentru a ține seama de riscul sistemic prezentat de aceștia.

Autoritatea garantează faptul că riscul sistemic prezentat de participanții-cheie la piețele financiare este luat în considerare atunci când sunt elaborate proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în domeniile stabilite în actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2).

- (4) La solicitarea uneia sau a mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei sau din proprie inițiativă, Autoritatea poate desfășura o investigație pentru un anumit tip de activitate financiară sau tip de produs sau tip de conduită pentru a evalua amenințările potențiale la adresa integrității piețelor financiare sau a stabilității sistemului financiar și pentru a formula recomandări corespunzătoare adresate autorităților competente vizate privind măsurile necesare.

În aceste scopuri, Autoritatea poate face uz de competențele care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament, inclusiv în temeiul articolului 35.

- (5) Comitetul comun garantează coordonarea globală și trans-sectorială a activităților desfășurate în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 23

Identificarea și măsurarea riscului sistemic

- (1) În consultare cu CERS, Autoritatea elaborează criteriile de identificare și de măsurare a riscului sistemic și un sistem corespunzător de simulare de criză care să includă o evaluare a potențialului de creștere a riscului sistemic prezentat de participanții la piețele financiare în situații de criză. Participanții la piața financiară care pot prezenta un risc sistemic sunt supuse unei supravegheri consolidate și, după caz, planurilor de redresare și de restructurare menționate la articolul 25.

(2) Autoritatea ține seama pe deplin de abordările internaționale relevante în elaborarea criteriilor de identificare și de măsurare a riscului sistemic prezentat de participanții la piețele financiare, inclusiv cele stabilite de Consiliul de Stabilitate Financiară, Fondul Monetar Internațional și Banca Reglementelor Internaționale.

Articolul 24

Capacitatea permanentă de a răspunde riscurilor sistemice

(1) Autoritatea se asigură că dispune de capacitatea specializată și permanentă de a răspunde în mod eficace materializării riscurilor sistemice menționate la articolele 22 și 23 și, în special, în ceea ce privește instituțiile care prezintă un risc sistemic.

(2) Autoritatea îndeplinește sarcinile care îi sunt conferite în temeiul prezentului regulament și al legislației menționate la articolul 1 alineatul (2), și contribuie la garantarea unei sistem coerent și coordonat de gestionare și de soluționare a crizelor în Uniune.

Articolul 25

Planuri de redresare și de restructurare

(1) Autoritatea contribuie și participă în mod activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de restructurare eficace și coerente, a procedurilor în situații de urgență și a măsurilor preventive pentru a minimaliza impactul sistemic al oricărui faliment.

(2) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în conformitate cu actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-15.

Articolul 26

Sistemul european al sistemelor naționale de compensare pentru investitori

(1) Autoritatea contribuie la consolidarea sistemului european al sistemelor naționale de compensare pentru investitori (SCI) acționând în limita competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament pentru a garanta aplicarea corectă a Directivei 97/9/CE, cu scopul de a se asigura că sistemele naționale de compensare pentru investitori sunt finanțate în mod corespunzător prin contribuții ale participanților la piața financiară implicați, inclusiv participanții la piața financiară corespunzătoare cu sediul în țări terțe și de a asigura un nivel ridicat de protecție pentru toți deponenții, într-un cadru armonizat în ansamblul Uniunii.

(2) Articolul 16 privind competențele Autorității de a adopta ghiduri și recomandări se aplică sistemelor de compensare pentru investitori.

(3) Autoritatea poate elabora standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare în conformitate cu actele legislative menționate la articolul 1 alineatul (2), prin procedura stabilită la articolele 10-15.

(4) Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special convergența sistemului european al sistemelor naționale de compensare pentru investitori.

Articolul 27

Sistemul european de soluționare a situațiilor de criză și de mecanisme de finanțare

(1) În domeniile sale de competență, Autoritatea contribuie la elaborarea metodelor pentru restructurarea participanților-cheie la piața financiară care sunt falimentari, prin modalități care să evite contaminarea și care să permită lichidarea acestora în mod ordonat și rapid, inclusiv, dacă este cazul, prin mecanisme coerente și solide de finanțare, după caz.

(2) Autoritatea contribuie la activitatea privind aspectele legate de concurența echitabilă și impacturile cumulative asupra instituțiilor financiare ale oricăror sisteme de taxe și contribuții care ar putea fi introduse pentru a asigura o repartizare echitabilă a sarcinilor și a stimulentele în vederea limitării riscului sistemic ca parte a unui cadru de soluționare coerent și credibil.

Reexaminarea prezentului regulament, astfel cum este prevăzută la articolul 81, urmărește în special analiza posibilă consolidării a rolului Autorității în cadrul prevenirii, gestionării și soluționării situațiilor de criză.

Articolul 28

Delegarea de sarcini și responsabilități

(1) Autoritățile competente pot, cu acordul autorității delegate, să delege sarcini și responsabilități Autorității sau altor autorități competente, sub rezerva condițiilor prevăzute la prezentul articol. Statele membre pot crea mecanisme specifice privind delegarea de responsabilități, care trebuie respectate înainte ca autoritățile lor competente să încheie astfel de acorduri de delegare și pot limita mandatul delegării la nivelul necesar pentru supravegherea eficace a participanților la piețele financiare sau grupărilor financiare transfrontaliere.

(2) Autoritatea stimulează și facilitează delegarea de sarcini și responsabilități între autoritățile competente prin identificarea sarcinilor și responsabilităților care pot fi delegate sau realizate în comun și prin promovarea celor mai bune practici.

(3) Delegarea de responsabilități conduce la realocarea competențelor prevăzute în actele menționate la articolul 1 alineatul (2). Legea autorității delegate reglementează procedura, aplicarea și căile de atac administrative și judiciare cu privire la responsabilitățile delegate.

(4) Autoritățile competente informează Autoritatea cu privire la acordurile de delegare pe care intenționează să le încheie. Autoritățile competente aplică acordurile cel mai devreme la o lună după notificarea Autorității.

Autoritatea poate emite un aviz cu privire la acordul propus în termen de o lună după ce a fost informată.

Autoritatea publică prin mijloace adecvate toate acordurile de delegare încheiate de autoritățile competente, pentru a se asigura că toate părțile interesate sunt informate corespunzător.

Articolul 29

Cultura comună de supraveghere

(1) Autoritatea joacă un rol activ în elaborarea unei culturi comune de supraveghere la nivelul Uniunii și a unor practici de supraveghere consecvente, precum și în garantarea unor proceduri uniforme și a unor abordări coerente în ansamblul Uniunii. Autoritatea efectuează cel puțin următoarele activități:

- (a) furnizarea de avize autorităților competente;
- (b) promovarea unui schimb de informații bilateral și multilateral efectiv între autoritățile competente, respectându-se pe deplin dispozițiile aplicabile în materie de confidențialitate și de protecție a datelor prevăzute de legislația Uniunii în domeniu;
- (c) participarea la elaborarea unor standarde de supraveghere de înaltă calitate și uniforme, inclusiv a standardelor de raportare și a standardelor internaționale de contabilitate, în conformitate cu articolul 1 alineatul (3);
- (d) reexaminarea aplicării standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare relevante adoptate de Comisie, a ghidurilor și recomandărilor emise de Autoritate și propunerea de amendamente atunci când este necesar; și
- (e) elaborarea de programe de formare sectoriale și transsectoriale, facilitarea schimburilor de personal și încurajarea autorităților competente să intensifice utilizarea programelor de detașare și a altor instrumente.

(2) Autoritatea poate, dacă este cazul, să elaboreze noi instrumente practice și de convergență pentru promovarea abordărilor și practicilor comune în materie de supraveghere.

Articolul 30

Evaluări inter pares ale autorităților competente

(1) Autoritatea organizează și realizează periodic evaluări inter pares ale unor activități sau ale tuturor activităților autorităților competente, pentru a consolida consecvența rezultatelor supravegherii. În acest scop, Autoritatea elaborează metode pentru a permite evaluarea obiectivă și compararea autorităților analizate. La efectuarea evaluărilor inter pares se ține seama de informațiile existente și evaluările efectuate deja cu privire la autoritatea competentă în cauză.

(2) Evaluarea inter pares cuprinde următoarele elemente, fără a se limita la acestea:

- (a) gradul de adecvare al resurselor și al acordurilor privind guvernarea ale autorității competente, în special din punctul de

vedere al aplicării efective a standardelor tehnice de reglementare și de punere în aplicare menționate la articolele 10-15 și a actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și al capacității de a răspunde la evoluțiile pieței;

- (b) gradul de convergență atins în aplicarea dreptului Uniunii și în ceea ce privește practicile de supraveghere, inclusiv standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare, ghidurile și recomandările adoptate în temeiul articolelor 10-16, precum și măsura în care practicile de supraveghere îndeplinesc obiectivele prevăzute de dreptul Uniunii;
- (c) cele mai bune practici dezvoltate de unele autorități competente a căror adoptare ar putea fi benefică pentru alte autorități competente;
- (d) eficacitatea și gradul de convergență atins în ceea ce privește executarea dispozițiilor adoptate pentru punerea în aplicare a dreptului Uniunii, inclusiv măsurile și sancțiuni administrative aplicate persoanelor responsabile în cazul nerespectării acestor dispoziții.

(3) Pe baza evaluării inter pares, Autoritatea poate emite ghiduri și recomandări în conformitate cu articolul 16. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3), autoritățile competente depun eforturi pentru a urma respectivele ghiduri și recomandări. Autoritatea ține seama de rezultatul evaluării inter pares atunci când elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare în conformitate cu articolele 10-15.

(4) Autoritatea pune la dispoziția publicului cele mai bune practici care pot fi identificate pe baza evaluărilor inter pares. În plus, toate celelalte rezultate ale evaluărilor inter pares pot fi făcute publice sub rezerva acordului autorității competente care face obiectul evaluării inter pares.

Articolul 31

Funcția de coordonare

Autoritatea îndeplinește un rol de coordonare generală între autoritățile competente, în special în cazul unor evoluții negative care ar putea pune în pericol buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea sistemului financiar din Uniune.

Autoritatea promovează o reacție coordonată la nivelul Uniunii, printre altele prin:

- (a) facilitarea schimbului de informații între autoritățile competente;
- (b) determinarea sferei și, în măsura în care este posibil și oportun, verificarea fiabilității informațiilor care trebuie puse la dispoziția tuturor autorităților competente în cauză;

- (c) fără a aduce atingere articolului 19, efectuarea medierii facultative la cererea autorităților competente sau din proprie inițiativă;
- (d) notificarea imediată a CERS cu privire la orice posibilă situație de urgență;
- (e) adoptarea tuturor măsurilor necesare în cazul unor evoluții care pot pune în pericol funcționarea piețelor financiare în vederea facilitării coordonării acțiunilor întreprinse de autoritățile competente relevante;
- (f) centralizarea informațiilor primite în conformitate cu articolele 21 și 35 de la autoritățile competente ca rezultat al obligațiilor legale de raportare pentru participanții la piețele financiare activi în mai multe state membre; Autoritatea comunică aceste informații celorlalte autorități competente vizate.

Articolul 32

Evaluarea evoluțiilor pieței

- (1) Autoritatea monitorizează și evaluează evoluțiile pieței în domeniul său de competență și, atunci când este necesar, informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), CERS, Parlamentul European, Consiliul și Comisia cu privire la tendințele microprudențiale importante, riscurile potențiale și punctele vulnerabile. Autoritatea include în evaluările sale o analiză economică a piețelor pe care operează participanții la piața financiară, precum și o evaluare a impactului evoluțiilor potențiale ale pieței asupra acestor participanți la piața financiară.
- (2) În colaborare cu CERS, Autoritatea inițiază și coordonează evaluările la nivelul Uniunii ale rezistenței participanților la piețele financiare la evoluțiile negative ale pieței. În acest scop, ea elaborează următoarele elemente, care urmează să fie aplicate de autoritățile competente:
 - (a) metodologii comune pentru evaluarea efectului scenariilor economice asupra poziției financiare a unui participant la piața financiară;
 - (b) abordări comune ale comunicărilor cu privire la rezultatele acestor evaluări ale rezistenței participanților la piața financiară;
 - (c) metodologii comune pentru evaluarea efectului pe care anumite produse sau procese de distribuție îl au asupra poziției financiare a unui participant la piața financiară și asupra investitorilor și informării clienților.
- (3) Fără a aduce atingere sarcinilor CERS stabilite prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Autoritatea pune la dispoziția Parlamentului, Consiliului, Comisiei și CERS evaluări ale tendințelor, riscurilor potențiale și punctelor vulnerabile în domeniul său de competență, cel puțin o dată pe an și mai frecvent dacă este necesar.

Autoritatea introduce o clasificare a principalelor riscuri și puncte vulnerabile în respectivele evaluări și recomandă, atunci când este necesar, măsuri preventive sau corective.

- (4) Autoritatea garantează o acoperire adecvată a evoluțiilor, riscurilor și punctelor vulnerabile transsectoriale, cooperând îndeaproape cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) prin intermediul Comitetului comun.

Articolul 33

Relații internaționale

- (1) Fără a aduce atingere competențelor respective ale statelor membre și ale instituțiilor Uniunii, Autoritatea poate stabili contacte și încheia acorduri administrative cu autoritățile de supraveghere, organizațiile internaționale și cu administrațiile din țări terțe. Aceste acorduri nu creează obligații juridice pentru Uniune sau pentru statele membre ale acesteia și nici nu împiedică statele membre sau autoritățile lor competente să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu respectivele țări terțe.

- (2) Autoritatea contribuie la pregătirea deciziilor în materie de echivalență în ceea ce privește sistemele de supraveghere din țări terțe în conformitate cu actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

- (3) În raportul menționat la articolul 43 alineatul (5), Autoritatea prezintă acordurile administrative convenite cu organizațiile internaționale sau cu administrațiile țărilor terțe și sprijinul oferit în pregătirea deciziilor în materie de echivalență.

Articolul 34

Alte atribuții

- (1) Autoritatea poate, la cererea Parlamentului European, a Consiliului sau a Comisiei, sau din proprie inițiativă, să emită avize destinate Parlamentului European, Consiliului și Comisiei privind orice aspecte referitoare la domeniul său de competență.

- (2) În ceea ce privește evaluările prudențiale ale fuziunilor și achizițiilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2004/39/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE și care, în conformitate cu directiva respectivă, necesită consultarea dintre autoritățile competente din două sau mai multe state membre, Autoritatea poate emite și publica, la cererea uneia dintre autoritățile competente în cauză, un aviz cu privire la o evaluare prudențială, mai puțin în raport cu criteriile de la articolul 10b litera (e) din Directiva 2004/39/CE. Avizul se emite prompt și în orice caz înainte de finalul perioadei de evaluare în conformitate cu Directiva 2004/39/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE. Articolul 35 se aplică domeniilor cu privire la care autoritatea poate emite un aviz.

Articolul 35

Colectarea informațiilor

(1) La cererea Autorității, autoritățile competente ale statelor membre furnizează Autorității toate informațiile necesare pentru îndeplinirea mandatului conferit acesteia prin prezentul regulament, cu condiția ca acestea să aibă în mod legal acces la informațiile relevante și ca solicitarea de informații să fie proporțională cu natura mandatului în cauză.

(2) Autoritatea poate, de asemenea, solicita ca informațiile să-i fie transmise la intervale regulate și în formate specificate. Astfel de solicitări se efectuează, acolo unde este posibil, formate de raportare comune.

(3) La cererea justificată corespunzător a unei autorități competente dintr-un stat membru, Autoritatea poate oferi orice informație necesară pentru a permite autorității competente respective să își îndeplinească atribuțiile în conformitate cu obligațiile de secret profesional stabilite în legislația sectorială și la articolul 70.

(4) Înainte de a solicita informații în conformitate cu prezentul articol și pentru a evita duplicarea obligațiilor de raportare, Autoritatea ia în considerare statisticile existente relevante întocmite și difuzate de Sistemul Statistic European și de Sistemul European al Băncilor Centrale.

(5) Atunci când informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util de către autoritățile competente, Autoritatea poate adresa o cerere justificată corespunzător și motivată altor autorități de supraveghere, ministerului responsabil pentru finanțe, în cazul în care acesta are la dispoziția sa informații prudențiale, băncii centrale naționale sau institutului statistic al statului membru în cauză.

(6) În cazul în care informațiile nu sunt disponibile sau nu sunt transmise în timp util în temeiul alineatelor (1) sau (5), Autoritatea poate adresa direct participanților la piețele financiare implicați o cerere justificată corespunzător și motivată. În aceasta se explică de ce sunt necesare informațiile privitoare la participanții individuali la piețele financiare implicați.

Autoritatea informează autoritățile competente în cauză cu privire la cereri în conformitate cu prezentul alineat și cu alineatul (5).

La solicitarea autorității, autoritățile competente sprijină Autoritatea în procesul de colectare a acestor informații.

(7) Autoritatea poate utiliza informațiile confidențiale primite în temeiul prezentului articol exclusiv în scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi revin în temeiul prezentului regulament.

Articolul 36

Relația cu CERS

(1) Autoritatea cooperează îndeaproape și regulat cu CERS.

(2) Autoritatea furnizează CERS, în timp util, informații regulate necesare pentru ca acesta să-și poată îndeplini atribuțiile. Orice date necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor sale, care nu apar într-o formă sintetică sau agregată se furnizează CERS fără întârziere la primirea unei cereri motivate, după cum se menționează la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Autoritatea, în cooperare cu CERS, instituie proceduri interne

adecvate pentru transmiterea informațiilor confidențiale, în special a informațiilor legate de participanții individuali la piețele financiare.

(3) Autoritatea garantează, în conformitate cu alineatele (4) și (5), că avertismentelor și recomandărilor emise de CERS menționate la articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 li se dă curs în mod corespunzător.

(4) La primirea unui avertisment sau unei recomandări din partea CERS adresată Autorității, Autoritatea convoacă fără întârziere o întrunire a consiliului supraveghetorilor și evaluează implicațiile avertismentului sau recomandării în ceea ce privește îndeplinirea sarcinilor sale.

Autoritatea decide, prin procedura adecvată de luare a deciziilor, cu privire la orice măsuri care trebuie luate în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin prezentul regulament în vederea soluționării problemelor identificate în avertismente și recomandări.

Dacă nu acționează pe baza unei recomandări, Autoritatea explică CERS și Consiliului motivele acestei inacțiuni.

(5) La primirea unui avertisment sau a unei recomandări din partea CERS, adresată unei autorități naționale de supraveghere competente, Autoritatea face uz, după caz, de competențele conferite prin prezentul regulament pentru a garanta că avertismentului sau recomandării i se dă curs în timp util.

Atunci când destinatarul intenționează să nu dea curs recomandării CERS, acesta informează consiliul supraveghetorilor și discută cu acesta motivele inacțiunii sale.

Autoritatea competentă ține seama în mod corespunzător de opiniile consiliului supraveghetorilor atunci când informează Consiliul și CERS, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

(6) În îndeplinirea sarcinilor stabilite în prezentul regulament, Autoritatea ține seama în cea mai mare măsură de avertismentele și recomandările CERS.

Articolul 37

Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor

(1) În vederea facilitării consultării cu părțile interesate în domenii care sunt relevante pentru sarcinile Autorității, se înființează un Grup al părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor. Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor este consultat cu privire la acțiunile întreprinse în conformitate cu articolele 10-15 referitor la standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare și, după caz și în măsura în care acestea nu privesc participării individuali la piețele financiare, în conformitate cu articolul 16 referitor la ghiduri și recomandări. În cazul în care trebuie să se ia urgent măsuri, iar consultarea nu este posibilă, Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor este informat de îndată ce este posibil.

Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor se reunește de cel puțin patru ori pe an.

(2) Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor este compus din 30 de membri, reprezentând în proporții echilibrate pe participanții la piețele financiare care operează în Uniune, reprezentanții angajaților acestora, precum și consumatorii, utilizatorii serviciilor financiare și reprezentanții IMM-urilor. Cel puțin cinci dintre membrii săi sunt reprezentanți independenți de vârf din mediul academic. Zece dintre membrii săi reprezintă participanți la piețele financiare.

(3) Membrii Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor sunt numiți de consiliul supraveghetorilor, în urma unor propuneri din partea părților interesate. În luarea deciziei sale, consiliul supraveghetorilor asigură, în măsura în care este posibil, un echilibru geografic și de gen adecvat și o reprezentare corespunzătoare a părților interesate la nivelul Uniunii.

(4) Autoritatea furnizează toate informațiile necesare, sub rezerva respectării secretului profesional, conform articolului 70 și asigură asistența de secretariat adecvată pentru Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor. Se acordă o compensație adecvată membrilor Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor care reprezintă organizații non-profit, cu excepția reprezentanților industriei. În cadrul Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor se pot înființa grupuri de lucru pe probleme tehnice. Membrii Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor au un mandat de doi ani și jumătate, după care are loc o nouă procedură de selecție.

Membrii Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor pot avea două mandate succesive.

(5) Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor poate transmite Autorității avize și opinii pentru orice subiect legat de atribuțiile Autorității, acordând o atenție deosebită sarcinilor prevăzute la articolele 10-16 și la articolele 29, 30 și 32.

(6) Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor își adoptă propriul regulament de procedură cu o majoritate de două treimi a membrilor săi.

(7) Autoritatea publică avizele și opiniile Grupului părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor, precum și rezultatele consultărilor.

Articolul 38

Măsurile de salvagardare

(1) Autoritatea se asigură că nicio decizie adoptată în temeiul articolului 18 sau 19 nu afectează în niciun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre.

(2) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 19 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate notifica Autorității și Comisiei, în termen de două săptămâni de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

În termen de o lună de la notificarea efectuată de statul membru, Autoritatea informează statele membre dacă își menține, modifică sau revocă decizia. În cazul în care decizia se menține sau se modifică, Autoritatea precizează că responsabilitățile fiscale nu sunt afectate.

În cazul în care Autoritatea își menține decizia, Consiliul decide, cu majoritatea voturilor exprimate, în cadrul uneia dintre reuniunile sale, cel târziu la două luni după ce Autoritatea a informat statul membru în conformitate cu al patrulea paragraf, dacă decizia Autorității se menține.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să mențină decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al cincilea, decizia Autorității își încetează efectele.

(3) Atunci când un stat membru consideră că o decizie luată în temeiul articolului 18 alineatul (3) îi afectează responsabilitățile fiscale, acesta poate informa Autoritatea, Comisia și Consiliul, în termen de trei zile lucrătoare de la transmiterea deciziei Autorității către autoritatea competentă, cu privire la faptul că decizia nu va fi pusă în aplicare de autoritatea competentă.

În notificarea sa, statul membru explică în mod clar și precis din ce cauză și în ce fel decizia respectivă afectează responsabilitățile sale fiscale.

În cazul unei astfel de notificări, decizia Autorității se suspendă.

Consiliul convoacă, în termen de zece zile lucrătoare, o reuniune și decide, cu o majoritate simplă a membrilor, cu privire la încetarea efectelor deciziei Autorității.

În cazul în care Consiliul, după ce a examinat chestiunea, nu decide să revoce decizia Autorității, în conformitate cu paragraful al patrulea, suspendarea deciziei Autorității încetează.

(4) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (3), Consiliul a luat decizia de a nu revoca decizia Autorității referitoare la articolul 18 alineatul (3), iar statul membru în cauză consideră în continuare că respectiva decizie a Autorității afectează responsabilitatea sa fiscală, statul membru respectiv poate informa Comisia și Autoritatea și poate solicita Consiliului să reexamineze chestiunea. Statul membru în cauză precizează în mod clar motivele pentru care nu este de acord cu decizia Consiliului.

În termen de patru săptămâni de la notificarea menționată la primul paragraf, Consiliul își confirmă decizia inițială sau ia o altă decizie în conformitate cu alineatul (3).

Consiliul poate prelungi termenul de patru săptămâni cu încă patru săptămâni, dacă circumstanțele impun acest lucru.

(5) Orice utilizare abuzivă a prezentului articol, în special în legătură cu o decizie a Autorității care nu are un impact fiscal semnificativ sau substanțial, este interzisă deoarece este incompatibilă cu piața internă.

Articolul 39

Procedurile decizionale

(1) Înainte de a lua deciziile prevăzute în prezentul regulament, Autoritatea informează orice destinatar identificat cu privire la intenția sa de a adopta o decizie, fixând un termen limită în care destinatarul își poate exprima părerea cu privire la problema în cauză, ținând seama pe deplin de urgența, complexitatea și posibilele consecințe ale situației. Această dispoziție se aplică mutatis mutandis recomandărilor menționate la articolul 17 alineatul (3).

(2) Deciziile Autorității menționează motivele pe care se bazează.

(3) Destinatarii deciziilor Autorității sunt informați cu privire la căile de atac disponibile în temeiul prezentului regulament.

(4) Atunci când Autoritatea a luat o decizie în temeiul articolului 18 alineatele (3) sau (4), aceasta reexaminează periodic respectiva decizie.

(5) Deciziile pe care Autoritatea le adoptă în temeiul articolelor 17, 18 sau 19 se publică și menționează identitatea autorității competente sau a participantului la piețele financiare implicat, precum și conținutul principal al deciziei, cu excepția cazului în care o astfel de publicare este în conflict cu interesul legitim al participanților la piețele financiare în ceea ce privește protecția secretelor comerciale sau ar putea periclita grav buna funcționare și integritatea piețelor financiare sau stabilitatea întregului sistem financiar al Uniunii sau a unei părți a acestuia.

CAPITOLUL III

ORGANIZARE

SECȚIUNEA 1

Consiliul Supraveghetorilor

Articolul 40

Componență

(1) Consiliul supraveghetorilor este alcătuit din:

- (a) președinte, fără drept de vot;
- (b) șefii autorităților publice naționale cu competență de supraveghere a participanților la piețele financiare din fiecare stat membru, care se reunesc personal cel puțin de două ori pe an;
- (c) un reprezentant fără drept de vot din partea Comisiei;
- (d) un reprezentant din partea CERS, fără drept de vot;

(e) un reprezentant fără drept de vot al fiecăreia dintre celelalte două autorități europene de supraveghere.

(2) Consiliul supraveghetorilor convoacă periodic întâlniri cu Grupul părților interesate din domeniul valorilor mobiliare și piețelor, cel puțin de două ori pe an.

(3) Fiecare autoritate competentă este responsabilă de numirea în cadrul ei a unui supleant la nivel înalt, care poate înlocui membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) în cazul în care respectiva persoană nu poate participa.

(4) În statele membre în care există mai mult de o autoritate cu responsabilități de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament, autoritățile respective convin asupra unui reprezentant comun. Cu toate acestea, în cazul în care un anumit subiect care urmează să fie discutat de consiliul supraveghetorilor nu ține de competența autorității naționale reprezentate de membrul menționat la alineatul (1) litera (b), membrul respectiv poate aduce un reprezentant al autorității naționale competente, care nu are drept de vot.

(5) Atunci când este chemat să acționeze în cadrul Directivei 97/9/CE, membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, dacă este cazul, de un reprezentant al organismelor relevante care administrează sistemele de compensare pentru investitori în fiecare stat membru, fără drept de vot.

(6) Consiliul supraveghetorilor poate decide să admită observatori.

Directorul executiv poate participa la reuniunile consiliului supraveghetorilor, fără a avea drept de vot.

Articolul 41

Comitete și grupuri interne

(1) Consiliul supraveghetorilor poate stabili comitete și grupuri interne pentru sarcini specifice atribuite consiliului supraveghetorilor și poate prevedea delegarea unor sarcini și decizii clar definite către comitetele și grupurile interne, către consiliul de administrație sau către președinte.

(2) În vederea îndeplinirii scopurilor prevăzute la articolul 19, consiliul supraveghetorilor convoacă un grup independent, care să faciliteze soluționarea în mod imparțial a dezacordului, compus din președinte și doi dintre membri, care nu sunt reprezentanți ai autorităților competente care sunt implicate în dezacord și care nu au niciun interes în conflictul în cauză și nici legături directe cu autoritățile competente implicate.

(3) Sub rezerva articolului 19 alineatul (2), acest grup propune consiliului supraveghetorilor o decizie spre adoptare finală în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 44 alineatul (1) al treilea paragraf.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă regulamentul de procedură al grupului menționat la alineatul (2).

Articolul 42**Independența**

În exercitarea atribuțiilor care conferite consiliului supraveghetorilor în temeiul prezentului regulament, președintele și membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său și nu solicită sau nu acceptă instrucțiuni din partea instituțiilor sau organelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărei entități publice sau private.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze membrii consiliului supraveghetorilor în executarea atribuțiilor lor.

Articolul 43**Atribuții**

(1) Consiliul supraveghetorilor oferă consiliere pentru lucrările Autorității și este responsabil cu luarea deciziilor menționate la capitolul II.

(2) Consiliul supraveghetorilor adoptă avize, recomandări și decizii și emite opiniile menționate la capitolul II.

(3) Consiliul supraveghetorilor numește președintele.

(4) Consiliul supraveghetorilor adoptă, înainte de data de 30 septembrie a fiecărui an, pe baza unei propuneri din partea consiliului de administrație, programul de lucru al Autorității pentru anul următor și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(5) La propunerea consiliului de administrație, consiliul supraveghetorilor adoptă raportul anual privind activitățile Autorității, inclusiv privind îndeplinirea sarcinilor președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl transmite până la data de 15 iunie a fiecărui an Parlamentului European, Consiliului, Comisiei, Curții de Conturi și Comitetului Economic și Social European. Raportul se publică.

(6) Consiliul supraveghetorilor adoptă programul de lucru multianual al Autorității și îl transmite spre informare Parlamentului European, Consiliului și Comisiei.

Programul de lucru multianual se adoptă fără a se aduce atingere procedurii bugetare anuale și se publică.

(7) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul în conformitate cu articolul 63.

(8) Consiliul supraveghetorilor își exercită funcția de autoritate disciplinară în raport cu președintele și directorul executiv și poate să îi revoc pe aceștia în conformitate cu articolul 48 alineatul (5) sau, respectiv, cu articolul 51 alineatul (5).

Articolul 44**Luarea deciziilor**

(1) Deciziile consiliului supraveghetorilor se iau cu majoritatea simplă a membrilor. Fiecare membru dispune de un vot.

În ceea ce privește actele specificate la articolele 10-16 și măsurile și deciziile adoptate în temeiul articolului 9 alineatul (5) al treilea paragraf și în temeiul capitolului VI și prin derogare de la primul paragraf din prezentul alineat, consiliul supraveghetorilor ia decizii cu o majoritate calificată a membrilor săi, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.

În ceea ce privește deciziile menționate la articolul 19 alineatul (3), referitor la deciziile luate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, decizia propusă de grup se consideră adoptată dacă este aprobată cu o majoritate simplă, cu excepția cazului în care este respinsă de către un număr de membri ale căror voturi constituie o minoritate de blocare, astfel cum este definită la articolul 16 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 3 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii.

Pentru toate celelalte decizii menționate la articolul 19 alineatul (3), decizia propusă de grup se adoptă cu majoritatea simplă a membrilor consiliului supraveghetorilor. Fiecare membru dispune de un vot.

(2) Întrunirile consiliului supraveghetorilor sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

(3) Consiliul supraveghetorilor își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(4) Regulamentul de procedură prevede în detaliu condițiile de vot, inclusiv, dacă este cazul, regulile referitoare la *quorum*. Membrii fără drept de vot și observatorii, cu excepția președintelui și a directorului executiv, nu participă la nicio discuție din cadrul consiliului supraveghetorilor referitoare la participanții individuali la piețele financiare, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolul 75 alineatul (3) sau în actele menționate la articolul 1 alineatul (2).

SECȚIUNEA 2**Consiliul de Administrație****Articolul 45****Compoziția**

(1) Consiliul de administrație se compune din președinte și alți șase membri ai consiliului supraveghetorilor, aleși de către și dintre membrii cu drept de vot ai consiliului supraveghetorilor.

În afară de președinte, fiecare membru al consiliului de administrație are un supleant, care îl poate înlocui dacă nu poate participa.

Mandatul membrilor aleși de consiliul supraveghetorilor este de doi ani și jumătate. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată. Componența consiliului de administrație este echilibrată și proporțională și reflectă Uniunea în ansamblu. Mandatele se suprapun și se aplică un sistem corespunzător de rotație.

(2) Deciziile consiliului de administrație se adoptă cu majoritatea membrilor prezenți. Fiecare membru dispune de un vot.

Directorul executiv și un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile consiliului de administrație, fără a avea drept de vot.

Reprezentantul Comisiei are dreptul de a vota asupra aspectelor menționate la articolul 63.

Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(3) Reuniunile consiliului de administrație sunt convocate de președinte din proprie inițiativă sau la cererea cel puțin a unei treimi din membrii săi și sunt prezidate de președinte.

Consiliul de administrație se întrunește înaintea fiecărei reuniuni a consiliului supraveghetorilor și ori de câte ori consiliul de administrație consideră necesar. Consiliul de administrație se întrunește cel puțin de cinci ori pe an.

(4) Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură, să fie asistați de consultanți sau de experți. Membrii fără drept de vot, cu excepția directorului executiv, nu participă la discuțiile din cadrul consiliului de administrație referitoare la participanții individuali la piețele financiare.

Articolul 46

Independența

Membrii consiliului de administrație acționează independent și obiectiv în interesul exclusiv al Uniunii în ansamblul său, nu solicită și nu primesc instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii consiliului de administrație în exercitarea sarcinilor acestora.

Articolul 47

Atribuții

(1) Consiliul de administrație se asigură că Autoritatea își duce la îndeplinire misiunea și își exercită atribuțiile care îi revin în conformitate cu prezentul regulament.

(2) Consiliul de administrație propune un program de lucru anual și multianual spre adoptare de consiliul supraveghetorilor.

(3) Consiliul de administrație își exercită competențele bugetare în conformitate cu articolele 63 și 64.

(4) Consiliul de administrație adoptă planul privind politica de personal al Autorității și, în temeiul articolului 68 alineatul (2), măsurile de aplicare necesare ale Statutului funcționarilor Comunităților Europene (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”).

(5) Consiliul de administrație adoptă dispozițiile speciale privind dreptul de acces la documentele Autorității, în conformitate cu articolul 72.

(6) Consiliul de administrație propune un raport anual referitor la activitățile Autorității, inclusiv la sarcinile președintelui, pe baza proiectului de raport menționat la articolul 53 alineatul (7) și îl prezintă consiliului supraveghetorilor spre aprobare.

(7) Consiliul de administrație își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(8) Consiliul de administrație numește și revocă membrii comisiei de apel, în conformitate cu articolul 58 alineatele (3) și (5).

SECȚIUNEA 3

Președintele

Articolul 48

Numire și atribuții

(1) Autoritatea este reprezentată de un președinte, care este un expert independent cu normă întreagă.

Președintele este responsabil cu pregătirea lucrărilor consiliului supraveghetorilor și prezidează întrunirile consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(2) Președintele este numit de consiliul supraveghetorilor, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea participanților la piețele financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, în urma unei proceduri de selecție deschise.

Înainte de a-și prelua funcțiile și în termen de o lună de la selecționarea de către consiliul supraveghetorilor, Parlamentul European poate, după audierea candidatului selecționat de consiliul supraveghetorilor, să prezente obiecții cu privire la desemnarea persoanei selecționate.

De asemenea, consiliul supraveghetorilor alege dintre membrii săi un supleant care preia funcțiile președintelui în absența acestuia. Acest supleant nu este ales dintre membrii consiliului de administrație.

(3) Mandatul președintelui este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al președintelui, consiliul supraveghetorilor evaluează:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare respectiva evaluare, consiliul supraveghetorilor poate prelungi mandatul președintelui dacă acest lucru este aprobat de Parlamentul European.

(5) Președintele poate fi revocat doar de Parlamentul European pe baza unei decizii adoptate de consiliul supraveghetorilor.

Președintele nu poate împiedica consiliul supraveghetorilor să discute chestiuni legate de persoana sa, în special necesitatea revocării sale, și nu poate fi implicat în deliberări referitoare la astfel de chestiuni.

Articolul 49

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile președintelui, acesta din urmă nu poate nici solicita, nici accepta instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, din partea oricărui guvern al unui stat membru sau din partea oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze președintele în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, președintele, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor numiri sau beneficii.

Articolul 50

Raportare

(1) Parlamentul European și Consiliul pot invita președintele sau supleantul acestuia, respectând pe deplin independența acestora, să facă o declarație. Președintele face o declarație în fața Parlamentului European și răspunde la toate întrebările adresate de membrii acestuia, ori de câte ori i se solicită acest lucru.

(2) Președintele prezintă Parlamentului European, la cerere și cu cel puțin 15 zile înainte de declarația menționată la alineatul (1), un raport scris privind principalele activități ale Autorității.

(3) În plus față de informațiile menționate la articolele 11-18 și la articolele 20 și 33, raportul include, de asemenea, orice informații relevante solicitate ad-hoc de Parlamentul European.

SECȚIUNEA 4

Directorul Executiv

Articolul 51

Numire

(1) Autoritatea este gestionată de un director executiv, care este un expert independent cu normă întreagă.

(2) Directorul executiv este numit de consiliul supraveghetorilor, după confirmarea de către Parlamentul European, pe criterii de merit, competențe, cunoașterea participanților la piețele financiare și a piețelor și experiență în domeniul supravegherii și al reglementării financiare, precum și în materie de management, în urma unei proceduri de selecție deschisă.

(3) Mandatul directorului executiv este de cinci ani și poate fi prelungit o singură dată.

(4) În cursul perioadei de nouă luni care precedă încheierea mandatului de cinci ani al directorului executiv, consiliul supraveghetorilor evaluează în special:

(a) rezultatele obținute în primul mandat și modul în care acestea au fost obținute;

(b) sarcinile și obligațiile Autorității în anii următori.

Luând în considerare evaluarea menționată la primul paragraf, consiliul supraveghetorilor poate prelungi o dată mandatul directorului executiv.

(5) Directorul executiv poate fi revocat doar în urma unei decizii a consiliului supraveghetorilor.

Articolul 52

Independența

Fără a aduce atingere rolului consiliului de administrație, respectiv rolului consiliului supraveghetorilor în ceea ce privește atribuțiile directorului executiv, acesta din urmă nu trebuie nici să solicite, nici să accepte instrucțiuni din partea instituțiilor sau organismelor Uniunii, a unui guvern al unui stat membru, sau a oricărui alt organism public sau privat.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu urmăresc să influențeze directorul executiv în executarea atribuțiilor sale.

În conformitate cu statutul funcționarilor menționat la articolul 68, directorul executiv, după părăsirea funcției, este obligat să respecte în continuare obligația de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Articolul 53

Atribuții

(1) Directorul executiv este responsabil cu gestionarea Autorității și pregătește lucrările consiliului de administrație.

(2) Directorul executiv este responsabil de punerea în aplicare a programului anual de lucru al Autorității sub îndrumarea consiliului supraveghetorilor și sub controlul consiliului de administrație.

(3) Directorul executiv ia măsurile necesare, în special adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea comunicărilor, pentru a garanta funcționarea Autorității în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Directorul executiv pregătește programul de lucru multi-anual menționat la articolul 47 alineatul (2).

(5) Până la 30 iunie, în fiecare an, directorul executiv pregătește programul de lucru pentru anul următor menționat la articolul 47 alineatul (2).

(6) Directorul executiv elaborează un proiect preliminar de buget al Autorității în temeiul articolului 63 și execută bugetul Autorității în temeiul articolului 64.

(7) În fiecare an, directorul executiv pregătește un proiect de raport care conține o secțiune privind activitățile de reglementare și de supraveghere ale Autorității și o secțiune privind aspectele financiare și administrative.

(8) În ceea ce privește personalul Autorității, directorul executiv își exercită competențele stabilite la articolul 68 și gestionează chestiunile legate de personal.

CAPITOLUL IV

ORGANISME COMUNE ALE AUTORITĂȚILOR EUROPENE DE SUPRAVEGHERE

SECȚIUNEA 1

Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere

Articolul 54

Înființare

(1) Se înființează Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere.

(2) Comitetul comun funcționează ca un forum în cadrul căruia Autoritatea cooperează îndeaproape și în mod regulat și garantează coerența transsectorială cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), în special în ceea ce privește:

- conglomeratele financiare;
- contabilitatea și auditul;
- analizele microprudențiale ale evoluțiilor, riscurilor și vulnerabilităților transsectoriale care pun în pericol stabilitatea financiară;
- produsele de investiții cu amănuntul;
- măsurile de combatere a spălării banilor; și
- schimburile de informații cu CERS și dezvoltarea relațiilor dintre CERS și AES.

(3) Comitetul comun dispune de personal propriu furnizat de AES, care va îndeplini funcția de secretariat. Autoritatea alocă resursele adecvate în vederea acoperirii cheltuielilor administrative, de infrastructură și operaționale.

(4) În cazul în care o instituție financiară își desfășoară activitatea în mai multe sectoare, Comitetul comun soluționează dezaordurile în conformitate cu articolul 56.

Articolul 55

Componență

(1) Comitetul comun se compune din președinții AES și, dacă este cazul, președintele oricărui subcomitet înființat în temeiul articolului 57.

(2) Directorul executiv, un reprezentant al Comisiei și CERS pot participa în calitate de observatori la întrunirile Comitetului comun, precum și ale oricăror subcomitete menționate la articolul 57.

(3) Președintele Comitetului comun este numit pe baza unui sistem de rotație anual dintre președinții AES. Președintele Comitetului comun este și vicepreședinte al CERS.

(4) Comitetul comun își adoptă propriul regulament de procedură și îl publică. Regulamentul poate prevedea mai mulți participanți la întrunirile Comitetului comun.

Comitetul comun se întrunește cel puțin o dată la două luni.

Articolul 56

Poziții comune și acte comune

În cadrul atribuțiilor sale prevăzute la capitolul II și, în special, în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei 2002/87/CE, Autoritatea ajunge, dacă este cazul, la poziții comune cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale).

Actele care intră sub incidența articolelor 10-15 și a articolelor 17, 18 sau 19 din prezentul regulament, referitoare la aplicarea Directivei 2002/87/CE sau a oricăror alte acte ale Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2), care intră, de asemenea, în sfera de competență a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) sau a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) se adoptă în paralel de Autoritate, de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) și de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), după caz.

*Articolul 57***Subcomitete**

- (1) În sensul articolului 56, se înființează un subcomitet al Comitetului comun privind conglomeratele financiare.
- (2) Respectivul subcomitet se compune din persoanele menționate la articolul 55 alineatul (1) și un reprezentant la nivel înalt provenind din actualul personal al autorității competente relevante din fiecare stat membru.
- (3) Subcomitetul alege un președinte dintre membrii săi, care este, de asemenea, membru al Comitetului comun.
- (4) Comitetul comun poate institui alte subcomitete.

SECȚIUNEA 2

Comisia de Apel*Articolul 58***Componență și funcționare**

- (1) Comisia de apel este un organism comun AES.
- (2) Comisia de apel se compune din șase membri și șase supleanți, cu reputație și cunoștințe în domeniu consacrate și cu experiență profesională, inclusiv în domeniul supravegherii, experiență obținută la un nivel suficient de înalt în domeniul bancar, de asigurări, al pensiilor ocupaționale, al piețelor de valori mobiliare sau al altor servicii financiare, fiind excluși membrii actualului personal al autorităților competente sau al altor instituții naționale sau ale Uniunii care sunt implicați în activitățile Autorității. Comisia de apel dispune de o experiență juridică suficientă pentru a putea oferi consiliere juridică profesională cu privire la legalitatea exercitării de către Autoritate a competențelor sale.

Comisia de apel desemnează președintele comisiei de apel.

- (3) Doi membri ai comisiei de apel și doi supleanți sunt numiți de către consiliul de administrație al Autorității fiind aleși de pe o listă propusă de Comisie, întocmită în urma unei invitații publice de manifestare a interesului publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, și după consultarea consiliului supraveghetorilor.

Cealți membri sunt numiți în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

- (4) Mandatul membrilor comisiei de apel este de cinci ani. Acest mandat poate fi prelungit o singură dată.

- (5) Un membru al comisiei de apel care a fost numit de consiliul de administrație al Autorității nu poate fi revocat pe durata mandatului decât în cazul în care s-a făcut vinovat de o abatere gravă, iar consiliul de administrație, după ce a consultat consiliul supraveghetorilor, a adoptat o decizie în acest sens.

- (6) Deciziile comisiei de apel se adoptă cu voturile a cel puțin patru din cei șase membri ai săi. În cazul în care decizia atacată intră sub incidența prezentului regulament, această majoritate decizională cuprinde cel puțin unul dintre cei doi membri ai comisiei de apel numiți de către Autoritate.

- (7) Comisia de apel este convocată de președintele comisiei de apel atunci când este necesar.

- (8) AES acordă comisiei de apel sprijinul adecvat în ceea ce privește funcționarea și secretariatul prin intermediul Comitetului comun.

*Articolul 59***Independență și imparțialitate**

- (1) Membrii comisiei de apel sunt independenți în luarea deciziilor. Ei nu sunt constrânși să respecte nicio instrucțiune. Aceștia nu îndeplinesc alte atribuții în raport cu Autoritatea, consiliul de administrație sau consiliul supraveghetorilor.

- (2) Membrii comisiei de apel nu iau parte la procedurile de contestație introduse dacă au un interes personal în cauza respectivă, dacă au fost anterior implicați ca reprezentanți ai uneia dintre părți sau dacă au participat la adoptarea deciziei care face obiectul contestației.

- (3) În cazul în care, dintr-unul din motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau din orice alt motiv, un membru al comisiei de apel consideră că un alt membru nu ar trebui să ia parte la procedurile de contestație, membrul respectiv informează comisia de apel cu privire la acest lucru.

- (4) Oricare parte din cadrul unei proceduri de contestație poate ridica obiecții împotriva participării unui membru al comisiei de apel în baza oricăruia dintre motivele menționate la alineatele (1) și (2) sau dacă este suspectat de părtinire.

O obiecție nu poate fi fundamentată pe criteriul de naționalitate a membrilor și nu este admisibilă dacă, deși conștientă de existența unui motiv de obiecție, partea la o procedură de contestație îndeplinește cu toate acestea o acțiune procedurală, alta decât cea de a ridica obiecții privind componența comisiei de apel.

- (5) Comisia de apel decide cu privire la acțiunile care trebuie întreprinse în cazurile menționate la alineatele (1) și (2) fără participarea membrului în cauză.

În scopul luării acestei decizii, membrul în cauză este înlocuit în cadrul comisiei de apel de către supleantul său. Atunci când supleantul se găsește într-o situație similară, președintele autorității care a numit membrul care trebuie înlocuit desemnează un înlocuitor printre supleanții disponibili.

- (6) Membrii comisiei de apel se angajează să acționeze independent și în interesul public.

În acest scop, aceștia redactează o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând fie absența oricăror interese care ar putea fi considerate drept susceptibile de a le afecta independența, fie orice interese directe sau indirecte care ar putea fi considerate susceptibile de a le afecta independența.

Toate aceste declarații sunt făcute publice, în fiecare an și în scris.

CAPITOLUL V

CĂI DE ATAC

Articolul 60

Contestații

(1) Orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile competente, poate contesta o decizie a Autorității menționată la articolele 17, 18 și 19 și orice altă decizie adoptată de Autoritate în conformitate cu actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) care este adresată persoanei respective, precum și o decizie care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal persoana în cauză.

(2) Constația, împreună cu expunerea de motive, se înaintează în scris la sediul Autorității, în termen de două luni de la data notificării deciziei către persoana vizată sau, în absența unei notificări, în termen de două luni de la data la care Autoritatea a publicat decizia sa.

Comisia de apel ia o decizie cu privire constatarea în termen de două luni de la introducerea acesteia.

(3) O contestație efectuată în temeiul alineatului (1) nu are efect suspensiv.

Cu toate acestea, comisia de apel poate, în cazul în care consideră că circumstanțele o cer, să suspende aplicarea deciziei contestate.

(4) În cazul în care constatarea este admisibilă, comisia de apel examinează dacă aceasta este întemeiată. Comisia de apel invită părțile implicate să prezinte observațiile pe care le au cu privire la notificările emise de ea însăși sau cu privire la comunicările altor părți la procedura de constatarea, cu respectarea termenelor stabilite. Părțile la procedurile de constatarea au dreptul să își prezinte oral argumentele.

(5) Comisia de apel poate să confirme decizia luată de organismul competent al Autorității sau poate retrimite cazul organismului competent din cadrul Autorității. Decizia comisiei de apel este obligatorie pentru acest organism competent, care adoptă o decizie modificată privind cazul în speță.

(6) Comisia de apel își adoptă propriul regulament de procedură și îl face public.

(7) Deciziile adoptate de comisia de apel sunt motivate și se publică de către Autoritate.

Articolul 61

Ațiuni în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene

(1) O acțiune poate fi înaintată Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 263 din TFUE, pentru constatarea unei decizii luate de către comisia de apel, sau, în cazul în care nu există un drept de constatarea în fața comisiei de apel, a unei decizii luate de Autoritate.

(2) Statele membre și instituțiile Uniunii, precum și orice persoană fizică sau juridică, pot introduce o acțiune la Curtea de Justiție a Uniunii Europene împotriva deciziilor Autorității, în conformitate cu articolul 263 din TFUE.

(3) În cazul în care Autoritatea are obligația de a acționa, însă nu adoptă o decizie, poate fi înaintată o acțiune în constatarea omisiunii de a acționa în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în conformitate cu articolul 265 din TFUE.

(4) Autoritatea are obligația să ia măsurile necesare pentru a se conforma cu hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINANCIARE

Articolul 62

Bugetul Autorității

(1) Veniturile Autorității, care este un organism european în conformitate cu articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Regulamentul financiar”), constau în principal din orice combinație dintre următoarele:

- (a) contribuții obligatorii din partea autorităților publice naționale competente în domeniul supravegherii participanților la piața financiară, care sunt stabilite în conformitate cu o formulă bazată pe ponderarea voturilor prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii. În sensul prezentului articol, articolul 3 alineatul (3) din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii continuă să se aplice după termenul de 31 octombrie 2014 stabilit în acesta;
- (b) o subvenție din partea Uniunii prevăzută în bugetul general al Uniunii Europene (Secțiunea Comisie);
- (c) orice onorarii plătite Autorității în cazurile specificate de dispozițiile în domeniu ale dreptului Uniunii.

(2) Cheltuielile Autorității cuprind cel puțin cheltuielile cu personalul, salariile, cheltuielile administrative, de infrastructură, de formare profesională și operaționale.

(3) Se asigură un echilibru între venituri și cheltuieli.

(4) Toate veniturile și cheltuielile Autorității fac obiectul unor estimări pentru fiecare exercițiu financiar, care corespunde anului calendaristic, estimări care sunt prezentate în bugetul Autorității.

⁽¹⁾ JO L 248, 16.9.2002, p. 1.

Articolul 63

Elaborarea bugetului

(1) Până la data de 15 februarie a fiecărui an, directorul executiv elaborează un proiect de declarație estimativă privind veniturile și cheltuielile pentru anul financiar următor și îl înaintează consiliului de administrație și consiliului supraveghetorilor, împreună cu proiectul de schemă de personal. În fiecare an, consiliul supraveghetorilor, pe baza proiectului de declarație elaborat de directorul executiv și aprobat de consiliul de administrație, elaborează o declarație estimativă a veniturilor și a cheltuielilor Autorității pentru exercițiul financiar următor. Această declarație estimativă, incluzând un proiect de schemă de personal, se transmite Comisiei de către consiliul supraveghetorilor până la data de 31 martie. Înaintea adoptării declarației estimative, proiectul pregătit de directorul executiv se aprobă de consiliul de administrație.

(2) Raportul estimativ se transmite de către Comisia Parlamentului European și Consiliului (denumiți în continuare împreună „autoritatea bugetară”), împreună cu proiectul de buget al Uniunii Europene.

(3) Pe baza acestei declarații estimative, Comisia înscrie în proiectul de buget al Uniunii Europene previziunile pe care le consideră necesare, ținând cont de schema de personal și de cuantumul subvenției din bugetul general al Uniunii Europene în conformitate cu articolele 313 și 314 din TFUE.

(4) Autoritatea bugetară adoptă schema de personal a Autorității. Autoritatea bugetară autorizează creditele pentru subvenția destinată Autorității.

(5) Consiliul supraveghetorilor adoptă bugetul Autorității. Acesta devine definitiv odată cu adoptarea definitivă a bugetului general al Uniunii Europene. Dacă este necesar, acesta se ajustează în consecință.

(6) Consiliul de administrație informează fără întârziere autoritatea bugetară cu privire la intenția sa de a executa orice proiect care ar putea avea implicații financiare semnificative pentru finanțarea bugetului său, în special orice proiect imobiliar, cum ar fi închirierea sau achiziționarea de imobile. Consiliul informează Comisia cu privire la acest lucru. În cazul în care una dintre autoritățile bugetare intenționează să emită un aviz, aceasta informează Autoritatea cu privire la intenția sa în termen de două săptămâni de la primirea informațiilor privind respectivul proiect. În absența unui răspuns, Autoritatea poate demara operațiunea planificată.

(7) Pentru primul an de funcționare a Autorității, care se încheie la 31 decembrie 2011, finanțarea Autorității de către Uniune face obiectul acordului autorității bugetare, astfel cum se prevede la punctul 47 din Acordul interinstituțional privind disciplina bugetară și buna gestiune financiară.

Articolul 64

Execuția și controlul bugetului

(1) Directorul executiv își exercită competențele de ordonator de credite și execută bugetul Autorității.

(2) Până la data de 1 martie după încheierea fiecărui exercițiu financiar, contabilul Autorității transmite contabilului Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor provizorii, precum și raportul

privind gestiunea bugetară și financiară pentru exercițiul financiar respectiv. De asemenea, contabilul Autorității trimite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European și Consiliului raportul privind gestiunea bugetară și financiară, până la data de 31 martie a anului următor.

Contabilul Comisiei consolidează apoi situația conturilor provizorii ale instituțiilor și ale organismelor descentralizate în conformitate cu articolul 128 din Regulamentul financiar.

(3) După primirea observațiilor formulate de Curtea de Conturi cu privire la conturile provizorii ale Autorității, în conformitate cu articolul 129 din Regulamentul financiar, directorul executiv elaborează, pe propria răspundere, situația conturilor finale ale Autorității și o trimite spre avizare consiliului de administrație.

(4) Consiliul de administrație emite un aviz cu privire la situația conturilor finale ale Autorității.

(5) Până la data de 1 iulie după încheierea exercițiului financiar, directorul executiv transmite membrilor consiliului supraveghetorilor, Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi situația conturilor finale împreună cu avizul consiliului de administrație.

(6) Situația contabilă definitivă este publicată.

(7) Directorul executiv comunică Curții de Conturi un răspuns la observațiile formulate de aceasta până la data de 30 septembrie. Acesta trimite, de asemenea, o copie a acestui răspuns consiliului de administrație și Comisiei.

(8) Directorul executiv prezintă Parlamentului European, la solicitarea acestuia din urmă și în conformitate cu articolul 146 alineatul (3) din regulamentul financiar, toate informațiile necesare derulării eficiente a procedurii de descărcare de gestiune pentru exercițiul financiar în cauză.

(9) La recomandarea Consiliului care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European aprobă descărcarea de gestiune a Autorității pentru execuția bugetului pentru anul financiar N, care cuprinde veniturile din bugetul general al Uniunii Europene și de la autoritățile competente, până la data de 15 mai a anului N + 2.

Articolul 65

Norme financiare

Normele financiare aplicabile Autorității se adoptă de către consiliul de administrație, după consultarea Comisiei. Aceste norme nu se pot abate de la Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2343/2002 al Comisiei din 19 noiembrie 2002 privind regulamentul financiar cadru pentru organismele menționate la articolul 185 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾, cu excepția situațiilor în care acest lucru este impus de necesități operaționale specifice indispensabile funcționării autorității și numai cu acordul prealabil al Comisiei.

⁽¹⁾ JO L 357, 31.12.2002, p. 72.

*Articolul 66***Măsuri antifraudă**

(1) În scopul combaterii fraudei, corupției și a altor activități ilegale, Regulamentul (CE) nr. 1073/1999 se aplică Autorității fără restricții.

(2) Autoritatea aderă la Acordul interinstituțional privind investigațiile interne efectuate de OLAF și adoptă fără întârziere dispoziții corespunzătoare pentru întregul personal al Autorității.

(3) Deciziile de finanțare, acordurile și instrumentele de punere în aplicare rezultate din acestea stipulează clar că OLAF și Curtea de Conturi pot să desfășoare, dacă este necesar, verificări la fața locului în cazul beneficiarilor sumelor de bani plătite de către Autoritate, precum și în cazul personalului responsabil cu alocarea acestor sume de bani.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII GENERALE*Articolul 67***Privilegiu și imunități**

Protocolul (nr. 7) privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la TFUE se aplică Autorității și personalului acesteia.

*Articolul 68***Personalul**

(1) Statutul funcționarilor, regimul aplicabil celorlalți agenți și normele adoptate de comun acord de către instituțiile Uniunii în scopul aplicării acestora se aplică personalului Autorității, inclusiv directorului executiv și președintelui acesteia

(2) Consiliul de administrație, de comun acord cu Comisia, adoptă măsurile de punere în aplicare necesare, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 110 din statutul funcționarilor.

(3) În ceea ce privește personalul său, Autoritatea exercită atribuțiile conferite autorității de numire conform statutului funcționarilor, precum și autorității împuternicite să încheie contracte conform regimului aplicabil celorlalți agenți.

(4) Consiliul de administrație adoptă dispoziții care să permită detașarea experților naționali din statele membre pe lângă Autoritate.

*Articolul 69***Răspunderea Autorității**

(1) În cazul răspunderii necontractuale, Autoritatea oferă despăgubiri, în conformitate cu principiile generale comune legislației statelor membre, pentru orice daune produse de ea însăși sau de membrii personalului său în exercițiul funcțiunii. Curtea de Justiție a Uniunii Europene are competență pentru litigiile privind despăgubirile în cazul unor asemenea prejudicii.

(2) Răspunderea financiară personală și răspunderea disciplinară a personalului Autorității față de aceasta sunt guvernate de dispozițiile relevante aplicabile personalului Autorității.

*Articolul 70***Obligația respectării secretului profesional**

(1) Membrii consiliului supraveghetorilor și ai consiliului de administrație, directorul executiv și membrii personalului Autorității, inclusiv funcționarii detașați temporar din statele membre și toate celelalte persoane care îndeplinesc sarcini pentru Autoritate pe baze contractuale, sunt supuși obligațiilor legate de secretul profesional în temeiul articolului 339 din TFUE și al dispozițiilor relevante din legislația Uniunii în domeniu, chiar și după ce aceștia și-au încetat atribuțiile.

Acestora li se aplică articolul 16 din Statutul funcționarilor.

În conformitate cu Statutul funcționarilor, după încetarea raportului de muncă, membrii personalului sunt supuși în continuare obligației de a manifesta integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.

Nici statele membre, nici instituțiile sau organismele Uniunii și niciun alt organism public sau privat nu încearcă să influențeze membrii personalului Autorității în exercitarea atribuțiilor lor.

(2) Fără a aduce atingere cazurilor de aplicare a dreptului penal, nicio informație confidențială primită de persoanele menționate la alineatul (1) în exercitarea atribuțiilor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, cu excepția prezentării sale într-o formă sintetică sau agregată, astfel încât participanții individuali la piața financiară să nu poată fi identificați.

În plus, obligația prevăzută la alineatul (1) și la primul paragraf al prezentului alineat nu împiedică Autoritatea și autoritățile naționale de supraveghere să utilizeze informațiile pentru asigurarea respectării actelor menționate la articolul 1 alineatul (2) și, în special, pentru procedurile legale necesare pentru adoptarea deciziilor.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică Autoritatea să facă schimb de informații cu autoritățile naționale de supraveghere în conformitate cu prezentul regulament și cu alte acte legislative ale Uniunii aplicabile participanților la piața financiară.

Aceste informații fac obiectul obligațiilor privind secretul profesional menționate la alineatele (1) și (2). Autoritatea stabilește în regulamentul intern de procedură modalitățile practice de punere în aplicare a normelor referitoare la confidențialitate menționate la alineatele (1) și (2).

(4) Autoritatea aplică Decizia 2001/844/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 29 noiembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 317, 3.12.2001, p. 1.

*Articolul 71***Protecția datelor**

Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Directivei 95/46/CE sau obligațiilor Autorității în ceea ce privește prelucrarea datelor personale în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001, în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin.

*Articolul 72***Accesul la documente**

(1) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 se aplică documentelor deținute de Autoritate.

(2) Consiliul de administrație adoptă până la 31 mai 2011 măsurile practice pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1049/2001.

(3) Deciziile adoptate de către Autoritate în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 pot face obiectul unor plângeri către Ombudsman sau al unor proceduri pe lângă Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în urma contestației înaintate comisiei de apel, după caz, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele 228 și respectiv 263 din TFUE.

*Articolul 73***Regimul lingvistic**

(1) Regulamentul nr. 1 al Consiliului privind determinarea limbilor utilizate de Comunitatea Economică Europeană ⁽¹⁾ se aplică Autorității.

(2) Consiliul de administrație decide cu privire la regimul lingvistic intern al Autorității.

(3) Serviciile de traducere necesare funcționării Autorității sunt efectuate de Centrul de Traduceri pentru Organismele Uniunii Europene.

*Articolul 74***Acordul privind sediul**

Dispozițiile necesare referitoare la amplasarea sediului Autorității în statul membru în care aceasta este stabilită și facilitățile care trebuie oferite de statul respectiv, precum și normele specifice aplicabile în respectivul stat membru directorului executiv, membrilor consiliului de administrație, angajaților Autorității și membrilor familiilor acestora se stabilesc într-un acord privind sediul încheiat între Autoritate și statul membru respectiv, după obținerea aprobării consiliului de administrație.

Statul membru respectiv asigură cele mai bune condiții posibile pentru buna funcționare a Autorității, inclusiv condiții de școlarizare multilingvă și cu vocație europeană, precum și conexiuni de transport adecvate.

(¹) JO 17, 6.10.1958, p. 385.

*Articolul 75***Participarea țărilor terțe**

(1) Participarea la lucrările Autorității este deschisă țărilor terțe care au încheiat acorduri cu Uniunea prin care au adoptat și aplică dreptul Uniunii în domeniul de competență al Autorității menționat la articolul 1 alineatul (2).

(2) Autoritatea poate coopera cu țările menționate la alineatul (1) care aplică o legislație recunoscută ca fiind echivalentă în domeniile de competență ale Autorității menționate la articolul 1 alineatul (2), astfel cum este prevăzut în acordurile internaționale încheiate de Uniune în conformitate cu articolul 216 din TFUE.

(3) În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor menționate la alineatele (1) și (2), se stabilesc modalități precizând, în special, natura, sfera și aspectele procedurale ale participării țărilor menționate la alineatul (1) la activitățile Autorității, inclusiv dispoziții referitoare la contribuțiile financiare și la personal. Aceste modalități pot prevedea reprezentarea, în calitate de observator, în cadrul consiliului supraveghetorilor, însă garantează faptul că aceste țări nu participă la nicio discuție legată de participanți individuali la piața financiară, în afară de cazul în care există un interes direct.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE*Articolul 76***Acțiuni pregătitoare**

(1) După intrarea în vigoare a prezentului regulament și până la înființarea Autorității, CAERPVM colaborează îndeaproape cu Comisia pentru a pregăti înlocuirea CAERPVM de către Autoritate.

(2) După înființarea Autorității, Comisiei îi revine răspunderea pentru instituirea administrativă și funcționarea administrativă inițială a Autorității până la numirea unui director executiv de către Autoritate.

În acest scop, până când directorul executiv își preia îndatoririle în urma numirii sale de către consiliul supraveghetorilor în conformitate cu articolul 51, Comisia poate numi un funcționar cu titlu interimar care să îndeplinească funcțiile directorului executiv. Această perioadă se limitează la intervalul necesar pentru numirea unui director executiv al Autorității.

Directorul executiv interimar poate autoriza toate plățile acope-rite de alocațiile prevăzute în bugetul Autorității, după aprobarea de către consiliul de administrație, și poate încheia contracte, inclusiv contracte de angajare, după adoptarea schemei de personal a Autorității.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere competențelor consiliului supraveghetorilor și ale consiliului de administrație.

(4) Autoritatea este considerată succesorul legal al CAERPVM. Până la data înființării Autorității, toate activele și pasivele, precum și toate operațiunile în curs ale CAERPVM sunt transferate automat Autorității. CAERPVM întocmește o declarație care reflectă situația de închidere a activelor și pasivelor sale la data transferului respectiv. Declarația respectivă este auditată și aprobată de CAERPVM și de către Comisie.

Articolul 77

Dispoziții tranzitorii privind personalul

(1) Prin derogare de la articolul 68, toate contractele de angajare și acordurile de detașare încheiate de CAERPVM sau de secretariatul acestuia și care sunt în vigoare la 1 ianuarie 2011 sunt onorate până la data la care expiră. Acestea nu pot fi prelungite.

(2) Tuturor membrilor personalului pe bază de contracte menționate la alineatul (1) li se dă posibilitatea de a încheia un contract de agent temporar în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți cu diferitele grade stabilite în schema de personal a Autorității.

După intrarea în vigoare a prezentului regulament, autoritatea abilitată să încheie contracte realizează o selecție internă limitată la membrii personalului care au contracte cu CAERPVM sau cu secretariatul acestuia, pentru a determina competența, eficiența și integritatea celor care urmează a fi angajați. Procedura de selecție internă ține seama pe deplin de aptitudinile și experiența demonstrate de persoana respectivă în exercitarea funcției sale anterior angajării.

(3) În funcție de tipul și de nivelul atribuțiilor care trebuie exercitate, candidaților aleși li se oferă contracte de agenți temporari pentru o durată care să corespundă cel puțin cu perioada rămasă din contractul anterior.

(4) Legislația națională în domeniul contractelor de muncă și celelalte instrumente relevante continuă să se aplice membrilor personalului cu contracte anterioare și care aleg să nu solicite un contract de agent temporari sau cărora nu li se oferă astfel de contracte, în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 78

Dispoziții naționale

Statele membre adoptă dispozițiile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea eficace a prezentului regulament.

Articolul 79

Modificări

Decizia nr. 716/2009/CE se modifică prin eliminarea CAERPVM de pe lista beneficiarilor prevăzută în secțiunea B din anexa la respectiva decizie.

Articolul 80

Abrogare

Decizia 2009/77/CE a Comisiei de instituire a CAERPVM se abrogă de la 1 ianuarie 2011.

Articolul 81

Reexaminare

(1) Până la 2 ianuarie 2014 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia publică un raport general privind experiența dobândită ca urmare a funcționării Autorității și a procedurilor prevăzute în prezentul regulament. Respectivul raport evaluează, printre altele:

- (a) convergența practicilor de supraveghere realizată de autoritățile competente;
 - (i) convergența independenței funcționale a autorităților competente și a standardelor echivalente guvernantei corporative;
 - (ii) imparțialitatea, obiectivitatea și autonomia Autorității;
 - (b) funcționarea colegiilor de supraveghere;
 - (c) progresul înregistrat în direcția convergenței în domeniul prevenirii, gestionării și al soluționării crizelor, inclusiv mecanisme de finanțare la nivelul Uniunii;
 - (d) rolul Autorității în ceea ce privește riscul sistemic;
 - (e) aplicarea clauzei de salvagardare prevăzute la articolul 38;
 - (f) aplicarea rolului de mediere cu efecte obligatorii prevăzut la articolul 19.
- (2) Raportul menționat la alineatul (1) evaluează, de asemenea:
- (a) oportunitatea continuării supravegherii separate pentru bănci, asigurări și pensii ocupaționale, valori mobiliare și piețe financiare;
 - (b) oportunitatea desfășurării supravegherii prudențiale și supravegherii activității comerciale separat sau de către aceeași autoritate de supraveghere;
 - (c) oportunitatea simplificării și consolidării arhitecturii SESF, în vederea îmbunătățirii coerenței dintre nivelurile macro și micro, precum și între AES;
 - (d) coerența evoluției SESF cu evoluția la nivel mondial;
 - (e) existența unui nivel suficient de diversitate și excelență în cadrul SESF;
 - (f) adecvarea răspunderii și nivelului de transparență cu privire la cerințele de publicare;
 - (g) adecvarea resurselor Autorității pentru a își îndeplini atribuțiile;

(h) caracterul corespunzător al menținerii sediului Autorității sau oportunitatea mutării AES într-un sediu unic în vederea îmbunătățirii coordonării dintre acestea.

(3) În ceea ce privește chestiunea supravegherii directe a instituțiilor sau infrastructurilor cu activități paneuropene și ținând seama de evoluțiile pieței, Comisia elaborează un raport anual privind oportunitatea atribuirii unor atribuții de supraveghere suplimentare în acest domeniu Autorității.

(4) Raportul și orice propunere eventuală care îl însoțește se transmit Parlamentului European și Consiliului.

Articolul 82

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2011, cu excepția articolului 76 și a articolului 77 alineatele (1) și (2), care se aplică de la data intrării în vigoare.

Autoritatea se înființează la 1 ianuarie 2011.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
O. CHASTEL

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2010/78/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 24 noiembrie 2010

de modificare a Directivelor 98/26/CE, 2002/87/CE, 2003/6/CE, 2003/41/CE, 2003/71/CE, 2004/39/CE, 2004/109/CE, 2005/60/CE, 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2009/65/CE cu privire la competențele Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și ale Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50, articolul 53 alineatul (1), articolul 62 și articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

acționând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) Criza financiară din 2007 și 2008 a scos la lumină deficiențe majore ale supravegherii în sectorul financiar, atât în cazuri individuale, cât și la nivelul sistemului în ansamblu. Modelele naționale de supraveghere nu au reușit să țină pasul cu globalizarea financiară și realitatea piețelor financiare europene, bazate de integrare și interconectare, în cadrul cărora numeroase instituții financiare desfășoară activități transfrontaliere. Criza a adus în prim-plan deficiențe în domeniul cooperării, coordonării, al aplicării coerente a dreptului Uniunii și al încrederii între autoritățile naționale competente.

(2) În mai multe rezoluții înainte și în timpul crizei financiare, Parlamentul European a solicitat orientarea către o supraveghere europeană mai integrată, pentru a se asigura

condiții de concurență echitabilă reale pentru toți actorii la nivelul Uniunii și pentru a reflecta integrarea tot mai mare a piețelor financiare din Uniune (în rezoluțiile sale din 13 aprilie 2000 cu privire la Comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru serviciile financiare: plan de acțiune, din 21 noiembrie 2002 privind normele de supraveghere prudențială în Uniunea Europeană, din 11 iulie 2007 privind politica serviciilor financiare (2005-2010) – Cartea albă, din 23 septembrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind fondurile speculative și fondurile de capital privat și din 9 octombrie 2008 conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere, precum și în pozițiile sale din 22 aprilie 2009 cu privire la propunerea modificată de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind inițierea și exercitarea activității de asigurare și reasigurare (Solvabilitate II) și din 23 aprilie 2009 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind agențiile de rating de credit).

(3) În noiembrie 2008, Comisia a încredințat unui grup la nivel înalt prezidat de Jacques de Larosière sarcina de a face recomandări cu privire la modalitățile de consolidare a mecanismelor europene de supraveghere, în vederea unei protecții mai eficiente a cetățenilor și pentru a reinstaura încrederea în sistemul financiar. În raportul final prezentat la 25 februarie 2009 (raportul de Larosière) grupul la nivel înalt a recomandat consolidarea cadrului de supraveghere pentru a se reduce pe viitor riscul apariției crizelor financiare și gravitatea acestora. Acesta a recomandat reformarea în profunzime a structurii supravegherii sectorului financiar în Uniune. Raportul de Larosière a recomandat, de asemenea, crearea un Sistem european al supraveghetorilor financiari (SESEF), care să cuprindă trei autorități europene de supraveghere (AES) – una pentru sectorul bancar, una pentru sectorul valorilor mobiliare și una pentru sectorul asigurărilor și pensiilor ocupaționale – și crearea unui comitet european pentru risc sistemic.

(1) Avizul din 18 martie 2010 (JO C 87, 1.4.2010, p. 1).

(2) Avizul din 18 martie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

(3) Poziția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 17 noiembrie 2010.

- (4) În comunicarea sa din 4 martie 2009, intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a propus prezentarea unui proiect legislativ de înființare a SESF, iar în comunicarea din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, aceasta a oferit mai multe detalii despre organizarea posibilă a acestui nou cadru de supraveghere.
- (5) În concluziile sale emise ca urmare a reuniunii din 18 și 19 iunie 2009, Consiliul European a recomandat înființarea unui Sistem european al supraveghetorilor financiari, care să cuprindă trei noi AES. Sistemul ar trebui să vizeze îmbunătățirea calității și consecvenței supravegherii naționale, consolidarea controlului grupurilor transfrontaliere, constituind un cadru de reglementare unic la nivel european aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă. Consiliul European a subliniat faptul că AES ar trebui să aibă, de asemenea, competențe cu privire la agențiile de rating de credite și a invitat Comisia să pregătească propuneri concrete cu privire la modul în care SESF ar putea juca un rol important în situații de criză.
- (6) La 23 septembrie 2009, Comisia a adoptat trei propuneri de regulamente de înființare a SESF, incluzând crearea celor trei AES.
- (7) Pentru ca SESF să funcționeze eficient, sunt necesare modificări ale actelor juridice ale Uniunii în domeniile de activitate ale celor trei AES. Astfel de modificări se referă la definirea sferei anumitor competențe ale AES, la integrarea anumitor competențe prevăzute în actele juridice ale Uniunii și la garantarea unei funcționări armonioase și eficiente a AES în contextul SESF.
- (8) Înființarea celor trei AES ar trebui să fie însoțită, printre altele, de elaborarea unei reglementări unice pentru a garanta o armonizare consecventă și o aplicare uniformă și pentru a contribui astfel la funcționarea mai eficientă a pieței interne.
- (9) Regulamentele de instituire a SESF prevăd că, în domeniile indicate în mod expres în legislația relevantă, AES pot elabora proiecte de standarde tehnice, pe care le prezintă Comisiei spre adoptare în conformitate cu articolele 290 și 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prin acte delegate sau acte de punere în aplicare. Prezenta directivă ar trebui să identifice un prim set de astfel de domenii și ar trebui să nu aducă atingere adăugării altor domenii în viitor.
- (10) Legislația relevantă ar trebui să definească domeniile în care AES sunt abilitate să elaboreze proiecte de standarde tehnice și modalitatea în care acestea ar trebui adoptate. Legislația relevantă ar trebui să precizeze elementele, condițiile și specificările menționate la articolul 290 TFUE pentru cazul actelor delegate.
- (11) Identificarea domeniilor adecvate pentru elaborarea de standarde tehnice ar trebui să realizeze un echilibru corespunzător între crearea unui set unic de norme armonizate și evitarea complicării nejustificate a legislației și a punerii în aplicare a acesteia. Ar trebui alese numai domeniile în care existența unor norme tehnice consecvente va contribui în mod semnificativ și eficient la realizarea obiectivelor legislației relevante asigurând, în același timp, adoptarea deciziilor politice de către Parlamentul European, Consiliul și Comisie în conformitate cu procedurile lor obișnuite.
- (12) Aspectele care fac obiectul standardelor tehnice trebuie să fie de natură pur tehnică, iar elaborarea acestora necesită competențele unor experți în domeniul supravegherii. Standardele tehnice adoptate sub formă de acte delegate ar trebui să dezvolte în continuare, să specifice și să determine condițiile de armonizare consecventă a normelor incluse în instrumentele de bază adoptate de Parlamentul European și de Consiliu, completând sau modificând anumite elemente neesențiale ale actului legislativ. Standardele tehnice adoptate ca acte de punere în aplicare ar trebui să stabilească condiții de aplicare uniformă a actelor juridice cu caracter obligatoriu ale Uniunii. Standardele tehnice nu ar trebui să implice alegeri de natură politică.
- (13) În cazul standardelor tehnice de reglementare, este oportun să se introducă procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) ⁽¹⁾, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) ⁽²⁾ și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de valori mobiliare și piețe) ⁽³⁾. Standardele tehnice de punere în aplicare ar trebui adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010. Consiliul European a aprobat abordarea Lamfalussy pe patru niveluri pentru a face mai eficient și transparent procesul de elaborare a legislației financiare a Uniunii. Comisia este împuternicită să adopte măsuri de al doilea nivel în multe domenii, un mare număr de regulamente și directive de al doilea nivel ale Comisiei fiind în vigoare. În cazurile în care standardele tehnice de reglementare sunt concepute pentru a dezvolta, specifica sau determina în continuare condițiile de aplicare ale unor astfel de măsuri de al doilea nivel, acestea ar trebui adoptate numai după ce măsura relevantă de al doilea nivel a fost adoptată și ar trebui să fie compatibile cu respectiva măsură de al doilea nivel.

(1) A se vedea pagina 12 din prezentul Jurnal Oficial.

(2) A se vedea pagina 48 din prezentul Jurnal Oficial.

(3) A se vedea pagina 84 din prezentul Jurnal Oficial.

- (14) Standardele tehnice obligatorii contribuie la un set unic de norme pentru legislația privind serviciile financiare, astfel cum a fost aprobat de Consiliul European în concluziile sale din iunie 2009. În măsura în care anumite cerințe din actele legislative ale Uniunii nu sunt complet armonizate și în conformitate cu principiul precauției aplicat supravegherii, standardele tehnice obligatorii care dezvoltă, specifică sau determină condițiile de aplicare a acestor cerințe nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite informații suplimentare sau să impună cerințe mai stricte. Prin urmare, standardele tehnice ar trebui să permită statelor membre să acționeze în acest sens în domenii specifice, atunci când respectivele acte legislative permit o astfel de opțiune.
- (15) Astfel cum se prevede în regulamentele de înființare a SESF, înainte de transmiterea standardelor tehnice către Comisie, AES ar trebui, dacă este cazul, să organizeze consultări publice cu privire la acestea și să analizeze potențialele costuri și beneficii asociate.
- (16) Ar trebui să fie posibil ca standardele tehnice să prevadă măsuri tranzitorii, sub rezerva unor termene adecvate, în cazul în care costurile punerii imediate în aplicare ar fi excesive în raport cu beneficiile obținute.
- (17) Regulamentele de înființare a SESF prevăd un mecanism de soluționare a dezacordurilor dintre autoritățile naționale competente. În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu procedura sau conținutul unei acțiuni sau cu lipsa de acțiune a unei alte autorități competente în domeniile specificate în actele juridice ale Uniunii în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, domenii în care legislația relevantă impune cooperarea, coordonarea sau luarea unor decizii în comun de către autoritățile naționale competente din mai multe state membre, AES, la solicitarea uneia dintre autoritățile competente implicate, ar trebui să aibă posibilitatea de a sprijini autoritățile respective în efortul lor de a ajunge la un acord în termenul limită stabilit de AES, care ar trebui să țină seama de orice alte termene limită relevante prevăzute de legislația în vigoare, precum și de urgența și complexitatea dezacordului respectiv. În eventualitatea persistenței dezacordului respectiv, AES ar trebui să aibă posibilitatea de a soluționa problema.
- (18) Regulamentele de înființare a AES impun precizarea, în legislația sectorială, a cazurilor în care pot fi aplicate mecanismele de soluționare a dezacordurilor dintre autoritățile naționale competente. Prezenta directivă ar trebui să identifice un prim set de astfel de cazuri și nu ar trebui să aducă atingere includerii altor cazuri în viitor. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice AES să acționeze în conformitate cu alte competențe sau să îndeplinească sarcini precizate în regulamentele de înființare respective, inclusiv medierea fără caracter obligatoriu și contribuția la aplicarea coerentă, eficientă și eficace a actelor juridice ale Uniunii. Mai mult, în acele domenii în care actul juridic relevant prevede deja o formă de mediere fără caracter obligatoriu sau în cazurile în care există termene limită pentru luarea în comun a deciziilor de către una sau mai multe autorități naționale competente, sunt necesare modificări pentru garantarea clarității și a minimizării disfuncțiilor procesului de luare în comun a deciziilor, dar și pentru a se asigura că AES are posibilitatea de a soluționa dezacordurile, dacă este necesar. Procedura obligatorie de soluționare a dezacordurilor este menită să soluționeze situații în care autoritățile naționale competente nu pot rezolva între ele probleme procedurale sau de fond referitoare la respectarea actelor juridice ale Uniunii.
- (19) Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să identifice situațiile în care este nevoie să fie soluționată o chestiune procedurală sau de fond, legată de respectarea dreptului Uniunii, iar autoritățile naționale competente nu sunt în măsură să soluționeze chestiunea ele însele. Într-o asemenea situație, una dintre autoritățile naționale competente în cauză ar trebui să poată supune chestiunea autorității europene de supraveghere în cauză. Autoritatea europeană de supraveghere respectivă ar trebui să acționeze în conformitate cu regulamentul său de înființare și cu prezenta directivă. Autoritatea europeană de supraveghere în cauză ar trebui să poată solicita autorității competente interesate să ia măsuri specifice sau să se abțină de la a lua măsuri pentru a soluționa chestiunea și pentru a asigura respectarea dreptului Uniunii, cu efecte obligatorii pentru autoritățile competente în cauză. În cazurile în care actele juridice relevante ale Uniunii conferă statelor membre competențe discreționare, deciziile luate de către o autoritate europeană de supraveghere nu ar trebui să înlocuiască exercitarea competenței discreționare a autorităților competente în conformitate cu legislația Uniunii.
- (20) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽¹⁾ prevede medierea sau luarea în comun a deciziilor în ceea ce privește stabilirea succursalelor semnificative în scopul apartenenței la colegiul de supraveghere, al validării modelelor și al evaluării riscurilor de grup. În toate aceste domenii, este necesar ca modificările să specifice în mod clar faptul că, în cazul unui dezacord în termenul prevăzut, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) poate soluționa dezacordul recurgând la procedura descrisă în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Această abordare clarifică faptul că, deși Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) nu ar trebui să înlocuiască exercitarea competențelor discreționare ale autorităților competente în conformitate cu dreptul Uniunii, ar trebui să fie posibil ca dezacordurile să fie soluționate, iar cooperarea să fie consolidată, înainte de luarea sau emiterea unei decizii finale la adresa unei instituții.

(¹) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

- (21) În vederea garantării unei tranziții fără dificultăți a sarcinilor curente ale Comitetului european al inspectorilor bancari, ale Comitetului european al inspectorilor pentru asigurări și pensii ocupaționale și ale Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare către noile AES, trimiterile la comitetele menționate ar trebui înlocuite în legislația relevantă cu trimiteri la Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), la Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) și, respectiv, la Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea pentru valori mobiliare și piețe).
- (22) Pentru a asigura aplicabilitatea deplină a noului cadru prevăzut de TFUE, sunt necesare adaptarea și înlocuirea competențelor de executare elaborate în temeiul articolului 202 din Tratatul de instituire a Comunității Europene (Tratatul CE) cu dispozițiile corespunzătoare în conformitate cu articolele 290 și 291 din TFUE. Reexaminarea în cauză ar trebui finalizată în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, iar competențele rămase conferite în temeiul articolului 202 din Tratatul CE ar trebui să înceteze să se mai aplice începând cu data respectivă.
- (23) Alinierea procedurilor comitetelor la dispozițiile din TFUE, în special la articolele 290 și 291, ar trebui să se facă de la caz la caz. Pentru a se ține seama de evoluțiile tehnice ale piețelor financiare și pentru a se specifica cerințele stabilite în directivele modificate de prezenta directivă, Comisia ar trebui împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE.
- (24) Parlamentul European și Consiliul ar trebui să aibă la dispoziție trei luni de la data înștiințării pentru a formula obiecțiuni la un act delegat. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, ar trebui să fie posibil ca această perioadă să fie prelungită cu trei luni în ceea ce privește principalele domenii de interes. De asemenea, ar trebui să fie posibil ca Parlamentul european și Consiliul să informeze celelalte instituții în legătură cu intenția lor de a nu formula obiecțiuni. Această aprobare rapidă a actelor delegate este foarte indicată în situația în care trebuie respectate termene limită, de exemplu în cazul în care există un calendar de adoptare a actelor delegate de către Comisie stabilit în actul de bază.
- (25) În Declarația (nr. 39) cu privire la articolul 290 din TFUE, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale care a adoptat Tratatul de la Lisabona, Conferința a luat act de intenția Comisiei de a consulta în continuare experții desemnați de statele membre pentru elaborarea proiectelor sale de acte delegate în domeniul serviciilor financiare, în conformitate cu practicile consacrate.
- (26) Noul sistem de supraveghere instituit de SESF va impune cooperarea îndeaproape a autorităților naționale competente cu AES. Modificările aduse legislației relevante ar trebui să garanteze că nu există obstacole juridice în calea îndeplinirii obligațiilor de schimb de informații, incluse în regulamentele de înființare a AES.
- (27) Informațiile transmise sau schimbate între autoritățile competente și AES sau CERS ar trebui să intre sub incidența obligației de păstrare a secretului profesional la care sunt supuși angajații sau foștii angajați ai autorităților competente care primesc informațiile.
- (28) Regulamentele de înființare a AES prevăd că AES pot să stabilească contacte cu autoritățile de supraveghere din țări terțe și contribuie la elaborarea deciziilor în materie de echivalență în ceea ce privește sistemele de supraveghere din țări terțe. Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽¹⁾ și Directiva 2006/48/CE ar trebui modificate pentru a permite AES să încheie acorduri de cooperare cu țări terțe și să realizeze schimburi de informații cu acele țări terțe în cazul în care acestea din urmă pot oferi garanții privind protejarea secretului profesional.
- (29) Existența unei singure liste consolidate sau a unui registru unic consolidat pentru fiecare categorie de instituții financiare din Uniune, care în prezent ține de responsabilitatea fiecărei autorități naționale competente, va ameliora transparența și este mai oportună în contextul pieței financiare unice. AES ar trebui să li se încredințeze sarcina de a elabora, publica și actualiza periodic registrele și listele cu actorii financiari din Uniune. Acest lucru se referă la lista autorizațiilor acordate instituțiilor de credit de către autoritățile naționale competente, la registrul tuturor societăților de investiții și la lista piețelor reglementate în temeiul Directivei 2004/39/CE. În mod similar, ar trebui să i se încredințeze Autorității europene de supraveghere (Autoritatea pentru valori mobiliare și piețe) sarcina de a elabora, publica și actualiza periodic lista prospectelor aprobate și a certificatelor de aprobare în temeiul Directivei 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare ⁽²⁾.
- (30) În acele domenii în care AES au obligația de a elabora proiecte de standarde tehnice, respectivele proiecte de standarde tehnice ar trebui înaintate Comisiei în termen de trei ani de la crearea AES, cu excepția cazului în care actul legislativ relevant stabilește un alt termen.
- (31) Sarcinile Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) în sensul Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare ⁽³⁾ ar trebui să nu aducă atingere competenței Sistemului European al Băncilor Centrale de a promova buna funcționare a sistemelor de plăți, în conformitate cu articolul 127 alineatul (2) a patra liniuță din TFUE.

(1) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

(2) JO L 345, 31.12.2003, p. 64.

(3) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

- (32) Standardele tehnice care trebuie elaborate de Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) în conformitate cu prezenta directivă și în legătură cu Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale ⁽¹⁾ ar trebui să nu aducă atingere competențelor statelor membre cu privire la cerințele prudențiale referitoare la astfel de instituții, astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2003/41/CE.
- (33) În temeiul articolului 13 alineatul (5) din Directiva 2003/71/CE, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate delega aprobarea unui prospect către autoritatea competentă a altui stat membru, sub rezerva acordului autorității competente respective. Articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 impune ca un astfel de acord de delegare să fie notificat Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) cu cel puțin o lună înaintea intrării sale în vigoare. Cu toate acestea, având în vedere experiența în delegarea aprobării în temeiul Directivei 2003/71/CE, care prevede termene mai scurte, este oportun să nu se aplice în această situație articolul 28 alineatul (4) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.
- (34) În prezent, nu este necesar ca AES să elaboreze proiecte de standarde tehnice cu privire la cerințele existente potrivit cărora persoanele care conduc efectiv societatea de investiții, instituția de credit, OPCVM și societățile de administrare ale acestora trebuie să aibă o bună reputație și o experiență suficientă astfel încât să garanteze gestionarea corectă și prudentă a acestora. Cu toate acestea, având în vedere importanța respectivelor cerințe, AES ar trebui să acorde prioritate identificării celor mai bune practici în orientări și asigurării convergenței proceselor de supraveghere și prudențiale către respectivele bune practici. AES ar trebui să identifice, în același mod, cele mai bune practici și să asigure convergența cu privire la cerințele prudențiale referitoare la sediul central al respectivelor organisme.
- (35) Cadrul de reglementare unic la nivel european, aplicabil tuturor instituțiilor financiare de pe piața internă, ar trebui să asigure un nivel adecvat de armonizare a criteriilor și metodologiilor care pot fi aplicate de către autoritățile competente pentru a evalua riscul instituțiilor de credit. Mai exact, scopul elaborării proiectelor de standarde tehnice în raport cu abordarea bazată pe ratingul intern, abordarea de evaluare avansată și modelul intern de risc de piață, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă, ar trebui să fie cel de a asigura calitatea și robustețea unor astfel de abordări, precum și coerența reexaminării acestora de către autoritățile competente. Aceste standarde tehnice ar trebui să permită autorităților competente să permită instituțiilor financiare să elaboreze diferite abordări pe baza propriilor experiențe și particularități, în conformitate cu cerințele prevăzute de Directiva 2006/48/CE și Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de adecvare a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽²⁾ și cu respectarea cerințelor standardelor tehnice relevante.
- (36) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume îmbunătățirea funcționării pieței interne prin garantarea unui nivel ridicat, eficient și consecvent de reglementare și supraveghere prudențială, protejarea deponenților, investitorilor și beneficiarilor și, prin urmare, a societăților și consumatorilor, protejarea integrității, eficienței și bunei funcționări a piețelor financiare, menținerea stabilității și sustenabilității sistemului financiar, protejarea economiei reale și a finanțelor publice și consolidarea coordonării internaționale în materie de supraveghere, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere amploarea acestora, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în acest sens, în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, enunțat la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (37) Până la 1 ianuarie 2014, Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la depunerea de către AES a proiectului de standarde tehnice menționat în prezenta directivă și să prezinte propunerile pe care le consideră oportune.
- (38) Prin urmare, Directiva nr. 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare ⁽³⁾, Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar ⁽⁴⁾, Directiva 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind utilizările abuzive ale informațiilor confidențiale și manipulările pieței (abuzul de piață) ⁽⁵⁾, Directiva 2003/41/CE, Directiva 2003/71/CE, Directiva 2004/39/CE, Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată ⁽⁶⁾, Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ⁽⁷⁾, Directiva 2006/48/CE, Directiva 2006/49/CE și Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ⁽⁸⁾ ar trebui să fie modificate în consecință,

(2) JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

(3) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

(4) JO L 35, 11.2.2003, p. 1.

(5) JO L 96, 12.4.2003, p. 16.

(6) JO L 390, 31.12.2004, p. 38.

(7) JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

(8) JO L 302, 17.11.2009, p. 32.

(1) JO L 235, 23.9.2003, p. 10.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 98/26/CE

Directiva 98/26/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statul membru menționat la alineatul (2) informează imediat Comitetul european pentru risc sistemic, alte state membre și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 10 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre precizează sistemele și operatorii de sistem ai acestora care urmează a face parte din sfera de aplicare a prezentei directive, transmit o notificare în acest sens AEVMP și o informează cu privire la autoritățile pe care le-au ales în conformitate cu articolul 6 alineatul (2). AEVMP publică informațiile în cauză pe site-ul său internet.”

3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 10a

(1) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEVMP toate informațiile necesare pentru ca aceasta să își îndeplinească sarcinile care îi revin, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

Articolul 2

Modificări aduse Directivei 2002/87/CE

Directiva 2002/87/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10 informează întreprinderea-mamă care se află la conducerea grupului sau, în absența unei întreprinderi-mamă, entitatea reglementată care prezintă bilanțul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important al grupului, cu privire la faptul că grupul a fost identificat ca fiind un conglomerat financiar, precum și cu privire la desemnarea coordonatorului.

Coordonatorul informează în acest sens și autoritățile competente care au autorizat entitățile reglementate din cadrul grupului și autoritățile competente ale statului membru în care își are sediul central holdingul financiar mixt, precum și Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere (AES) înființat prin articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere

(Autoritatea bancară europeană) (*), Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) (**) și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de valori mobiliare și piețe) (***) (denumit în continuare «Comitetul comun»).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(***) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Comitetul comun publică și actualizează pe site-ul său internet lista conglomeratelor financiare identificate. Aceste informații sunt disponibile prin intermediul unei legături hipertext pe toate site-urile internet ale autorităților europene de supraveghere.”

2. La articolul 9 alineatul (2) se adaugă următoarea literă:

„(d) mecanisme în vigoare care să permită sprijinirea și elaborarea, după caz, a unor mecanisme și planuri de redresare și de soluționare corespunzătoare. Aceste mecanisme sunt actualizate periodic.”

3. Titlul secțiunii 3 se înlocuiește cu următorul text:

„MĂSURI DE FACILITARE A SUPRAVEGHERII SUPLIMENTARE ȘI COMPENTENȚELE COMITETULUI COMUN”.

4. În secțiunea 3 se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Rolul Comitetului comun

Comitetul comun asigură o supraveghere și respectare transsectorială și transfrontalieră coerentă a legislației Uniunii, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

5. La articolul 10, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Pentru a asigura o supraveghere suplimentară adecvată a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, se desemnează un coordonator unic, care răspunde de coordonarea și realizarea supravegheții suplimentare, din rândul autorităților competente din statele membre implicate, inclusiv cele din statul membru în care se află sediul social al holdingului financiar mixt. Identitatea coordonatorului se publică pe site-ul internet al Comitetul comun.”

6. La articolul 11 alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a facilita supravegherea suplimentară și pentru a-i oferi o bază juridică mai vastă, coordonatorul și celelalte autorități competente implicate și, după caz, celelalte autorități competente implicate încheie acorduri de coordonare. Aceste acorduri pot acorda sarcini suplimentare coordonatorului și pot preciza procedurile care trebuie urmate de către autoritățile competente implicate pentru a lua deciziile menționate la articolele 3 și 4, articolul 5 alineatul (4), articolul 6, articolul 12 alineatul (2) și articolele 16 și 18, precum și pentru a colabora cu alte autorități competente.

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 8 și cu procedura prevăzută la articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări în vederea convergenței practicilor de supraveghere cu privire la consistența acordurilor de coordonare a supravegherii în conformitate cu articolul 131a din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE.”

7. La articolul 12 alineatul (1), paragraful al treilea se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente pot, de asemenea, să facă schimb de informații cu autoritățile enumerate în continuare, după cum este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor lor respective, cu privire la entitățile reglementate care aparțin conglomeratului financiar, în conformitate cu normele sectoriale: băncile centrale, Sistemul European al Băncilor Centrale, Banca Centrală Europeană și Comitetul european pentru risc sistemic în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic (*).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.”

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 12a

Cooperarea și schimbul de informații cu Comitetul comun

(1) Autoritățile competente cooperează cu Comitetul comun în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere Comitetul comun toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor acestuia în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

9. La articolul 14, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că nu există nici un obstacol juridic care să împiedice, pe teritoriul lor, persoanele fizice și juridice care intră sub incidența supravegherii suplimentare, fie că sunt entități reglementate sau nu, să facă schimb între ele de orice informații care ar fi pertinente pentru supravegherea suplimentară sau să facă schimb de informații în conformitate cu prezenta directivă și cu AES, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, prin intermediul Comitetului comun când este cazul.”

10. La articolul 16, paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a se aduce atingere articolului 17 alineatul (2), statele membre pot stabili măsurile pe care autoritățile competente le pot lua cu privire la holdingurile financiare mixte. În conformitate cu procedura prevăzută la articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES pot elabora, prin intermediul Comitetului comun, orientări pentru măsuri referitoare la holdingurile financiare mixte.”

11. Articolul 18 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, unde se aplică articolul 5 alineatul (3), autoritățile competente verifică dacă entitățile reglementate a căror întreprindere-mamă are sediul central într-o țară terță sunt supuse de către o autoritatea competentă a acelei țări terțe la o supraveghere echivalentă cu cea prevăzută de prezenta directivă privind supravegherea suplimentară a entităților reglementate menționate la articolul 5 alineatul (2). Verificarea este efectuată de autoritatea competentă care ar avea rolul de coordonator în cazul în care s-ar aplica criteriile prevăzute la articolul 10 alineatul (2), la cererea întreprinderii-mamă sau a oricărei entități reglementate autorizate în cadrul Uniunii sau din proprie inițiativă.

Autoritatea competentă în cauză consultă celelalte autorități competente implicate și face toate eforturile necesare pentru a respecta orice orientări aplicabile, elaborate prin intermediul Comitetului comun, în conformitate cu articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

- (b) se introduce următorul alineat:

„(1a) În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu decizia luată de altă autoritate competentă în temeiul alineatului (1), se aplică articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

12. La articolul 19, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Fără a aduce atingere articolului 218 alineatele (1) și (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Comisia, sprijinită de Comitetul comun, de Comitetul bancar european, de Comitetul de asigurări și pensii ocupaționale și de Comitetul conglomeratelor financiare, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.”

13. La articolul 20 alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Aceste măsuri nu includ dispozițiile care fac obiectul competenței delegate și conferite Comisiei în ceea ce privește elementele enumerate la articolul 21a.”

14. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) AES, prin intermediul Comitetului comun, pot formula orientări generale pentru a stabili dacă regimurile de supraveghere suplimentară ale autorităților competente din țările terțe pot atinge obiectivele urmărite de supravegherea suplimentară, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în ceea ce privește entitățile reglementate dintr-un conglomerat financiar condus de o întreprindere care are sediul într-o țară terță. Comitetul comun reexaminează periodic toate orientările de acest tip și ține seama de orice modificare a supravegherii suplimentare exercitate de autoritățile competente menționate anterior.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Până la 1 decembrie 2011, Comisia reexaminează articolul 20 și prezintă orice propuneri legislative adecvate pentru a permite aplicarea deplină a actelor delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și a actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE în ceea ce privește prezenta directivă. Fără a aduce atingere măsurilor de punere în aplicare deja adoptate, competențele conferite Comisiei la articolul 21 de adoptare a măsurilor de punere în aplicare rămase după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, încetează să se mai aplice de la 1 decembrie 2012.”

15. Se introduce următorul articol:

„Articolul 21a

Standarde tehnice

(1) În vederea garantării unei armonizări consecvente a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la:

(a) articolul 2 alineatul (11), pentru a preciza aplicarea articolului 17 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului în contextul prezentei directive;

(b) articolul 2 alineatul (17), pentru a stabili procedura sau a preciza criteriile de stabilire a «autorităților competente relevante»;

(c) articolul 3 alineatul (5) pentru a preciza parametrii alternativi pentru identificarea unui conglomerat financiar.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) În vederea garantării condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la:

(a) articolul 6 alineatul (2) pentru a asigura aplicarea uniformă a metodelor de calcul enumerate în anexa I partea II, fără însă a aduce atingere articolului 6 alineatul (4);

(b) articolul 7 alineatul (2) pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiției «concentrării riscurilor» în domeniul controlului prudențial prevăzut la al doilea paragraf al articolului 7 alineatul (2);

(c) articolul 8 alineatul (2) pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiției «tranzacțiilor în interiorul grupului» în domeniul controlului prudențial prevăzut la al treilea paragraf al articolului 8 alineatul (2);

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

Articolul 3

Modificări aduse Directivei 2003/6/CE

Directiva 2003/6/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 punctul 5 se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare AEVMP), înființată prin Regulamentul (CE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a actelor adoptate de Comisie în conformitate cu prezentul articol în ceea ce privește practicile de piață admise.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 6 se adaugă următorul alineat:

„(11) AEVMP poate elabora proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a actelor adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (10) primul paragraf a șasea liniuță.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

3. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) textul existent se numerotează ca alineatul (1);

(b) se adaugă următorul alineat:

„(2) AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a actelor adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (1).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

4. La articolul 14 se adaugă următorul alineat:

„(5) Statele membre furnizează anual AEVMP informații agregate cu privire la toate măsurile administrative și sancțiunile aplicate în conformitate cu alineatele (1) și (2).

În cazul în care a făcut publică o măsură administrativă sau o sancțiune, autoritatea competentă raportează în același moment acest lucru AEVMP.

Dacă sancțiunea publicată are în vedere o societate de investiții autorizată în conformitate cu Directiva 2004/39/CE, AEVMP adaugă o referință la sancțiunea publicată în registrul societăților de investiții înființat în temeiul articolului 5 alineatul (3) din Directiva 2004/39/CE.”

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 15a

(1) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEVMP toate informațiile necesare pentru ca aceasta să își îndeplinească sarcinile care îi revin, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

6. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), o autoritate competentă a cărei cerere de informații nu primește un răspuns într-un termen rezonabil sau este refuzată poate sesiza AEVMP cu privire la respingerea sau inacțiunea în cauză într-un termen rezonabil. În situațiile menționate în prima teză, AEVMP poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, fără a aduce atingere posibilităților privind refuzul de a răspunde unei cereri de informații, prevăzute la al doilea paragraf al prezentului alineat și posibilității AEVMP de a acționa în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) la alineatul (4), al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere articolului 258 din TFUE, o autoritate competentă a cărei cerere de a deschide o investigație sau de a permite agenților săi să îi însoțească pe cei ai autorității competente a celui alt stat membru nu primește un răspuns într-un termen rezonabil sau este refuzată poate sesiza AEVMP cu privire la respingerea sau inacțiunea într-un termen rezonabil. În situațiile menționate în ultima teză, AEVMP poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 fără a aduce atingere posibilităților privind refuzul de a răspunde unei cereri de informații, prevăzute la paragraful al patrulea din prezentul alineat și posibilității AES (AEVMP) de a acționa în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a alineatelor (2) și (4), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind procedurile și formularele pentru schimbul de informații și pentru inspecțiile transfrontaliere, astfel cum sunt menționate în prezentul articol.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

7. Se introduce următorul articol:

„Articolul 17a

Până la 1 decembrie 2011, Comisia reexaminează articolele 1, 6, 8, 14 și 16 și prezintă orice propuneri legislative adecvate pentru a permite aplicarea deplină a actelor delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și a actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE în ceea ce privește prezenta directivă. Fără a aduce atingere măsurilor de punere în aplicare deja adoptate, competențele conferite Comisiei la articolul 17 de adoptare a măsurilor de punere în aplicare rămase după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, încetează să se mai aplice de la 1 decembrie 2012.”

Articolul 4

Modificări aduse Directivei 2003/41/CE

Directiva 2003/41/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instituția să fie înregistrată într-un registru național de către autoritatea competentă sau autorizată; în cazul activităților transfrontaliere menționate la articolul 20, registrul indică, de asemenea, statele membre în care funcționează instituția, iar aceste informații se comunică Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) (denumită în continuare «AEAPO»), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), care o publică pe site-ul său internet;

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul activității transfrontaliere menționate la articolul 20, condițiile de funcționare a instituției fac obiectul unei autorizări prealabile de către autoritățile competente ale statului membru de origine. Atunci când acordă o astfel de autorizație, statele membre informează imediat AEAPO.”

2. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) textul existent se numerotează ca alineatul (1);

(b) se adaugă următorul alineat:

„(2) AEAPO poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formulele și formatele pentru documentele enumerate la alineatul (1) litera (c) punctele (i)-(vi).

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.”

3. La articolul 14 alineatul (4), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Orice decizie de a interzice activitățile unei instituții este motivată cu argumente detaliate și este notificată instituției în cauză. Decizia se notifică de asemenea AEAPO.”

4. La articolul 15 alineatul (6), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(6) În vederea armonizării în continuare a regulilor privind calculul provizioanelor tehnice care pot fi justificate – în special ratele dobânzii și alte prognoze care influențează nivelul provizioanelor tehnice – Comisia, în urma consultării cu AEAPO, întocmește, la fiecare doi ani sau la cererea

Comisiei sau a unui stat membru, un raport asupra situației privind dezvoltarea activităților transfrontaliere.”

5. La articolul 20 se adaugă următorul alineat:

„(11) Statele membre raportează AEAPO dispozițiile naționale cu caracter prudențial relevante pentru domeniul sistemului de pensii ocupaționale, care nu sunt cuprinse în trimiterea la dreptul muncii și dreptul social național de la alineatul (1).

Statele membre actualizează aceste informații periodic și cel puțin o dată la doi ani, iar AEAPO publică informațiile respective pe site-ul său de internet.

În vederea garantării aplicării uniforme a prezentului paragraf, AEAPO elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care precizează procedurile de urmat, precum și formatele și modelele care trebuie utilizate de autoritățile competente în momentul transmiterii informațiilor relevante către AEAPO și al actualizării acestora. AEAPO înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.”

6. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Cooperarea dintre statele membre, AEAPO și Comisie”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Autoritățile competente cooperează cu AEAPO în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEAPO toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 1094/2010, în conformitate cu articolul 35 din regulamentul respectiv”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Fiecare stat membru informează Comisia și AEAPO cu privire la orice dificultate majoră care decurge din aplicarea prezentei directive.

Comisia, AEAPO și autoritățile competente din statele membre interesate examinează aceste dificultăți în cel mai scurt termen pentru a găsi o soluție adecvată.”

Articolul 5

Modificări aduse Directivei 2003/71/CE

Directiva 2003/71/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă a prezentei directive, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP») înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza excepțiile în legătură cu alineatul (1) literele (a)-(e) și cu alineatul (2) literele (a)-(h).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 5 alineatul (2), se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive și a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (5), AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicarea actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (5) în legătură cu un format comun uniform de prezentare a rezumatelor și pentru a permite investitorilor să compare valorile mobiliare respective cu alte produse relevante.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

3. La articolul 7 se adaugă următorul alineat:

„(4) AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (1).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

4. La articolul 8 se adaugă următorul alineat:

„(5) AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (4).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

5. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritatea competentă notifică AEVMP aprobarea prospectelor și a eventualelor suplimente la acestea, în același moment în care respectiva aprobare este notificată emitentului, ofertantului sau persoanei care solicită admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată, după caz. Autoritatea competentă transmite în același timp AEVMP o copie a prospectelor menționate și a eventualelor suplimente la acestea.”;

- (b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Autoritatea competentă a statului membru de origine poate delega aprobarea unui prospect autorității competente dintr-un alt stat membru, cu condiția să informeze în prealabil AEVMP și să obțină acordul autorității competente. O astfel de delegare se notifică emitentului, ofertantului sau persoanei care solicită admiterea la tranzacționarea pe o piață reglementată în următoarele trei zile lucrătoare de la data luării deciziei de către autoritatea competentă a statului membru de origine. Termenul stabilit la alineatul (2) începe să curgă de la această dată. Articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 nu se aplică delegării aprobării prospectului în conformitate cu prezentul alineat.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive și pentru a facilita comunicarea dintre autoritățile competente și comunicarea autorităților competente cu AEVMP, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea stabilirii unor formulare, modele și proceduri standard pentru notificările prevăzute la prezentul alineat.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

6. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Odată aprobat, prospectul se depune la autoritatea competentă a statului membru de origine, este accesibil pentru AEVMP prin intermediul autorității competente și se pune la dispoziția publicului de către emitent, ofertant sau persoana care solicită admiterea la tranzacționarea pe o piață reglementată, cel mai devreme posibil, și, în orice caz, într-un termen rezonabil înainte de începerea sau cel mai târziu la începerea ofertei publice sau a admiterii la tranzacționare a valorilor mobiliare respective. În plus, în cazul unei prime oferte publice a unei categorii de acțiuni neadmise încă la tranzacționare pe o piață reglementată și care trebuie acceptată pentru prima dată, prospectul este disponibil cu cel puțin șase zile lucrătoare înaintea închiderii ofertei.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(4a) AEVMP publică pe site-ul său internet lista prospectelor aprobate în conformitate cu articolul 13, introducând, dacă este cazul, o legătură hipertext către prospectul publicat pe site-ul internet al autorității competente din statul membru de origine, pe site-ul internet al emitentului sau pe site-ul internet al pieței reglementate. Lista publicată se actualizează și fiecare element rămâne pe site-ul internet pentru o perioadă de cel puțin 12 luni.”

7. La articolul 16 se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a asigura o armonizare consecventă, pentru a specifica cerințele prevăzute la prezentul articol și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice de pe piețele financiare, AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea situațiilor în care un nou factor semnificativ, o eroare materială sau o inexactitate privind informațiile cuprinse în prospect necesită publicarea unui supliment la prospect. AEVMP înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

8. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a aduce atingere articolului 23, în cazul în care se prevede o ofertă publică sau o admitere la tranzacționarea pe o piață reglementată în unul sau mai multe state membre ori într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, prospectul aprobat de statul membru de origine, precum și orice supliment eventual, este valabil în cazul ofertei publice sau al admiterii la tranzacționarea în orice state membre gazdă, cu condiția ca AEVMP și autoritatea competentă a fiecărui stat membru gazdă să fie notificate în conformitate cu articolul 18. Autoritățile competente ale statelor membre gazdă nu efectuează nicio procedură de aprobare sau procedură administrativă în ceea ce privește prospectele.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care noi fapte semnificative, erori sau inexactități substanțiale în sensul articolului 16 survin după aprobarea prospectului, autoritatea competentă a statului membru de origine cere publicarea unui supliment, care trebuie aprobat în conformitate cu articolul 13 alineatul (1). AEVMP și autoritatea competentă a statului membru gazdă pot informa autoritatea competentă din statul membru de origine în legătură cu necesitatea unor informații noi.”

9. La articolul 18 se adaugă următoarele alineate:

„(3) Autoritatea competentă din statul membru de origine trimite AEVMP o notificare privind certificatul de aprobare a prospectului în momentul notificării autorității competente din statul membru gazdă.

AEVMP și autoritatea competentă din statul membru gazdă publică pe site-urile lor internet lista certificatelor de aprobare a prospectelor și eventualele suplimente la acestea, care sunt notificate în conformitate cu prezentul articol, introducând, dacă este cazul, o legătură hipertext către respectivele documente publicate pe site-ul internet al autorității competente din statul membru de origine, pe site-ul internet al emitentului sau pe site-ul internet al pieței reglementate. Lista publicată se actualizează și fiecare element rămâne pe site-urile internet pentru o perioadă de cel puțin 12 luni.

(4) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice de pe piețele financiare, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru elaborarea de formulare, modele și proceduri standard pentru notificarea certificatului de aprobare, a copiei prospectului, a suplimentului la prospect și a traducerii rezumatului.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

10. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) se introduc următoarele alineate:

„(1a) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(1b) Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEVMP toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre informează Comisia, AEVMP și autoritățile competente ale celorlalte state membre în legătură cu orice acord încheiat în privința delegării de sarcini, inclusiv în legătură cu condițiile exacte care reglementează această delegare.”;

(c) la alineatul (4) se adaugă următorul paragraf:

„În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AEVMP are dreptul de a participa la inspecțiile la fața locului, menționate la litera (d), în cazul în care acestea sunt organizate în comun de către două sau mai multe autorități competente.”

11. Articolul 22 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritățile competente pot sesiza AEVMP cu privire la situațiile în care o cerere de cooperare, în special în vederea schimbului de informații, a fost respinsă sau nu i s-a dat curs în termen rezonabil. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în situațiile menționate la prima teză, AEVMP poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Alineatul nu împiedică autoritățile competente să facă schimb de informații confidențiale sau să transmită informații confidențiale AEVMP sau Comitetului european pentru risc sistemic (denumit în continuare «CERS»), sub rezerva restricțiilor privind informațiile referitoare la întreprinderi concrete și a efectelor asupra țărilor terțe, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic (*). Schimbul de informații dintre autoritățile competente și AEVMP sau CERS este acoperit de obligația de păstrare a secretului profesional la care sunt supuși angajații sau fștii angajați ai autorităților competente care primesc informațiile.

(*) OJ L 331, 15.12.2010, p. 1.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(4) Pentru a asigura o armonizare consecventă a prezentului articol și a ține seama de evoluția piețelor financiare, AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile cerute la alineatul (2).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a alineatului (2) și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice de pe piețele financiare, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea elaborării de formulare standard, modele și proceduri pentru cooperarea și schimbul de informații dintre autoritățile competente.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

12. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

Măsuri preventive

(1) În cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă constată că s-au comis nereguli de către emitent sau de către instituțiile financiare însărcinate cu oferta publică sau că emitentul și-a încălcat obligațiile care îi revin ca urmare a acceptării valorilor mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată, aceasta informează autoritatea competentă a statului membru de origine și AEVMP cu privire la aceste constatări.

(2) În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de către autoritatea competentă a statului membru de origine sau dacă aceste măsuri se dovedesc inadecvate, emitentul sau instituția financiară însărcinată cu oferta publică continuă să încalce dispozițiile legale sau administrative relevante, autoritatea competentă a statului membru gazdă ia toate măsurile care se impun pentru protecția investitorilor, după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine și AEVMP și informează cu prima ocazie Comisia și AEVMP.”

Articolul 6

Modificări aduse Directivei 2004/39/CE

Directiva 2004/39/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre înregistrează toate societățile de investiții. Registrul este accesibil publicului și conține informații privind serviciile sau activitățile pentru care societatea de investiții este autorizată. Acest registru se actualizează în mod regulat. Fiecare autorizație se notifică Autorității europene de supraveghere (Autoritatea pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

AEVMP întocmește o listă a tuturor societăților de investiții din Uniune. Lista conține informații privind serviciile și activitățile pentru care societatea de investiții este autorizată și este actualizată în mod regulat. AEVMP publică lista respectivă și asigură actualizarea acesteia pe site-ul său internet.

În cazul în care o autoritate competentă retrage o autorizație în conformitate cu articolul 8 literele (b)-(d), respectiva retragere se publică pe listă timp de cinci ani.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 7 se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol și a articolului 9 alineatele (2)-(4), a articolului 10 alineatele (1) și (2), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

- (a) informațiile ce urmează a fi furnizate autorităților competente, în temeiul articolului 7 alineatul (2), inclusiv programul operațiunilor;
- (b) cerințele aplicabile gestionării societăților de investiții în temeiul articolului 9 alineatul (4) și informațiile pentru notificarea în temeiul articolului 9 alineatul (2);
- (c) cerințele aplicabile acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente, în temeiul articolului 10 alineatele (1) și (2).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a articolului 7 alineatul (2) și a articolului 9 alineatul (2), AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formularele, modelele și procedurile standard pentru notificarea sau furnizarea de informații prevăzută în articolele respective.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

3. La articolul 8 se adaugă următorul paragraf:

„Orice retragere a unei autorizații se notifică AEVMP.”

4. La articolul 10a se adaugă următorul alineat:

„(8) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, pentru a stabili o listă exhaustivă a informațiilor, menționate la alineatul (4), care urmează să fie incluse de potențialii achizitori în notificarea lor, fără a aduce atingere alineatului (2).

AEVMP înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a articolelor 10, 10a și 10b, AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, în scopul stabilirii unor formulare, modele comune și proceduri, pentru procesele de consultare între autoritățile competente relevante, așa cum se menționează la articolul 10 alineatul (4).

AEVMP înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al patrulea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

5. Articolul 15 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre informează Comisia și AEVMP despre dificultățile de ordin general cu care se confruntă societățile lor de investiții în a se stabili sau în a furniza servicii de investiții și a exercita activități de investiții într-o țară terță.”;

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care Comisia constată, pe baza informațiilor care îi sunt comunicate în conformitate cu alineatul (1), că o țară terță nu acordă societăților de investiții din Uniune un acces efectiv la piață comparabil cu cel oferit de Uniune întreprinderilor de investiții din țara terță respectivă, Comisia, ținând seama de orientările elaborate de AEVMP prezintă Consiliului propuneri pentru a-i fi încredințat un mandat de negociere adecvat în vederea obținerii unor posibilități de concurență comparabile pentru întreprinderile de investiții din Uniune. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.

Parlamentul European este informat imediat și pe deplin la toate stadiile procedurii, în conformitate cu articolul 217 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).

AEVMP sprijină Comisia în sensul prezentului articol.”

6. La articolul 16 alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„AEVMP poate elabora orientări referitoare la metodele de supraveghere menționate în prezentul alineat.”

7. La articolul 19 alineatul (6), prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— serviciile menționate în partea introductivă se referă la acțiuni admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau pe o piață echivalentă a unei țări terțe, instrumente ale pieței monetare, obligațiuni și alte titluri de creanță (cu excepția obligațiunilor și a altor titluri de creanță care presupun un instrument derivat), OPCVM și alte instrumente financiare care nu sunt complexe. O piață a unei țări terțe este considerată ca fiind echivalentă cu o piață reglementată în cazul în care respectă cerințe echivalente cu cele prevăzute la titlul III. Comisia și AEVMP publică pe site-urile lor internet o listă a acestor piețe considerate ca fiind echivalente. Lista respectivă este actualizată periodic. AEVMP asistă Comisia în evaluarea piețelor țărilor terțe.”

8. La articolul 23 alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre care decid să autorizeze societățile de investiții să apeleze la agenți afiliați întocmesc un registru public. Agenții afiliați sunt înregistrați în registru public din statul membru în care aceștia sunt stabiliți. AEVMP publică pe site-ul său internet trimerile sau legăturile hipertext către toate registrele publice înființate în temeiul prezentului articol de către statele membre care hotărăsc să permită societăților de investiții să apeleze la agenți afiliați.”

9. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a aduce atingere repartizării responsabilităților aferente asigurării respectării dispozițiilor Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind delictele de inițiat și manipulările de piață (abuzul de piață) (*), statele membre coordonate de AEVMP în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 se asigură că sunt luate măsuri adecvate pentru ca autoritățile competente să poată controla activitatea societăților de investiții pentru a se asigura că acestea o exercită într-un mod onest, echitabil și profesional, care să favorizeze integritatea pieței.

(*) JO L 96, 12.4.2003, p. 16.”

- (b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre solicită societăților de investiții să mențină la dispoziția autorității competente, pe o perioadă de minimum 5 ani, datele pertinente referitoare la toate tranzacțiile cu instrumente financiare pe care le-au încheiat, fie în cont propriu, fie în numele clientului. În cazul tranzacțiilor încheiate în numele unui client, aceste înregistrări conțin toate informațiile privind identitatea acestui client, precum și informațiile necesare în temeiul Directivei 2005/60/CE a Consiliului.

AEVMP poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.”

10. La articolul 27, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Pentru fiecare acțiune, autoritatea competentă a pieței celei mai relevante în ceea ce privește lichiditatea, menționată la articolul 25, stabilește, cel puțin anual, pe baza mediei aritmetice a valorii ordinelor executate pe piața acestei acțiuni, categoria de acțiuni căreia îi aparține. Informațiile respective sunt puse la dispoziția tuturor participanților de pe piață și sunt transmise AEVMP, care le publică pe site-ul său internet.”

11. Articolul 31 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care societatea de investiții intenționează să apeleze la agenți afiliați, autoritatea competentă a statului membru de origine al societății de investiții comunică, la cererea autorității competente a statului membru gazdă și într-un termen rezonabil, identitatea agenților afiliați la care societatea de investiții intenționează să apeleze în acest stat membru. Statul membru gazdă poate face publică această informație. AEVMP poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.”;

- (b) se adaugă următorul alineat:

„(7) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile care trebuie notificate în conformitate cu alineatele (2), (4) și (6).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor, în conformitate cu alineatele (3), (4) și (6).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

12. La articolul 32 se adaugă următorul alineat:

„(10) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile care trebuie notificate în conformitate cu alineatele (2), (4) și (9).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor, în conformitate cu alineatele (3) și (9).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

13. La articolul 36 se adaugă următorul alineat:

„(6) Orice retragere a unei autorizații se notifică AEVMP.”

14. La articolul 41, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritatea competentă care solicită suspendarea sau retragerea unui instrument financiar de la tranzacționare pe una sau mai multe piețe reglementate comunică de îndată decizia sa publicului, AEVMP și autorităților competente ale celorlalte state membre. Cu excepția situațiilor în care interesele investitorilor sau funcționarea ordonată a pieței interne ar putea fi afectate în mod semnificativ, autoritățile competente ale celorlalte state membre solicită suspendarea sau retragerea instrumentului financiar respectiv de la tranzacționare pe piețele reglementate și MTF care funcționează sub supravegherea lor.”

15. La articolul 42 alineatul (6), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Piața reglementată comunică autorității competente a statului său membru de origine numele statului membru în care intenționează să ofere astfel de facilități. În termen de o lună, autoritatea competentă a statului membru de origine comunică această informație statului membru în care piața reglementată intenționează să ofere astfel de facilități. AEVMP poate solicita acces la informațiile respective, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și în condițiile prevăzute la articolul respectiv.”

16. Articolul 47 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 47

Lista piețelor reglementate

Fiecare stat membru întocmește o listă cu piețele reglementate pentru care este stat membru de origine și comunică această listă celorlalte state membre și AEVMP. Fiecare modificare a acestei liste presupune o comunicare similară. AEVMP publică o listă a tuturor piețelor reglementate pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.”

17. Articolul 48 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru desemnează autoritățile competente care trebuie să îndeplinească fiecare dintre atribuțiile prevăzute de prezenta directivă. Statele membre comunică identitatea autorităților competente responsabile cu îndeplinirea atribuțiilor respective Comisiei, AEVMP și autorităților competente ale celorlalte state membre și le informează, de asemenea, în legătură cu orice repartizare a atribuțiilor menționate anterior.”;

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre informează Comisia, AEVMP și autoritățile competente ale celorlalte state membre în legătură cu orice acord încheiat în privința delegării de sarcini, inclusiv în legătură cu condițiile exacte care reglementează această delegare.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) AEVMP publică o listă a autorităților competente menționate la alineatele (1) și (2) pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.”

18. La articolul 51 se adaugă următoarele alineate:

„(4) Statele membre furnizează anual AEVMP informații agregate cu privire la toate măsurile administrative și sancțiunile aplicate în conformitate cu alineatele (1) și (2).

(5) În cazul în care a făcut publică o măsură administrativă sau o sancțiune, autoritatea competentă raportează în același moment acest lucru AEVMP.

(6) Dacă sancțiunea publicată are în vedere o societate de investiții autorizată în conformitate cu prezenta directivă, AEVMP adaugă o referință la sancțiunea publicată în registrul cu firmele de investiții, înființat în baza articolului 5 alineatul (3).”

19. La articolul 53 se adaugă următorul alineat:

„(3) Autoritatea competentă informează AEVMP în legătură cu procedurile de reclamații și recurs menționate la alineatul (1), care există în cadrul jurisdicției sale.

AEVMP publică o listă a tuturor mecanismelor extrajudiciare pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.”

20. Titlul capitolului II se înlocuiește cu următorul text:

„Cooperarea dintre autoritățile competente din statele membre și AEVMP”.

21. Articolul 56 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), paragraful al treilea se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a facilita și a accelera cooperarea și, în special, schimbul de informații, statele membre desemnează o autoritate competentă unică, pentru a servi ca punct de contact în sensul prezentei directive. Statele membre comunică Comisiei, AEVMP și celorlalte state membre numele autorităților însărcinate să primească cererile de schimb de informații sau de cooperare în temeiul prezentului alineat. AEVMP publică o listă a acestor autorități pe site-ul său internet și asigură actualizarea acesteia.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În cazul în care autoritatea competentă are motive întemeiate să bănuiască faptul că anumite acte care încalcă dispozițiile prezentei directive sunt comise sau au fost comise pe teritoriul unui alt stat membru de către entități care nu sunt supuse supravegherii sale, ea informează autoritatea competentă a celui alt stat membru și AEVMP într-un mod cât mai detaliat posibil. Autoritatea competentă notificată adoptă măsurile necesare. Ea comunică rezultatele intervenției sale autorității competente care a informat-o și AEVMP și, în măsura posibilului, le comunică elementele importante apărute între timp. Prezentul alineat nu aduce atingere competenței autorității competente notificatoare.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(6) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare standard, modele și proceduri pentru modalitățile de cooperare menționate la alineatul (2).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

22. Articolul 57 se modifică după cum urmează:

(a) textul existent se renumerează ca alineatul (1);

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(2) În scopul realizării convergenței practicilor de supraveghere, AEVMP are posibilitatea de a participa la activitățile colegiilor de supraveghetori, inclusiv la verificări sau investigații la fața locului, efectuate în comun de două sau mai multe autorități competente, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a alineatului (1), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare, pentru a preciza informațiile care trebuie furnizate autorităților competente atunci când cooperează în cadrul activităților de supraveghere, al activităților de verificare la fața locului și al investigațiilor.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a alineatului (1), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare standard, modele și proceduri destinate autorităților competente pentru cooperarea dintre autoritățile competente în cadrul activităților de supraveghere, al activităților de verificare la fața locului și de investigații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

23. Articolul 58 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a alineatelor (1) și (2), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea stabilirii de formulare standard, modele și proceduri pentru schimbul de informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Dispozițiile prezentului articol și dispozițiile articolelor 54 și 63 nu împiedică autoritatea competentă să transmită AEVMP, Comitetului european pentru risc sistemic (denumit în continuare «CERS»), băncilor centrale, Sistemului European al Băncilor Centrale și Băncii Centrale Europene care acționează în calitate de autorități monetare și, după caz, altor autorități publice însărcinate cu supervizarea sistemelor de plăți și de decontare informații confidențiale destinate îndeplinirii atribuțiilor acestora; de asemenea, nu li se interzice acestor autorități sau organisme să comunice autorităților competente orice informație de care acestea ar putea avea nevoie în scopul exercitării funcțiilor prevăzute în prezenta directivă.”

24. Se introduce următorul articol:

„Articolul 58a

Medierea cu caracter obligatoriu

Autoritățile competente pot sesiza AEVMP cu privire la situațiile în care a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil o solicitare:

(a) de efectuare a unei activități de supraveghere, a unei verificări la fața locului sau a unei investigații, astfel cum se prevede la articolul 57; sau

(b) de schimb de informații conform prevederilor de la articolul 58.

În situațiile menționate la primul paragraf, AEVMP poate acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 fără a aduce atingere posibilităților privind refuzul de a răspunde unei cereri de informații, prevăzute la articolul 59a și posibilității AEVMP de a acționa în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

25. La articolul 59, paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„În caz de refuz întemeiat pe aceste motive, autoritatea competentă căreia i-a fost adresată invitația de cooperare informează autoritatea competentă care a adresat invitația și AEVMP într-un mod cât mai detaliat.”

26. La articolul 60 se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a alineatelor (1) și (2), AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea elaborării de formulare standard, modele și proceduri pentru consultarea altor autorități competente înainte de acordarea unei autorizații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

27. Articolul 62 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate, societatea de investiții respectivă continuă să acționeze aducând prejudicii în mod clar intereselor investitorilor statului membru gazdă sau funcționării ordonate a piețelor, se aplică următoarele:

(a) după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, autoritatea competentă a statului membru gazdă ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii sau pentru a menține buna funcționare a piețelor, ceea ce include posibilitatea de a împiedica societățile de investiții care încalcă normele să efectueze alte operațiuni pe teritoriul său. Comisia și AEVMP sunt informate fără întârziere cu privire la aceste măsuri;

(b) în plus, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza AEVMP cu privire la chestiune, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de statul membru gazdă, societatea de investiții continuă să încalce actele cu putere de lege sau actele administrative menționate la primul paragraf care sunt în vigoare în statul membru gazdă, se aplică următoarele:

(a) după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, autoritatea competentă a statului membru gazdă ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii sau pentru a menține buna funcționare a piețelor. Comisia și AEVMP sunt informate fără întârziere cu privire la aceste măsuri;

(b) în plus, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza AEVMP cu privire la chestiune, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(c) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc a fi inadecvate, piața reglementată menționată sau MTF continuă să acționeze aducând prejudicii în mod clar intereselor investitorilor statului membru gazdă sau funcționării ordonate a piețelor, se aplică următoarele:

(a) după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, autoritatea competentă a statului membru gazdă ia toate măsurile adecvate necesare pentru a proteja investitorii sau pentru a menține buna funcționare a piețelor, ceea ce include posibilitatea de a împiedica piața reglementată menționată sau MTF să își pună facilitățile la dispoziția membrilor la distanță sau a participanților stabiliți în statul membru gazdă. Comisia și AEVMP sunt informate fără întârziere cu privire la aceste măsuri;

(b) În plus, autoritatea competentă a statului membru gazdă poate sesiza AEVMP cu privire la chestiune, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

28. Se introduce următorul articol:

„Articolul 62a

Cooperarea și schimbul de informații cu AEVMP

(1) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEVMP toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive și în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

29. La articolul 63, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre și, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AEVMP pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe, cu condiția ca informațiile comunicate să beneficieze de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele solicitate în temeiul articolului 54. Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților competente respective.

Statele membre și AEVMP pot transfera date cu caracter personal unei țări terțe în conformitate cu capitolul IV din Directiva 95/46/CE.

De asemenea, statele membre și AEVMP pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autorități, organisme și persoane fizice sau juridice din țări terțe, însărcinate cu una sau mai multe din atribuțiile următoare:

- (a) supravegherea instituțiilor de credit, a altor instituții financiare și a întreprinderilor de asigurări și cu supravegherea piețelor financiare;
- (b) procedurile de lichidare sau de faliment al societăților de investiții și cu orice alte proceduri similare;
- (c) efectuarea auditului legal al societăților de investiții și al altor instituții financiare, al instituțiilor de credit și al întreprinderilor de asigurări, în cadrul exercitării funcțiilor lor de supraveghere sau al exercitării funcțiilor lor în cazul gestionarilor sistemelor de compensare;
- (d) supravegherea organismelor care intervin în procedurile de lichidare sau de faliment ale societăților de investiții sau în orice alte proceduri similare;
- (e) supravegherea persoanelor însărcinate cu auditul legal al conturilor întreprinderilor de asigurări, al instituțiilor de credit, al societăților de investiții și al altor instituții financiare.

Acordurile de cooperare menționate la al treilea paragraf pot fi încheiate numai dacă informațiile comunicate beneficiază de garanții ale secretului profesional cel puțin echivalente cu cele solicitate în temeiul articolului 54. Acest schimb de informații este destinat îndeplinirii sarcinilor autorităților, organismelor sau persoanelor fizice sau juridice respective.”

30. Se introduce următorul articol:

„Articolul 64a

Clauza privind încetarea de drept a efectelor juridice

Până la 1 decembrie 2011, Comisia reexaminează articolele 2, 4, 10b, 13, 15, 18, 19, 21, 22, 24 și 25, articolele 27-30 și articolele 40, 44, 45, 56 și 58 și prezintă orice propunere legislativă adecvată pentru a permite aplicarea deplină a actelor delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și a actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE în ceea ce privește prezenta directivă. Fără a aduce atingere măsurilor de punere în aplicare deja adoptate, competențele conferite Comisiei la articolul 64 de adoptare a măsurilor de executare rămase după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona la 1 decembrie 2009, încetează să se mai aplice de la 1 decembrie 2012.”

Articolul 7

Modificări aduse Directivei 2004/109/CE

Directiva 2004/109/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (3) se modifică după cum urmează:

- (a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Pentru a se ține seama de evoluțiile tehnice din cadrul piețelor financiare, pentru a stabili condițiile și pentru a asigura aplicarea uniformă a alineatului (1), Comisia adoptă măsuri referitoare la definițiile prevăzute

la alineatul (1), în conformitate cu procedurile menționate la articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”;

- (b) paragraful al treilea se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile menționate la al doilea paragraf literele (a) și (b) se stabilesc prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”

2. La articolul 5, alineatul (6) se modifică după cum urmează:

- (a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Pentru a ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare, a stabili cerințele și a asigura aplicarea uniformă a alineatelor (1)-(5) din prezentul articol, Comisia adoptă măsuri în conformitate cu articolul 27 alineatul (2) sau cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c).”;

- (b) paragraful al treilea se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile menționate la litera (a) se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 27 alineatul (2). Măsurile menționate la literele (b) și (c) se stabilesc prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c), și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”;

- (c) paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„După caz, Comisia poate, de asemenea, să adapteze perioada de cinci ani, prevăzută la alineatul (1) printr-un act delegat în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”

3. La articolul 9, alineatul (7) se modifică după cum urmează:

- (a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și a se preciza cerințele stabilite la alineatele (2) (4) și (5), Comisia adoptă măsuri, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”;

- (b) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia precizează, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, durata maximă a «ciclului de reglare pe termen scurt» prevăzut la alineatul (4) din prezentul articol și mecanismele adecvate de control efectuat de către autoritatea competentă a statului membru de origine.”

4. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (8):

- (i) la primul paragraf, partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și a se preciza cerințele stabilite la alineatele (1), (2), (4), (5) și (6) din prezentul articol, Comisia adoptă, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri pentru:”;

- (ii) litera (a) se elimină;

- (iii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(9) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice de pe piețele financiare, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru elaborarea de formulare standard, modele și proceduri care să fie utilizate la notificarea emitentului cu privire la informațiile solicitate în temeiul alineatului (1) din prezentul articol sau la depunerea informațiilor în temeiul articolului 19 alineatul (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

5. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2):

- (i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și a se preciza cerințele stabilite la alineatul (1), Comisia adoptă măsuri, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 7b. Aceasta stabilește în special:”;

- (ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) conținutul notificării care trebuie efectuată;”;

- (iii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a alineatului (1) din prezentul articol și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice de pe piețele financiare, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de

punere în aplicare pentru elaborarea de formulare standard, modele și proceduri care să fie utilizate la notificarea emitentului cu privire la informațiile solicitate în temeiul alineatului (1) din prezentul articol sau la depunerea informațiilor în temeiul articolului 19 alineatul (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

6. La articolul 14, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și a se preciza cerințele stabilite la alineatul (1), Comisia adoptă măsuri, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b.”

7. La articolul 17, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia adoptă, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și de progresul din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, precum și în scopul precizării cerințelor stabilite la alineatele (1), (2) și (3). În special, Comisia precizează tipurile de instituții financiare pe lângă care un deținător de acțiuni poate să își exercite drepturile financiare prevăzute la alineatul (2) litera (c).”

8. La articolul 18, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Comisia adoptă, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri corespunzătoare pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și de progresul din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, precum și în scopul precizării cerințelor stabilite la alineatele (1)-(4). În special, Comisia precizează tipurile de instituții financiare pe lângă care un deținător de titluri de creanță poate să își exercite drepturile financiare prevăzute la alineatul (2) litera (c).”

9. La articolul 19, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia adoptă, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri pentru a preciza cerințele stabilite la alineatele (1), (2) și (3).

În special, Comisia stabilește procedura conform căreia emitentul, un deținător de acțiuni sau alte instrumente financiare sau o persoană menționată la articolul 10 trebuie să depună informații la autoritatea competentă a statului membru de origine în conformitate cu alineatul (1), respectiv (3), în scopul de a permite depunerea, pe cale electronică, în statul membru de origine.”

10. La articolul 21, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia adoptă, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri pentru a se ține seama de evoluția tehnică a piețelor financiare și de progresul din domeniul tehnologiei informației și comunicațiilor, precum și în scopul precizării cerințelor stabilite la alineatele (1), (2) și (3).

În special, Comisia stabilește:

- (a) standarde minime pentru difuzarea informațiilor reglementate, menționată la alineatul (1);
- (b) standarde minime pentru mecanismul de stocare centralizată, menționat la alineatul (2).

Comisia poate stabili și actualiza o listă a mijloacelor media pentru difuzarea informațiilor la adresa publicului.”

11. La articolul 22 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text

„(1) AEVMP elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în vederea facilitării accesului public la informațiile ce urmează a fi făcute publice în conformitate cu Directiva 2003/6/CE, Directiva 2003/71/CE și în conformitate cu prezenta directivă.”

12. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care sediul social al emitentului se află într-o țară terță, autoritatea competentă a statului membru de origine poate exonera emitentul de obligațiile prevăzute la articolele 4-7, la articolul 12 alineatul (6) și la articolele 14-18, cu condiția ca legislația țării terțe în cauză să stabilească obligații echivalente sau emitentul să respecte obligațiile legislative dintr-o țară terță pe care autoritatea competentă a statului membru de origine le consideră echivalente.

Autoritatea competentă informează apoi AEVMP cu privire la exonerarea acordată.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicarea alineatului (1), Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2), măsuri de punere în aplicare prin care:

- (i) stabilește un mecanism de garantare a echivalenței informațiilor impuse de prezenta directivă, impuse de actele cu putere de lege și actele administrative dintr-o țară terță;
- (ii) indică, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative de drept intern sau cu practicile sau procedurile bazate pe standardele stabilite de organismele internaționale, că țara terță în care se află sediul social al emitentului asigură echivalența obligațiilor de informare prevăzute de prezenta directivă.

În contextul menționat la punctul (ii) de la primul paragraf, Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c), și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri referitoare la evaluarea standardelor care privesc emitenții din mai multe țări.

Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2), deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile aplicate de emitenții din țări terțe, în condițiile prevăzute la articolul 30 alineatul (3). În cazul în care Comisia decide că normele contabile dintr-o țară terță nu sunt echivalente, aceasta poate autoriza emitenții în cauză să continue aplicarea acestor standarde într-o perioadă de tranziție adecvată.

În contextul menționat la al treilea paragraf, Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c), și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care urmăresc stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile care privesc emitenții din mai multe țări.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Pentru a preciza cerințele stabilite la alineatul (2), Comisia poate adopta, prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c), și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care definesc tipul de informații revelate, într-o țară terță, care prezintă importanță pentru publicul din Uniune.”;

(d) la alineatul (7), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c), și în condițiile prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care urmăresc stabilirea unor criterii generale de echivalență în sensul primului paragraf.”;

(e) se adaugă următorul alineat:

„(8) AEVMP asistă Comisia la efectuarea sarcinilor prevăzute în prezentul articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

13. Articolul 24 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fiecare stat membru desemnează autoritatea centrală menționată la articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2003/71/CE ca autoritatea administrativă competentă centrală a cărei sarcină este de a se achita de obligațiile prevăzute de prezenta directivă și de a proceda astfel încât dispozițiile adoptate în conformitate cu prezenta directivă să fie aplicate. Statele membre informează Comisia și AEVMP în consecință.”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre informează Comisia, AEVMP în conformitate cu articolul 28 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și autoritățile competente ale celorlalte state membre cu privire la orice acorduri încheiate în ceea ce privește delegarea sarcinilor, inclusiv cu privire la condițiile precise de reglementare a acestor delegări.”

14. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) se introduc următoarele alineate:

„(2a) Autoritățile competente pot sesiza AEVMP cu privire la situațiile în care o cerere de cooperare a fost respinsă sau nu i s-a dat curs în termen rezonabil. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în situațiile menționate în prima teză, AEVMP poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2b) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2c) Autoritățile competente furnizează imediat AEVMP toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 1095/2010, în conformitate cu articolul 35 din regulamentul respectiv.”;

(b) la alineatul (3), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Dispozițiile de la alineatul nu împiedică autoritățile competente să facă schimb de informații confidențiale sau să transmită informații altor autorități competente, AEVMP și Comitetului european pentru risc sistemic (CERS), înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic (*).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.”;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre și AEVMP, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot încheia acorduri de cooperare privind schimbul de informații cu autoritățile sau organismele competente din țările terțe, abilitate de propria lor legislație să ducă la îndeplinire orice sarcină impusă de prezenta directivă, în conformitate cu articolul 24. Statele membre notifică AEVMP atunci când încheie acordurile de cooperare. Acest schimb de informații se supune unor garanții de secret profesional cel puțin echivalente cu cele prevăzute la prezentul articol. Acest schimb de informații este destinat executării misiunilor de supraveghere ale autorităților sau organismelor menționate anterior. În cazul în care provin din alt stat membru, informațiile nu se

comunică fără acordul expres al autorităților competente care le-au comunicat inițial și, după caz, exclusiv în scopul pentru care acestea din urmă și-au dat acordul.”

15. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Măsurile preventive

(1) În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru gazdă constată că un emitent sau un deținător de acțiuni sau alte instrumente financiare sau persoana sau entitatea menționată la articolul 10 a comis nereguli sau și-a încălcat obligațiile, aceasta aduce la cunoștință aceste constatări autorității competente a statului membru de origine și AEVMP.

(2) În cazul în care, în ciuda măsurilor luate de autoritatea competentă a statului membru de origine sau din cauză că aceste măsuri se dovedesc inadecvate, emitentul sau deținătorul de valori mobiliare continuă să încalce actele cu putere de lege sau actele administrative aplicabile, autoritatea competentă a statului membru gazdă, după ce a informat autoritatea competentă a statului membru de origine, ia toate măsurile necesare pentru protejarea investitorilor, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2), informând cu prima ocazie Comisia și AEVMP.”

16. Titlul capitolului VI se înlocuiește cu următorul text:

„ACTE DELEGATE ȘI MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE”.

17. Articolul 27 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2a) se înlocuiește cu următorul text:

„(2a) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 2 alineatul (3), articolul 5 alineatul (6), articolul 9 alineatul (7), articolul 12 alineatul (8), articolul 13 alineatul (2), articolul 14 alineatul (2), articolul 17 alineatul (4), articolul 18 alineatul (5), articolul 19 alineatul (4), articolul 21 alineatul (4), articolul 23 alineatul (4), articolul 23 alineatul (5) și articolul 23 alineatul (7) este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 4 ianuarie 2011. Comisia redactează un raport cu privire la competența delegată cu cel puțin șase luni înaintea perioadei de patru ani. Delegarea competenței se extinde automat pentru perioade de o durată identică, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă în conformitate cu articolul 27a.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(2b) Imediat după ce adoptă un act delegat, Comisia înștiințează simultan Parlamentul European și Consiliul cu privire la acesta.

(2c) Competența de a adopta acte delegate conferită Comisiei este supusă condițiilor prevăzute la articolele 27a și 27b.”

18. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 27a

Revocarea delegării

(1) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (3), articolul 5 alineatul (6), articolul 9 alineatul (7), articolul 12 alineatul (8), articolul 13 alineatul (2), articolul 14 alineatul (2), articolul 17 alineatul (4), articolul 18 alineatul (5), articolul 19 alineatul (4), articolul 21 alineatul (4), articolul 23 alineatul (4), articolul 23 alineatul (5) și articolul 23 alineatul (7) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă să fie revocate o competență delegată întreprinde măsuri pentru a informa cealaltă instituție și Comisia, într-un interval de timp rezonabil înaintea luării deciziei finale, menționând competența delegată care ar putea face obiectul revocării.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare imediat sau la o dată ulterioară specificată în cuprinsul acesteia. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare. Ea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 27b

Obiecțiuni la actele delegate

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la un act delegat timp de trei luni de la data înștiințării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, respectiva perioadă poate fi prelungită cu trei luni.

(2) În cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu formulează, până la expirarea termenului menționat la alineatul (1), obiecțiuni la actul delegat, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său.

Actele delegate pot fi publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare înaintea expirării perioadei respective în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul informează Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care fie Parlamentul European, fie Consiliul formulează obiecțiuni la un act delegat în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni prezintă motivele obiecțiunilor la actul delegat.”

Articolul 8

Modificări aduse Directivei 2005/60/CE

Directiva 2005/60/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 11, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se informează reciproc, informează Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (denumită în continuare «ABE»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului

European și al Consiliului (*), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale) (denumită în continuare «AEAPO»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**), și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (***) (denumite colectiv «AES») cu privire la elementele relevante în sensul prezentei directive și în conformitate cu dispozițiile pertinente din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și informează Comisia, cu privire la cazurile în care consideră că o țară terță îndeplinește condițiile stabilite la alineatele și sau la alte situații în care sunt îndeplinite criteriile tehnice stabilite în conformitate cu articolul 40 alineatul litera (b).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.

(***) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 16, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se informează reciproc, informează AES cu privire la elementele relevante în sensul prezentei directive și în conformitate cu dispozițiile pertinente din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și informează Comisia cu privire la cazurile în care consideră că o țară terță îndeplinește condițiile stabilite la alineatul (1) litera (b).”

3. La articolul 28, alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Statele membre se informează reciproc, informează AES cu privire la elementele relevante în sensul prezentei directive și în conformitate cu dispozițiile pertinente din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și informează Comisia cu privire la cazurile în care consideră că o țară terță îndeplinește condițiile stabilite la alineatele (3), (4) sau (5).”

4. Articolul 31 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre, AES în măsura în care este relevant în sensul prezentei directive și în conformitate cu dispozițiile pertinente din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, și Comisia se informează între ele cu privire la cazurile în care legislația țării terțe nu permite aplicarea măsurilor care se impun în temeiul primului paragraf sau al alineatului (1) și în care pot fi luate măsuri coordonate pentru a ajunge la o soluție.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) Pentru a asigura armonizarea consecventă a prezentului articol și a ține seama de evoluțiile tehnice din domeniul luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, AES, luând în considerare cadrul existent și cooperând, după caz, cu alte organisme relevante ale Uniunii din acest domeniu, pot elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pentru a preciza tipul de măsuri suplimentare menționate la alineatul (3) din prezentul articol și acțiunile minime care trebuie întreprinse de instituțiile de credit și de instituțiile financiare în cazul în care legislația țării terțe nu permite aplicarea măsurilor necesare în temeiul alineatului (1) primul paragraf din prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

5. La articolul 34 se adaugă următorul alineat:

„(3) În vederea garantării unei armonizări consecvente și pentru a ține seama de evoluțiile tehnice din domeniul luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului, AES, luând în considerare cadrul existent și cooperând, după caz, cu alte organisme relevante ale Uniunii din acest domeniu, pot elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pentru a preciza conținutul minim al comunicării menționate la alineatul (2).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 37a

(1) Autoritățile competente cooperează cu AES în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente transmit AES toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor în temeiul prezentei directive și în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

7. Titlul capitolului VI se înlocuiește cu următorul text:

„ACTE DELEGATE ȘI MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE”.

8. Articolul 40 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1):

(i) la primul paragraf, teza introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Pentru a ține seama de evoluțiile tehnice din domeniul luptei împotriva spălării banilor și finanțării terorismului și pentru a preciza cerințele stabilite în prezenta directivă, Comisia poate adopta următoarele măsuri:”;

(ii) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile se adoptă prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 41 alineatele (2a), (2b) și (2c) și sub rezerva condițiilor prevăzute la articolele 41a și 41b.”;

(b) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Măsurile se adoptă prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 41 alineatele (2a), (2b) și (2c) și sub rezerva condițiilor prevăzute la articolele 41a și 41b.”

9. Articolul 41 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere articolul 8 din decizia menționată anterior și cu condiția ca măsurile adoptate în conformitate cu procedura respectivă să nu modifice dispozițiile esențiale ale prezentei directive.”;

(b) alineatul (2a) se înlocuiește cu următorul text:

„(2a) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate menționate la articolul 40 pentru o perioadă de patru ani de la 4 ianuarie 2011. Comisia redactează un raport cu privire la competența delegată cu cel puțin șase luni înaintea perioadei de patru ani. Delegarea competenței se extinde automat pentru perioade de o durată identică, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă în conformitate cu articolul 41a.”;

(c) se introduc următoarele alineate:

„(2b) Imediat după ce adoptă un act delegat, Comisia înștiințează simultan Parlamentul European și Consiliul cu privire la acesta.

(2c) Competența de a adopta acte delegate se acordă Comisiei sub rezerva condițiilor stabilite la articolele 41a și 41b.”;

(d) alineatul (3) se elimină.

10. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 41a

Revocarea delegării

(1) Delegarea competenței menționată la articolul 40 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă să fie revocate o competență delegată întreprinde măsuri pentru a informa cealaltă instituție și Comisia, într-un interval de timp rezonabil înaintea luării deciziei finale, menționând competența delegată care ar putea face obiectul revocării.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare imediat sau la o dată ulterioară specificată în cuprinsul acesteia. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare. Aceasta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 41b

Obiecțiuni la actele delegate

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la un act delegat timp de trei luni de la data înștiințării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, respectiva perioadă se prelungește cu trei luni.

(2) În cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu formulează, până la expirarea termenului menționat la alineatul (1), obiecțiuni la actul delegat, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său.

Actele delegate pot fi publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare înaintea expirării perioadei respective în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul informează Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care fie Parlamentul European, fie Consiliul formulează obiecțiuni la un act delegat în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 TFUE, instituția care formulează obiecțiuni prezintă motivele obiecțiunilor la actul delegat.”

Articolul 9

Modificări aduse Directivei 2006/48/CE

Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul existent se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre solicită instituțiilor de credit să obțină autorizații înainte de începerea propriu-zisă a activităților lor. Fără a aduce atingere articolelor 7-12, acestea stabilesc cerințele pentru acordarea autorizației și

le comunică Comisiei și Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) (denumită în continuare «ABE»).

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(2) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare:

(a) privind informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de credit, inclusiv programul operațiunilor menționat la articolul 7;

(b) de specificare a condițiilor de respectare a cerinței menționate la articolul 8;

(c) de specificare a cerințelor aplicabile acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și pentru a identifica obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente, conform dispozițiilor articolului 12.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c) în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

2. La articolul 9 alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) statele membre în cauză notifică Comisia și ABE în legătură cu motivele pentru care au recurs la opțiunea respectivă; și”.

3. Articolul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 14

Fiecare autorizație este notificată autorității ABE.

Denumirea fiecărei instituții de credit autorizate se înscrie pe o listă ABE publică lista respectivă și asigură actualizarea acesteia pe site-ul său internet.”

4. Articolul 17 alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Retragerea autorizației se notifică Comisiei și ABE, prezentând motivele care stau la baza acesteia. Persoanelor în cauză li se comunică motivele respective.”

5. La articolul 19 se adaugă următorul alineat:

„(9) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentei directive, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare, pentru a stabili o listă exhaustivă a informațiilor menționate la articolul 19a alineatul (4), care urmează să fie incluse de potențialii achizitori în notificarea lor, fără a aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare, în scopul stabilirii unor proceduri, formulare și modele comune pentru procesul de consultare între autoritățile competente relevante, așa cum se menționează la articolul 19b.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

6. La articolul 22 se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a preciza cerințele prevăzute în prezentul articol și pentru a asigura convergența practicilor de supraveghere, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare în vederea stabilirii dispozițiilor, proceselor și mecanismelor menționate la alineatul (1), în conformitate cu principiul proporționalității și caracterul cuprinzător prevăzute la alineatul (2).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

7. La articolul 25 se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații;

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Se conferă de asemenea Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

8. La articolul 26 se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Se conferă de asemenea Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

9. La articolul 28 se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu prezentul articol.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Se conferă de asemenea Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

10. La articolul 33, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Înainte de a urma procedura prevăzută la articolul 30, autoritățile competente din statul membru gazdă pot lua, în situații de urgență, orice măsuri preventive necesare pentru protecția intereselor deponenților, ale investitorilor și ale celorlalte persoane cărora li se prestează servicii. Comisia, ABE și autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate sunt informate cu privire la astfel de măsuri în cel mai scurt timp.”

11. Articolul 36 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 36

Statele membre informează Comisia și ABE în legătură cu numărul și tipul de cazuri în care s-a refuzat eliberarea unei autorizații în conformitate cu articolul 25 și cu articolul 26 alineatele (1), (2) și (3) sau cazuri în care s-au luat măsuri în conformitate cu articolul 30 alineatul (3).”

12. La articolul 38, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente notifică Comisiei, ABE și Comitetului bancar european toate autorizațiile de sucursală acordate instituțiilor de credit cu sediul central într-o țară terță.”

13. Articolul 39 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (2) se adaugă următoarea literă:

„(c) ABE să poată obține informațiile pe care autoritățile competente ale statelor membre le-au obținut de la autoritățile naționale ale statelor terțe, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;”;

- (b) se adaugă următorul alineat:

„(4) ABE asistă Comisia în sensul prezentului articol, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

14. La articolul 42 se adaugă următoarele alineate:

„Autoritățile competente pot sesiza ABE cu privire la situațiile în care o cerere de colaborare, în special în vederea schimbului de informații, a fost respinsă sau nu i s-a dat curs în termen rezonabil. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în situațiile menționate la prima teză ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să precizeze informațiile conținute în acesta.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicarea prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare prin care să se stabilească formulare,

modele și proceduri pentru cerințele referitoare la schimbul de informații, care pot facilita monitorizarea instituțiilor de credit.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Se conferă de asemenea Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al patrulea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

15. Articolul 42a se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) următorul paragraf se introduce după cel de al patrulea paragraf:

„Dacă, la finalul perioadei inițiale de două luni, oricare dintre autoritățile competente în cauză a înaintat problema ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente din statul membru gazdă amână decizia lor și așteaptă ca ABE să adopte o decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat. Autoritățile competente ale statului membru gazdă hotărăsc în conformitate cu decizia ABE. Perioada de două luni se consideră a reprezenta etape de conciliere în sensul articolului 19 din regulamentul menționat. ABE adoptă decizia în termen de o lună. Problema nu se înaintează ABE după expirarea perioadei inițiale de două luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.”;

- (b) la alineatul (3), se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghere.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al patrulea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al șaselea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

16. Articolul 42b se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente participă la activitățile ABE;
- (b) autoritățile competente respectă orientările și recomandările ABE sau prezintă motivele pentru care nu fac acest lucru;
- (c) mandatele naționale conferite autorităților competente nu împiedică îndeplinirea atribuțiilor care le revin în calitate de membre ale ABE sau în temeiul prezentei directive.”;

(b) alineatul (2) se elimină.

17. La articolul 44, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Dispozițiile de la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din diferite state membre să facă schimb de informații sau să transmită informații ABE în conformitate cu prezenta directivă, cu alte directive aplicabile instituțiilor de credit, și cu articolele 31 și 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Informațiile respective sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzute la alineatul (1).”

18. Articolul 46 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 46

În conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, statele membre și ABE pot încheia acorduri de cooperare care să prevadă schimburi de informații cu autoritățile competente din țări terțe sau cu autorități sau organisme din țări terțe, după cum se prevede la articolul 47 și articolul 48 alineatul (1) din prezenta directivă, cu condiția ca informațiile furnizate să beneficieze de garanții de respectare a secretului profesional care să fie cel puțin echivalente cu cele prevăzute la articolul 44 alineatul (1) din prezenta directivă. Un astfel de schimb de informații are drept scop îndeplinirea responsabilităților de supraveghere ale acestor autorități sau organisme.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu sunt divulgate fără acordul explicit al autorităților care le-au transmis și, după caz, numai în scopurile pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.”

19. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Dispozițiile prezentei secțiuni nu pot împiedica o autoritate competentă să transmită următoarelor entități informațiile de care acestea au nevoie în exercitarea sarcinilor lor:

- (a) băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale și altor organisme cu o funcție similară în calitate de autorități monetare, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor lor statutare, incluzând coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități asociate, supravegherea sistemelor de plăți, de compensare și de decontare și menținerea stabilității sistemului financiar;
- (b) după caz, celorlalte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plăți;
- (c) Comitetului european pentru risc sistemic (denumit în continuare «CERS»), în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor sale statutare în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudentială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic (*).

Dispozițiile prezentei secțiuni nu pot împiedica autoritățile sau organismele respective să comunice autorităților competente informațiile de care acestea au nevoie în sensul articolului 45.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.”;

(b) paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să comunice fără întârziere informații băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor lor statutare, incluzând coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități asociate, supravegherea sistemelor de plăți, de compensare și a celor de decontare a valorilor mobiliare și menținerea stabilității sistemului financiar, precum și CERS, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, atunci când aceste informații sunt relevante pentru exercitarea atribuțiilor sale statutare.”

20. Articolul 63a se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Dispozițiile care reglementează instrumentul prevăd că principalul, dobânda neplătită sau dividendul trebuie să fie de așa natură încât să acopere pierderile și să nu împiedice recapitalizarea instituției de credit prin intermediul unor mecanisme corespunzătoare, astfel cum au fost elaborate de ABE în temeiul alineatului (6).”;

(b) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Pentru a asigura o armonizare consecventă și convergența practicilor de supraveghere, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în vederea stabilirii cerințelor aplicabile instrumentelor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. ABE înaintează proiectele de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014. Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

De asemenea, ABE emite orientări cu privire la instrumentele menționate la articolul 57 primul paragraf litera (a).

ABE monitorizează aplicarea acestor orientări.”

21. La articolul 74 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, pentru comunicarea acestor calcule de către instituțiile de credit, autoritățile competente aplică de la 31 decembrie 2012 formate, frecvențe și date de raportare uniforme. În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a introduce în cadrul Uniunii formate (cu caracteristicile asociate), frecvențe și date de raportare uniforme înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activităților instituțiilor de credit.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicarea prezentei directive, ABE elaborează, de asemenea, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind soluțiile de tehnologia informației care trebuie aplicate unor astfel de rapoarte.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al doilea și al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

22. La articolul 81 alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE, în consultare cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metodologia de evaluare legată de evaluarea creditelor. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

23. La articolul 84 alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili metodologia de evaluare prin care autoritățile competente permit instituțiilor de credit să utilizeze abordarea bazată pe rating intern.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf litera (a), în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

24. La articolul 97 alineatul (2), se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE, în consultare cu AEVMP, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metodologia de evaluare legată de evaluarea creditelor. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

25. La articolul 105 alineatul (1), se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili metodologia de evaluare prin care autoritățile competente permit instituțiilor de credit să utilizeze abordările de evaluare avansată.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

26. La articolul 106 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului alineat, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza excepțiile de la literele (c) și (d), precum și pentru a preciza condițiile utilizate pentru a stabili existența unui grup de clienți aflați în legătură, astfel cum se menționează la alineatul (3). ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

27. La articolul 110, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că raportarea are loc cel puțin de două ori pe an. Autoritățile competente aplică, de la 31 decembrie 2012, formate, frecvențe și date de raportare uniforme. În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a introduce în cadrul Uniunii formate (cu caracteristicile asociate), frecvențe și date de raportare uniforme înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea activităților instituțiilor de credit.

Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, ABE elaborează, de asemenea, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind soluțiile de tehnologia informației care trebuie aplicate unor astfel de rapoarte.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul și al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

28. La articolul 111 alineatul (1), paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre pot stabili o limită mai mică de 150 de milioane EUR și informează ABE și Comisia în legătură cu aceasta.”

29. La articolul 122a, alineatul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) ABE înaintează un raport anual Comisiei cu privire la respectarea prezentului articol de către autoritățile competente.

În vederea garantării armonizării consecvente a prezentului articol, ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru convergența practicilor de supraveghere în ceea ce privește prezentul articol, inclusiv măsurile luate în caz de încălcare a obligațiilor referitoare la diligența necesară și la gestionarea riscurilor. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

30. La articolul 124 se adaugă următorul alineat:

„(6) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza dispozițiile prezentului articol, precum și o procedură și o metodologie comună de evaluare a riscurilor.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

31. La articolul 126, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente adresează o notificare Comisiei și ABE cu privire la orice acord care intră sub incidența alineatului (3).”

32. Articolul 129 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„Atunci când autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată nu îndeplinește sarcinile menționate la primul paragraf sau atunci când autoritățile competente nu cooperează cu autoritatea de supraveghere consolidată într-o măsură corespunzătoare în realizarea sarcinilor menționate la primul paragraf, oricare dintre autoritățile competente în cauză poate sesiza ABE cu privire la chestiune, care are posibilitatea de a acționa în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(b) la alineatul (2) al cincilea paragraf se adaugă următorul text:

„Dacă, la finalul perioadei de șase luni, oricare dintre autoritățile competente implicate înaintează problema ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și șta teaptă decizia pe care ABE o poate lua asupra propriei decizii în conformitate cu articolul 19 alineatul (4) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia sa în conformitate cu decizia ABE. Perioada de șase luni se consideră perioada de conciliere în sensul respectivului regulament. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu se înaintează ABE după expirarea perioadei de șase luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.”;

(c) la alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare pentru procesele decizionale comune menționate la prezentul alineat, în ceea ce privește cererile de autorizare menționate la articolul 84 alineatul (1), articolul 87 alineatul (9), articolul 105 și în anexa III partea 6, în scopul de a facilita adoptarea deciziilor comune.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al șaselea și al șaptelea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(d) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) la al treilea paragraf, termenul „Comitetul european al inspectorilor bancari” se înlocuiește cu „ABE”;

- (ii) paragraful al patrulea se înlocuiește cu următorul text:

„În absența unei astfel de decizii comune a autorităților competente în termen de patru luni, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată adoptă o decizie pe bază consolidată privind aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2), după ce aceasta a luat în considerare în mod adecvat evaluarea riscurilor filialelor efectuată de către autoritățile competente relevante. Dacă, la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate înaintează problema ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia sa în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul regulamentul menționat. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.”;

- (iii) al cincilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Decizia de aplicare a articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) se adoptă de către autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din Uniune sau a unui holding financiar mamă din Uniune pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în considerare a opiniilor și rezervelor exprimate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. Dacă, la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile competente își amână decizia și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat și, ulterior, adoptă decizia lor în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul regulamentul menționat. ABE adoptă o decizie în termen de o lună. Problema nu este adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.”;

- (iv) al șaptelea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care ABE a fost consultată, toate autoritățile competente țin seama de avizul acesteia și explică orice deviație semnificativă de la acest aviz.”;

- (v) paragraful al zecelea se înlocuiește cu următorul text:

„ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare pentru procesul decizional comun menționat la prezentul alineat, în ceea ce privește aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) în scopul facilitării deciziilor comune.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al zecelea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

33. La articolul 130 alineatul (1), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În cazul în care survine o situație de urgență, inclusiv o situație definită la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 sau o situație în care se manifestă evoluții negative ale piețelor, care ar putea pune în pericol lichiditatea pieței și stabilitatea sistemului financiar din oricare din statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup sau în care s-au înființat sucursale cu relevanță în conformitate cu articolul 42a, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată avertizează cât mai curând posibil, cu respectarea capitolului 1 secțiunea 2, ABE, CERS și autoritățile menționate la articolul 49 al patrulea paragraf și la articolul 50 și comunică toate informațiile esențiale pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora. Aceste obligații se aplică în cazul autorităților competente menționate în articolele 125 și 126, precum și în partea introductivă din articolul 129 alineatul (1).

În cazul în care autoritatea menționată la articolul 49 al patrulea paragraf constată prezența unei situații descrise la primul paragraf, aceasta avertizează cât mai curând posibil autoritățile competente menționate la articolele 125 și 126, precum și ABE.”

34. La articolul 131, paragraful al treilea se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente responsabile cu autorizarea filialei unei întreprinderi-mamă care este o instituție de credit își pot delega responsabilitatea de supraveghere, prin acord bilateral și în conformitate cu articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autorităților competente care au autorizat și care supraveghează întreprinderea-mamă, astfel încât acestea să își asume responsabilitatea de supraveghere a filialei în conformitate cu prezenta directivă. ABE este informată cu privire la existența și conținutul unor astfel de acorduri. ABE transmite aceste informații autorităților competente din alte state membre și Comitetului bancar european.”

35. Articolul 131a se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată instituie colegii de supraveghere pentru a facilita îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 129 și la articolul 130 alineatul (1) și condiționate de cerințele de confidențialitate menționate la alineatul (2) din prezentul articol și de compatibilitatea cu dreptul Uniunii, pentru a garanta, atunci când este cazul, o coordonare și o colaborare adecvate cu autoritățile competente relevante din țări terțe.

ABE contribuie la promovarea și monitorizează funcționarea eficientă, efectivă și coerentă a colegiilor de supraveghere menționate la prezentul articol, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În acest scop, ABE participă în modul pe care îl consideră adecvat și este considerată ca autoritate competentă în acest scop.

Colegiile de supraveghere elaborează un cadru pentru responsabilul cu supravegherea consolidată, pentru ABE și pentru alte autorități competente implicate în realizarea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații între acestea și cu ABE, în conformitate cu articolul 21 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;
- (b) acordul privind încredințarea pe bază de voluntariat a sarcinilor și delegarea pe bază de voluntariat a responsabilităților atunci când este cazul;
- (c) stabilirea unor programe de supraveghere prudențială pe baza unei evaluări a riscului grupului în conformitate cu articolul 124;
- (d) creșterea eficienței supravegherii prin înlăturarea suprapunerilor necesare a cerințelor, inclusiv cele legate de cererile de informații menționate la articolul 130 alineatul (2) și articolul 132 alineatul (2);
- (e) aplicarea consecventă a cerințelor prudențiale în temeiul prezentei directive între toate entitățile din cadrul unui grup bancar, fără a aduce atingere opțiunilor și posibilităților discreționare oferite în legislația Uniunii;
- (f) aplicarea articolului 129 alineatul (1) litera (c), ținând seama de activitățile pe care alte foruri le-ar putea desfășura în acest domeniu.

Autoritățile competente, în cadrul participării lor la colegiile de supraveghere, și ABE cooperează îndeaproape. Cerința de confidențialitate consacrată la capitolul 1 secțiunea 2 nu împiedică autoritățile competente să facă schimburi de informații confidențiale în cadrul colegiilor de supraveghetori. Înființarea și funcționarea colegiilor de supraveghetori nu afectează drepturile și responsabilitățile autorităților competente în conformitate cu prezenta directivă.”;

(b) la alineatul (2):

(i) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza condițiile generale de funcționare a colegiilor de supraveghere.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare privind funcționarea operațională a colegiilor de supraveghere.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al patrulea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”;

(ii) al șaselea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează ABE, cu respectarea cerințelor de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea 2, cu privire la activitățile colegiului de supraveghere, inclusiv în situații de urgență, și comunică ABE toate informațiile care prezintă o relevanță deosebită în scopul convergenței supravegherii.”

36. La articolul 132, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) după primul paragraf se introduc următoarele paragrafe:

„Autoritățile competente cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente furnizează ABE toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, în conformitate cu articolul 35 din regulamentul respectiv.”;

(b) se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritățile competente pot sesiza ABE cu privire la situațiile în care:

- (a) o autoritate competentă nu a comunicat informații esențiale, sau
- (b) o cerere de cooperare, în special în vederea schimbului de informații relevante, a fost respinsă sau nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil.

Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 258 din TFUE, în situațiile menționate la al șaptelea paragraf ABE poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

37. La articolul 140, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritățile competente responsabile cu supravegherea pe bază consolidată stabilesc listele cu holdingurile financiare menționate la articolul 71 alineatul (2). Listele sunt comunicate autorităților competente din celelalte state membre, ABE și Comisiei.”

38. Articolul 143 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la sfârșitul primului paragraf se adaugă următoarea teză:

„ABE asistă Comisia și Comitetul bancar european la îndeplinirea respectivelor atribuții, inclusiv în ceea ce privește necesitatea actualizării respectivei recomandări.”;

(ii) paragraful al doilea se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritatea competentă care efectuează verificarea menționată la alineatul (1) primul paragraf ține seama de recomandările menționate anterior. În acest scop, autoritatea competentă consultă ABE înainte de a adopta o decizie.”;

(b) la alineatul (3), al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Tehnicile de control urmăresc să atingă obiectivele supravegherii consolidate definite de prezentul capitol și sunt notificate celorlalte autorități competente în cauză, ABE și Comisiei.”

39. La articolul 144 se adaugă următoarele paragrafe:

„În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, ABE elaborează standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formatul, structura, conținutul și data publicării anuale a informațiilor prevăzute în prezentul articol. ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

40. La articolul 150 se adaugă următorul alineat:

„(3) ABE elaborează standarde tehnice de punere în aplicare pentru a asigura condiții uniforme de aplicarea prezentei directive în ceea ce privește condițiile de aplicare a:

(a) punctelor 15-17 din anexa V;

(b) punctului 23 litera (l) din anexa V în ceea ce privește stabilirea criteriilor de determinare a ratelor adecvate între componenta fixă și cea variabilă a remunerației totale și ale punctului 23 litera (o) subpunctul (ii) din anexa V în ceea ce privește specificarea claselor de instrumente care îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul respectiv;

(c) părții 2 din anexa VI în ceea ce privește stabilirea factorilor cantitativi menționați la punctul 12, a factorilor calitativi menționați la punctul 13 și a valorii reper menționată la punctul 14;

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de 1 ianuarie 2014.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.”

41. Articolul 156 se modifică după cum urmează:

(a) termenul „Comitetul european al inspectorilor bancari” se înlocuiește cu „ABE”;

(b) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia, în cooperare cu ABE și statele membre și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, controlează în mod periodic dacă prezenta directivă, împreună cu Directiva 2006/49/CE, au efecte semnificative asupra ciclului economic și analizează, în acest scop, dacă se justifică măsuri corective.”

Articolul 10

Modificări aduse Directivei 2006/49/CE

Directiva 2006/49/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 18 se adaugă următorul alineat:

„(5) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) (denumită în continuare «ABE»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili metodologia de evaluare pe baza căreia autoritățile competente permit instituțiilor să utilizeze modele interne în scopul calculării cerințelor de capital în temeiul prezentei directive.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.”

2. La articolul 22 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când autoritățile competente renunță la aplicarea cerințelor de capital pe bază consolidată prevăzute la prezentul articol, acestea notifică Comisia și ABE.”

3. La articolul 32, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Autoritățile competente notifică aceste proceduri ABE, Consiliului și Comisiei.”;

(b) se adaugă următorul paragraf:

„ABE elaborează orientări în legătură cu procedurile menționate la prezentul alineat.”

4. La articolul 36, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre desemnează autoritățile competente pentru îndeplinirea funcțiilor prevăzute de prezenta directivă. Statele membre informează ABE și Comisia în acest sens, indicând orice separare a funcțiilor.”

5. La articolul 38 alineatul (1), se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritățile competente cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente furnizează fără întârziere ABE toate informațiile necesare pentru a-și îndeplini sarcinile în temeiul prezentei directive și al Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, în conformitate cu articolul 35 din regulamentul respectiv.”

Articolul 11

Modificări aduse Directivei 2009/65/CE

Directiva 2009/65/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 5 se adaugă următorul alineat:

„(8) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) (denumită în continuare «AEVMP»), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile ce urmează a fi furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a OPCVM-urilor.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.”

2. La articolul 6 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„AEVMP este informată cu privire la fiecare autorizație acordată, și publică și actualizează pe site-ul său internet o listă a societăților de administrare autorizate.”

3. La articolul 7 se adaugă următorul alineat:

„(6) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

- (a) informațiile care trebuie furnizate autorității competente în cadrul cererii de autorizare a societății de administrare, inclusiv programul de activitate;
- (b) cerințele aplicabile societății de administrare în temeiul alineatului (2) și informațiile pentru notificarea prevăzută la alineatul (3);

(c) cerințele aplicabile acționarilor și membrilor care dețin participații calificate, precum și pentru a clarifica obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente, conform dispozițiilor articolului 8 alineatul (1) din prezenta directivă și articolului 10 alineatele (1) și (2) din Directiva 2004/39/CE, în conformitate cu articolul 11 din prezenta directivă.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formularele, modelele și procedurile standard pentru notificarea sau furnizarea de informații prevăzută la literele (a) și (b) de la primul paragraf.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

4. La articolul 9, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre informează AEVMP și Comisia asupra oricărei dificultăți de ordin general întâlnite de OPCVM-uri în cadrul comercializării titlurilor lor de participare în orice țară terță.

Comisia examinează cât mai rapid aceste dificultăți pentru a găsi soluția adecvată. AEVMP o asistă în realizarea acestei sarcini.”

5. La articolul 11 se adaugă următorul alineat:

„(3) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentei directive, AEVMP elaborează proiecte de standarde tehnice de implementare pentru a întocmi o listă exhaustivă de informații, prevăzută în prezentul articol, cu referire la articolul 10b alineatul (4) din Directiva 2004/39/CE, care să fie incluse de eventualii achizitori în notificare, fără a aduce atingere articolului 10a alineatul (2) din directiva respectivă.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formularele, modelele și procedurile standard legate de modalitățile procesului de consultare dintre autoritățile competente relevante, așa cum se prevede în prezentul articol, cu referire la articolul 10 alineatul (4) din Directiva 2004/39/CE.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

6. Articolul 12 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri care să specifice procedurile și mecanismele menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (a) și cerințele structurale și organizatorice pentru evitarea conflictelor de interese în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf litera (b).”;

(ii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind procedurile, mecanismele, cerințele structurale și organizatorice menționate la alineatul (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

7. Articolul 14 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf, partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă măsuri, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, cu scopul de a garanta că societatea de administrare respectă obligațiile prevăzute la alineatul (1), în special pentru:”;

(ii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina actele delegate adoptate de Comisie privind procedurile, mecanismele, cerințele structurale și organizatorice menționate la alineatul (2).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

8. La articolul 17 se adaugă următorul alineat:

„(10) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu alineatele (1), (2), (3), (8) și (9).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor, în conformitate cu alineatele (3) și (9).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

9. La articolul 18 se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile de notificat în conformitate cu alineatele (1), (2) și (4).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare standard, modele și proceduri pentru transmiterea informațiilor, în conformitate cu alineatele (2) și (4).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

10. La articolul 20 se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza informațiile ce urmează a fi furnizate autorităților competente în cererea de administrare a OPCVM-urilor cu sediul în alt stat membru.

Comisia poate adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea acestor informații.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la al treilea paragraf, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

11. Articolul 21 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul în care, în pofida măsurilor luate de către autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare sau din cauza faptului că aceste măsuri se dovedesc inadecvate sau nu sunt disponibile în statul membru respectiv, societatea de administrare refuză în continuare să furnizeze informațiile solicitate de statul membru gazdă al societății de administrare în conformitate cu alineatul (2) sau persistă în încălcarea actelor cu putere de lege sau a normelor administrative menționate la același alineat și aflate în vigoare în statul membru gazdă al societății de administrare, autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare pot lua oricare dintre următoarele măsuri:

(a) după ce au informat autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare, pot lua măsuri adecvate, inclusiv în conformitate cu articolele 98 și 99, pentru a preveni sau sancționa neregulile viitoare și, după caz, să împiedice societatea de administrare în cauză să efectueze noi operațiuni pe teritoriul său. Statele membre se asigură că, pe teritoriul lor, este posibilă notificarea actelor legale necesare pentru astfel de măsuri societăților de administrare. În cazul în care serviciul prestat în statul membru gazdă al societății de administrare este administrarea unui OPCVM, statul membru gazdă al societății de administrare poate cere societății de administrare să înceteze administrarea OPCVM-ului respectiv; sau

(b) în cazul în care consideră că autoritatea competentă a statului membru de origine al societății de administrare nu a acționat în mod adecvat, pot aduce chestiunea în atenția AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) la alineatul (7), primul și al doilea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„(7) Înainte de a aplica procedura prevăzută la alineatele (3), (4) sau (5), autoritățile competente ale statului membru gazdă al societății de administrare pot, în caz de urgență, să ia toate măsurile de precauție necesare pentru a proteja interesele investitorilor și ale altor persoane cărora le sunt furnizate serviciile. Comisia, AEVMP și autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate sunt informate cu privire la astfel de măsuri în cel mai scurt timp.

După consultarea autorităților competente ale statelor membre în cauză, Comisia poate decide că statul membru în cauză trebuie să modifice sau să abroge aceste măsuri, fără a aduce atingere competențelor AEVMP în temeiul articolului 17 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(c) la alineatul (9), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Statele membre informează AEVMP și Comisia asupra numărului și tipului cazurilor în care au refuzat autorizarea în temeiul articolului 17 sau în care au respins cererea în temeiul articolului 20, precum și cu privire la orice măsuri luate în conformitate cu alineatul (5) al prezentului articol.”

12. La articolul 23, alineatul (6) se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri referitoare la măsurile pe care trebuie să le ia depozitarul pentru a-și îndeplini obligațiile privind un OPCVM administrat de o societate de administrare stabilită într-un alt stat membru, inclusiv informațiile care trebuie incluse în acordul standard ce urmează a fi utilizat de depozitar și de societatea de administrare în conformitate cu alineatul (5).”;

(b) al doilea paragraf se elimină.

13. La articolul 29 se adaugă următoarele alineate:

„(5) În vederea asigurării armonizării consecvente a prezentei directive, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) informațiile care trebuie furnizate autorității competente în cadrul cererii de autorizare a societății de investiții, inclusiv programul operațiunilor; și

(b) obstacolele care ar putea împiedica exercitarea efectivă a funcțiilor de supraveghere ale autorității competente în temeiul alineatului (1) litera (c).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(6) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a elabora formulare, modele și proceduri standard pentru transmiterea informațiilor, în conformitate cu alineatul (5) primul paragraf litera (a).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

14. La articolul 32, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Statele membre informează AEVMP și Comisia cu privire la identitatea societăților de investiții care beneficiază de derogările prevăzute la alineatele (4) și (5).”

15. La articolul 33, alineatul (6) se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri referitoare la măsurile pe care trebuie să le ia depozitarul pentru a-și îndeplini obligațiile privind un OPCVM administrat de o societate de administrare stabilită într-un alt stat membru, inclusiv informațiile care trebuie incluse în acordul standard ce urmează a fi utilizat de depozitar și de societatea de administrare în conformitate cu alineatul (5).”;

(b) al doilea paragraf se elimină.

16. Articolul 43 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (5) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri care să specifice în detaliu conținutul, formatul și mijlocul de transmitere a informațiilor menționate la alineatele (1) și (3).”;

(ii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(6) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind conținutul, formatul și metoda prin care trebuie furnizate informațiile menționate la alineatele (1) și (3) de la prezentul articol.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

17. La articolul 50 se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza dispozițiile referitoare la categoriile de active în care OPCVM poate investi, în conformitate cu prezentul articol și actele delegate adoptate de Comisie în legătură cu dispozițiile respective.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

18. Articolul 51 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Autoritățile competente se asigură că toate informațiile primite în temeiul celui de-al treilea paragraf, agregate cu privire la toate societățile de administrare sau de investiții pe care le supraveghează, sunt accesibile AEVMP în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 și Comitetului european pentru risc sistemic («CERS») înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic (*) în conformitate cu articolul 15 din regulamentul respectiv în vederea monitorizării riscurilor sistemice la nivelul Uniunii.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere articolului 116, Comisia adoptă, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri în care precizează:

(a) criteriile de evaluare a gradului de adecvare a sistemului de gestionare a riscurilor utilizat de societatea de administrare, în conformitate cu alineatul (1) primul paragraf;

(b) normele detaliate privind evaluarea precisă și independentă a valorii instrumentelor derivate negociate în afara pieței reglementate; precum și

(c) normele detaliate privind conținutul și procedura care trebuie urmată în transmiterea informațiilor menționate la alineatul (1) al treilea paragraf către autoritățile competente ale statului membru de origine al societății de administrare.”;

(c) se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind criteriile și normele menționate la alineatul (4).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

19. La articolul 52 alineatul (4), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre comunică AEVMP și Comisiei o listă a categoriilor de obligațiuni menționate la primul paragraf și categoriile de emitenți autorizați, conform legislației și dispozițiilor privind controlul menționate la paragraful respectiv, să emită obligațiuni conforme cu criteriile enunțate în prezentul articol. Aceste liste sunt însoțite de o notă de precizare a statutului de garanții oferite. Comisia și AEVMP transmit imediat aceste informații celorlalte state membre, împreună cu orice comentarii pe care le consideră adecvate, și pun informațiile la dispoziția publicului pe site-urile lor internet. Această transmitere poate face obiectul unor schimburi de opinii în cadrul Comitetului european pentru valori mobiliare menționat la articolul 112 alineatul (1).”

20. Articolul 60 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (6):

(i) la primul paragraf partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și sub în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri privind:”;

(ii) al doilea paragraf se elimină;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(7) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind acordul, măsurile și procedurile menționate la alineatul (6).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

21. Articolul 61 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri care să precizeze:

(a) elementele care trebuie incluse în acordul menționat la alineatul (1); și

(b) tipurile de nereguli menționate la alineatul (2) care se consideră că au un impact negativ asupra OPCVM-ului de tip «feeder».”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind acordul, măsurile și tipurile de nereguli menționate la alineatul (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

22. La articolul 62, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri care să precizeze conținutul acordului menționat la alineatul (1) primul paragraf.”

23. Articolul 64 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri privind:

(a) formatul și modalitatea de transmitere a informațiilor menționate la alineatul (1); sau

(b) în cazul în care OPCVM-ul de tip «feeder» își transferă toate activele, sau o parte din ele, către OPCVM-ul de tip «master» în schimbul titlurilor de participare, procedura de evaluare și control al unei astfel de contribuții în natură, precum și rolul depozitarului OPCVM-ului de tip «feeder» în procesul respectiv.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare în care sunt furnizate informațiile, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie privind formatul și modalitatea de furnizare a informațiilor, precum și procedura, astfel cum se menționează la alineatul (4).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

24. La articolul 69 se adaugă următorul alineat:

„(5) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza dispozițiile referitoare la conținutul prospectului, raportul anual și raportul semestrial prevăzute în anexa I, precum și la formatul acestor documente.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

25. La articolul 75, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 122a și 112b, măsuri care definesc condițiile specifice care trebuie îndeplinite în momentul în care prospectul se transmite pe suport durabil, altul decât hârtia, sau prin intermediul unei pagini de internet care nu constituie un suport durabil.”

26. Articolul 78 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri privind:

(a) conținutul detaliat și complet al informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4);

(b) conținutul detaliat și complet al informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în următoarele cazuri specifice:

(i) pentru OPCVM-urile cu diferite compartimente de investiții, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un anumit compartiment de investiții, inclusiv modalitățile de transfer de la un compartiment la altul și costurile aferente;

(ii) pentru OPCVM-urile care oferă diferite categorii de acțiuni, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-o anumită categorie de acțiuni;

(iii) pentru fondurile de fonduri, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un OPCVM care, la rândul său, investește într-un OPCVM sau în unul dintre organismele de plasament colectiv menționate la articolul 50 alineatul (1) litera (e);

(iv) pentru structurile de tip «master-feeder», informațiile de bază pentru investitori care trebuie furnizate investitorilor care investesc într-un OPCVM de tip «feeder»; și

(v) pentru OPCVM-urile structurate, cu capital protejat, sau pentru OPCVM-uri similare, informațiile cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în legătură cu caracteristicile speciale ale unor astfel de OPCVM-uri; și

(c) detaliile specifice privind formatul și prezentarea informațiilor cheie destinate investitorilor care trebuie furnizate investitorilor în conformitate cu alineatul (5).”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(8) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a determina condițiile de aplicare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (7) privind informațiile menționate la alineatul (3).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

27. La articolul 81, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4) și în condițiile prevăzute la articolele 122a și 112b, măsuri prin care să precizeze condițiile specifice care trebuie respectate la furnizarea unor informații cheie destinate investitorilor pe un alt tip de suport durabil decât pe hârtie sau prin intermediul unei pagini de internet care nu constituie un suport durabil.”

28. La articolul 83 se adaugă următorul alineat:

„(3) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza cerințele din prezentul articol cu privire la împrumuturi.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

29. La articolul 84 se adaugă următorul alineat:

„(4) În vederea asigurării unei armonizări consecvente a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili condițiile care trebuie îndeplinite de OPCVM după adoptarea suspendării provizorii a răscumpărării sau rambursării titlurilor de participare ale OPCVM, menționate la alineatul (2) litera (a), după ce s-a luat decizia de suspendare.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

30. Articolul 95 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 95

(1) Comisia poate adopta, prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b, măsuri privind:

(a) sfera informațiilor prevăzute la articolul 91 alineatul (3);

(b) facilitarea accesului autorităților competente ale statului membru gazdă al OPCVM-ului la informațiile și/sau documentele prevăzute la articolul 93 alineatele (1), (2) și (3) în conformitate cu articolul 93 alineatul (7).

(2) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a uniforme a articolului 93, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili:

- (a) forma și conținutul modelului standard de scrisoare de notificare care urmează a fi utilizat de un OPCVM în scopul notificării menționate la articolul 93 alineatul (1), inclusiv o indicație privind documentele la care se referă traducerile;
- (b) forma și conținutul modelului standard de atestare care urmează a fi utilizat de autoritățile competente ale statului membru, menționată la articolul 93 alineatul (3);
- (c) procedura de schimb de informații și utilizarea comunicațiilor electronice între autoritățile competente în scopul notificării conform articolului 93.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

31. La articolul 97, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre desemnează autoritățile competente care trebuie să îndeplinească atribuțiile prevăzute de prezenta directivă. Statele membre informează AEVMP și Comisia cu privire la aceasta, precizând împărțirea eventuală a atribuțiilor.”

32. Articolul 101 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(2a) Autoritățile competente cooperează cu AEVMP în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Autoritățile competente furnizează fără întârziere AEVMP toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) alineatele (8) și (9) se înlocuiesc cu următorul text:

„(8) Autoritățile competente pot sesiza AEVMP cu privire la situațiile în care o cerere:

- (a) de schimb de informații conform prevederilor de la articolul 109 a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil;
- (b) de efectuare a unei investigații sau a unei verificări la fața locului conform prevederilor de la articolul 110 a fost respinsă sau nu a primit răspuns într-un termen rezonabil; sau

(c) prin care se solicita ca personalul să fie autorizat să însoțească personalul autorității competente a celui-lalt stat membru a fost respinsă sau nu i s-a dat curs într-un termen rezonabil de timp.

Fără a aduce atingere articolului 258 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în situațiile menționate la primul paragraf AEVMP poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, fără a aduce atingere posibilităților de a refuza să dea curs unei cereri de informații sau unei cereri de investigare, prevăzute la alineatul (6) de la prezentul articol și capacității AEVMP de a acționa în conformitate cu articolul 17 din regulamentul respectiv în aceste cazuri.

(9) În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili proceduri comune pentru cooperarea dintre autoritățile competente în cadrul verificărilor la fața locului și al investigațiilor, conform dispozițiilor de la alineatele (4) și (5).

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

33. Articolul 102 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Dispozițiile de la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din statele membre să facă schimb de informații în conformitate cu prezenta directivă sau cu alte acte din legislația Uniunii aplicabile OPCVM sau societăților care contribuie la activitatea economică a acestora sau să transmită aceste informații AEVMP în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 sau CERS. Informațiile în cauză fac obiectul condițiilor privind secretul profesional prevăzute la alineatul (1)”;

(b) la alineatul (5) se adaugă următoarea literă:

„(d) AEVMP, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru asigurări și pensii ocupaționale), înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (**), și CERS.

(*) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.

(**) JO L 331, 15.12.2010, p. 48.”

34. Articolul 103 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre comunică AEVMP, Comisiei și celorlalte state membre identitatea autorităților care pot primi informații în temeiul alineatului (1).”;

(b) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Statele membre comunică AEVMP, Comisiei și celorlalte state membre identitatea autorităților sau organismelor care pot primi informații în temeiul alineatului (4).”

35. Articolul 105 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 105

În vederea garantării unor condiții uniforme de aplicare a dispozițiilor prezentei directive privind schimbul de informații, AEVMP poate elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili condițiile de aplicare referitoare la procedurile de schimb de informații între autoritățile competente, precum și între autoritățile competente și AEVMP.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”

36. La articolul 108, alineatul (5) se modifică după cum urmează:

(a) la primul paragraf litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) dacă este necesar, sesiza AEVMP, care poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 19 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.”;

(b) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Comisia și AEVMP sunt informate fără întârziere cu privire la orice măsuri luate în temeiul primului paragraf litera (a).”

37. Titlul capitolului XIII se înlocuiește cu următorul text:

„ACTE DELEGATE ȘI COMPETENȚE DE EXECUTARE”.

38. Articolul 111 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 111

Comisia poate adopta modificări tehnice ale prezentei directive în următoarele domenii:

(a) clarificarea definițiilor pentru a asigura armonizarea consecventă și aplicarea uniformă a prezentei directive pe întreg teritoriul Uniunii; sau

(b) alinierea terminologiei și reformularea definițiilor în conformitate cu actele ulterioare privind OPCVM-urile și aspectele conexe.

Măsurile menționate în primul paragraf se adoptă prin intermediul actelor delegate, în conformitate cu articolul 112 alineatele (2), (3) și (4), și în condițiile prevăzute la articolele 112a și 112b.”

39. Articolul 112 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 112

(1) Comisia este asistată de Comitetul european pentru valori mobiliare, instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei.

(2) Competența de a adopta acte delegate, menționată la articolele 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 și 111, este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 4 ianuarie 2011. Comisia întocmește un raport cu privire la competențele delegate cu cel puțin șase luni înaintea perioadei de patru ani. Delegarea competenței se extinde automat pentru perioade de o durată identică, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul o revocă în conformitate cu articolul 112a.

(3) Imediat după ce adoptă un act delegat, Comisia înștiințează simultan Parlamentul European și Consiliul cu privire la acesta.

(4) Competența de a adopta acte delegate se acordă Comisiei în condițiile stabilite la articolele 112a și 112b.”

40. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 112a

Revocarea delegării

(1) Delegarea de competențe menționată la articolele 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 și 111 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

(2) Instituția care a inițiat o procedură internă pentru a decide dacă să fie revocată o anumită competență delegată întreprinde măsuri pentru a informa cealaltă instituție și Comisia, într-un interval de timp rezonabil înaintea luării deciziei finale, menționând competența delegată care ar putea face obiectul revocării.

(3) Decizia de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare imediat sau la o dată ulterioară specificată în cuprinsul acesteia. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare. Ea se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 112b

Obiecțiuni la actele delegate

(1) Parlamentul European sau Consiliul pot formula obiecțiuni cu privire la un act delegat timp de trei luni de la data înștiințării. La inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului, respectiva perioadă poate fi prelungită cu trei luni.

(2) În cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu formulează, până la expirarea termenului menționat la alineatul (1), obiecțiuni la actul delegat, acesta se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său.

Actele delegate pot fi publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și intră în vigoare înaintea expirării perioadei respective în cazul în care atât Parlamentul European, cât și Consiliul informează Comisia cu privire la intenția lor de a nu formula obiecțiuni.

(3) În cazul în care fie Parlamentul European, fie Consiliul formulează obiecțiuni la un act delegat în termenul menționat la alineatul (1), acesta nu intră în vigoare. În conformitate cu articolul 296 din TFUE, instituția care formulează obiecțiuni prezintă motivele obiecțiunilor la actul delegat.”

Articolul 12

Reexaminarea

Comisia înaintea Parlamentului European și Consiliului, până la 1 ianuarie 2014, un raport în care precizează dacă AES au prezentat proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare prevăzute în prezenta directivă, dacă prezentarea acestora este obligatorie sau facultativă, împreună cu propunerile corespunzătoare.

Articolul 13

Transpunerea

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 1 alineatele (1) și (2), articolului 2 alineatul (1) litera (a), articolului 2 alineatele (2), (5), (7) și (9), articolului 2 alineatul (11) litera (b), articolului 3 alineatul (4), articolului 3 alineatul (6) literele (a) și (b), articolului 4 alineatul (1) litera (a), articolului 4 alineatul (3), articolului 5 alineatul (5) litera (a), articolului 5 alineatul (5) litera (b) primul paragraf, articolului 5 alineatele (6), (8) și (9) [în legătură cu articolul 18 alineatul (3) din Directiva 2003/71/CE], articolului 5 alineatul (10), articolului 5 alineatul (11) literele (a) și (b), articolului 5 alineatul (12), articolului 6 alineatul (1) [în legătură cu primul paragraf al articolului 5 alineatul (3) din Directiva 2004/39/CE], articolului 6 alineatul (3), articolului 6 alineatul (5) litera (a), articolului 6 alineatele (10), (13), (14) și (16), articolului 6 alineatul (17) literele (a) și (b), articolului 6 alineatele (18) și (19) [în legătură cu articolul 53 alineatul (3) primul paragraf din Directiva 2004/39/CE], articolului 6

alineatul (21) literele (a) și (b), articolului 6 alineatul (23) litera (b), articolului 6 alineatele (24), (25) și (27), articolului 7 alineatul (12) litera (a), articolului 7 alineatele (13), (14), (15) și (16), articolului 9 alineatul (1) litera (a), articolului 9 alineatele (2), (3), (4), (10), (11) și (12), (15), (16), (17), (18), (20), (29) și (32), articolului 9 alineatul (33) literele (a) și (b), articolului 9 alineatul (33) litera (d) punctele (ii)-(iv), articolului 9 alineatele (34) și (35), articolului 9 alineatul (36) litera (b) punctul (ii), articolului 9 alineatul (37) litera (b), articolului 9 alineatele (38) și (39), articolului 10 alineatul (2), articolului 10 alineatul (3) litera (a), articolului 10 alineatul (4), articolului 11 alineatele (2), (4), (11), (14), (19) și (31), articolul 11 alineatul (32) litera (b) privind articolul 101 alineatul (8) din Directiva 2009/65/CE și articolul 11 alineatele (33), (34) și (36) din prezenta directivă, până la 31 decembrie 2011. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern, pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 14

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 24 noiembrie 2010.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BUZEK

Pentru Consiliu

Președintele

O. CHASTEL

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 1096/2010 AL CONSILIULUI

din 17 noiembrie 2010

**privind acordarea unor competențe specifice Băncii Centrale Europene referitoare la funcționarea
Comitetului european pentru risc sistemic**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
în special articolul 127 alineatul (6),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Criza financiară a pus în evidență deficiențe importante în domeniul supravegherii financiare, care nu a reușit să anticipeze evoluțiile macroprudențiale negative și să prevină acumularea de riscuri excesive în sectorul financiar și a subliniat în special punctele slabe la nivelul supravegherii macroprudențiale existente.

(2) În noiembrie 2008, Comisia a însărcinat un grup la nivel înalt prezidat de domnul Jacques de Larosière („grupul de Larosière”) să formuleze recomandări cu privire la modul în care pot fi consolidate mecanismele europene de supraveghere, pentru a proteja mai bine cetățenii și pentru a reinstaura încrederea în sistemul financiar.

(3) În raportul său final, prezentat la 25 februarie 2009, grupul de Larosière a recomandat, printre altele, înființarea unui organism la nivelul Uniunii care să fie însărcinat cu supravegherea riscurilor din sistemul financiar în ansamblul său.

(4) În comunicarea sa din 4 martie 2009 intitulată „Stimularea redresării economice europene”, Comisia a salutat și a oferit o largă susținere recomandărilor formulate de grupul de Larosière. În cadrul reuniunii sale din 19 și 20 martie 2009, Consiliul European a convenit asupra necesității de a îmbunătăți reglementarea și supravegherea instituțiilor financiare din cadrul Uniunii și de a utiliza raportului grupului de Larosière ca bază de acțiune.

(5) În comunicarea sa din 27 mai 2009 intitulată „Supravegherea financiară europeană”, Comisia a prezentat o serie de reforme ale mecanismelor actuale de protejare a stabilității financiare la nivelul Uniunii, incluzând în special crearea unui „comitet european pentru risc sistemic”, responsabil cu supravegherea macroprudențială. Consiliul, la 9 iunie 2009, și Consiliul European, în cadrul reuniunii sale din 18 și 19 iunie 2009, au susținut punctul de vedere al Comisiei și au salutat intenția Comisiei de a înainta propuneri legislative astfel încât noul cadru să poată fi instituit pe deplin.

(6) Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ a instituit o supraveghere macroprudențială a sistemului financiar la nivelul Uniunii și un comitet european pentru risc sistemic (CERS).

(7) Date fiind competențele sale în materie de chestiuni macroprudențiale, Banca Centrală Europeană (BCE) poate aduce o contribuție semnificativă la supravegherea macroprudențială efectivă a sistemului financiar al Uniunii.

⁽¹⁾ Avizul din 22 septembrie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO C 270, 11.11.2009, p. 1.

⁽³⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

- (8) Secretariatul CERS („secretariatul”) ar trebui să fie asigurat de către BCE și, în acest scop, BCE ar trebui să furnizeze suficiente resurse umane și financiare. Personalul secretariatului ar trebui, în consecință, să facă obiectul condițiilor de angajare a personalului BCE. În special, în conformitate cu preambulul Deciziei BCE din 9 iunie 1998 privind adoptarea condițiilor de angajare a personalului Băncii Centrale Europene, astfel cum a fost modificată la 31 martie 1999 (BCE/1998/4) ⁽¹⁾, personalul BCE ar trebui să fie recrutat pe o bază geografică cât mai largă, din rândul resortisanților statelor membre.
- (9) La 9 iunie 2009, Consiliul a concluzionat că BCE ar trebui să furnizeze sprijin analitic, statistic, administrativ și logistic pentru CERS. Întrucât CERS are sarcina de a acoperi toate aspectele și domeniile care țin de stabilitatea financiară, BCE ar trebui să implice băncile centrale și autoritățile de supraveghere naționale pentru ca acestea să contribuie cu expertiza lor specifică. Ar trebui, prin urmare, să se recurgă la opțiunea de a încredința BCE misiuni specifice privind politicile în domeniul supravegherii prudențiale, prevăzută de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, încredințându-se BCE misiunea de a asigura secretariatul.
- (10) Ar trebui să se încredințeze BCE sarcina de a oferi sprijin statistic CERS. Colectarea și prelucrarea informațiilor, astfel cum se prevede în prezentul regulament și astfel cum sunt necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor CERS, ar trebui, prin urmare, să intre sub incidența articolului 5 din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al BCE, precum și a Regulamentului (CE) nr. 2533/98 al Consiliului din 23 noiembrie 1998 privind colectarea informațiilor statistice de către Banca Centrală Europeană ⁽²⁾. În consecință, informațiile statistice confidențiale colectate de BCE sau de Sistemul European al Băncilor Centrale ar trebui să fie puse în comun cu CERS. Mai mult, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 223/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2009 privind statisticile europene ⁽³⁾.
- (11) Secretariatul ar trebui să pregătească reuniunile CERS și să susțină activitatea Consiliului general, a Comitetului director, a Comitetului consultativ tehnic și a Comitetului consultativ științific al CERS. În numele CERS, secretariatul ar trebui să colecteze toate informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor CERS,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Calitatea de membri

Președintele și vicepreședintele Băncii Centrale Europene (BCE) sunt membri ai Consiliului general al Comitetului european pentru risc sistemic (CERS), astfel cum este instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010.

⁽¹⁾ JO L 125, 19.5.1999, p. 32.

⁽²⁾ JO L 318, 27.11.1998, p. 8.

⁽³⁾ JO L 87, 31.3.2009, p. 164.

Articolul 2

Sprijinul acordat CERS

BCE asigură secretariatul, furnizând astfel sprijin analitic, statistic, logistic și administrativ pentru CERS. Misiunea secretariatului, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, include în special:

- (a) pregătirea reuniunilor CERS;
- (b) în conformitate cu articolul 5 din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene și cu articolul 5 din prezentul regulament, colectarea și prelucrarea de informații, inclusiv informații statistice, în numele CERS și în vederea îndeplinirii atribuțiilor CERS;
- (c) pregătirea analizelor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor CERS, bazându-se pe consiliere tehnică din partea băncilor centrale și a autorităților de supraveghere naționale;
- (d) sprijinirea CERS în cooperarea internațională la nivel administrativ cu alte organisme relevante în materie de chestiuni macroprudențiale;
- (e) sprijinirea activității Consiliului general, a Comitetului director, a Comitetului consultativ tehnic și a Comitetului consultativ științific.

Articolul 3

Organizarea secretariatului

- (1) BCE furnizează suficiente resurse umane și financiare pentru îndeplinirea misiunii sale de a asigura secretariatul.
- (2) Șeful secretariatului este numit de către BCE, cu consultarea Consiliului general al CERS.

Articolul 4

Conducerea

- (1) Președintele CERS și Comitetul director transmit instrucțiuni șefului secretariatului în numele CERS.
- (2) Șeful secretariatului sau reprezentantul său participă la reuniunile Consiliului general, ale Comitetului director, ale Comitetului consultativ tehnic și ale Comitetului consultativ științific al CERS.

Articolul 5

Colectarea de informații în numele CERS

- (1) CERS stabilește care sunt informațiile necesare în scopul îndeplinirii atribuțiilor sale, astfel cum sunt prevăzute la articolul 3 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010. Având în vedere aceasta, secretariatul colectează, periodic și ad-hoc, toate informațiile necesare în numele CERS, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 și sub rezerva articolului 6 din prezentul regulament.

(2) În numele CERS, secretariatul pune la dispoziția autorităților europene de supraveghere informațiile referitoare la riscuri care le sunt necesare acestora pentru îndeplinirea atribuțiilor acestora.

Articolul 6

Confidențialitatea informațiilor și a documentelor

(1) Fără a aduce atingere aplicării dreptului penal, nicio informație confidențială primită de secretariat în îndeplinirea atribuțiilor sale nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități din afara CERS decât în formă sintetică sau agregată, astfel încât instanțele financiare individuale să nu poată fi identificate.

(2) Secretariatul se asigură că documentele sunt înaintate CERS într-un mod care garantează confidențialitatea acestora.

(3) BCE asigură confidențialitatea informațiilor primite de secretariat pentru îndeplinirea atribuțiilor BCE în temeiul prezentului regulament. BCE instituie mecanisme interne și adoptă norme interne pentru a asigura protecția informațiilor colectate de secretariat în numele CERS. Personalul BCE respectă normele aplicabile în materie de secret profesional.

(4) Informațiile obținute de BCE ca urmare a aplicării prezentului regulament se utilizează exclusiv în scopurile menționate la articolul 2.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 17 noiembrie 2010.

Articolul 7

Accesul la documente

(1) Secretariatul asigură aplicarea Deciziei Băncii Centrale Europene din 4 martie 2004 privind accesul public la documentele Băncii Centrale Europene (BCE/2004/3) ⁽¹⁾.

(2) Modalitățile practice privind aplicarea Deciziei BCE/2004/3 documentelor referitoare la CERS se adoptă până la 17 iunie 2011.

Articolul 8

Reexaminarea

Până la 17 decembrie 2013, Consiliul examinează prezentul regulament, pe baza unui raport al Comisiei. După primirea unor avize din partea BCE și a autorităților europene de supraveghere, Consiliul stabilește dacă este necesară revizuirea prezentului regulament.

Articolul 9

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 16 decembrie 2010.

Pentru Consiliu

Președintele

D. REYNERS

(1) JO L 80, 18.3.2004, p. 42.

Prețul abonamentelor în 2010
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 100 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, versiunea tipărită + CD-ROM, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	770 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L+C, CD-ROM, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	400 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), CD-ROM, ediție bisăptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	300 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informații).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, *Jurnalele Oficiale* publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur CD-ROM multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Formatul CD-ROM va fi înlocuit în cursul anului 2010 cu formatul DVD.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

